

Moj Ljubljeni

Adrian Ebens

Moj Ljubljeni

Adrian Ebens

15.03.2012.

Prevod sa Engleskog na Srpski jezik -Nenad Blažin
Urednik izdanja na srpski jezik Borislav Subotin

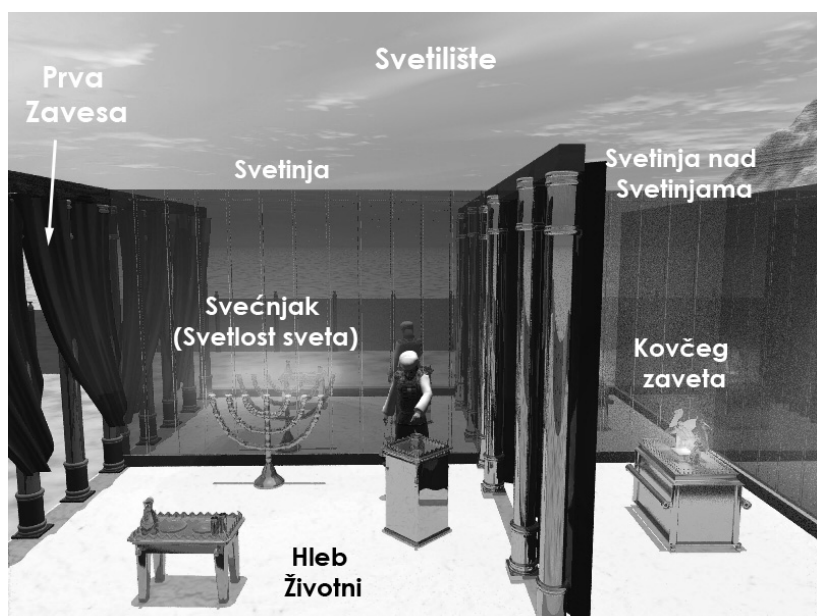
www.maranathamedia sr

Za Lorel,
mog saputnika i
najdražeg zemaljskog prijatelja

Sadržaj

<i>Predgovor</i>	1
Prvi deo. Poziv	
1. Ženik	3
2. Privlačenje	7
3. Zbunjenost	12
4. Vrata	17
5. Oltar	21
<i>Intermeco I</i>	26
6. Umivaonik	27
7. Još zbunjenosti	31
Drugi deo. Udvaranje	
8. Prva zavesa	39
9. Svetlost sveta	45
10. Hleb životni	49
<i>Intermeco II</i>	54
Treći deo. Zadržavanje između dva mišljenja	
11. Rat između duha i tela	55
12. Drama transformisanog identiteta	60
13. Igre uma	63
14. Kula od karata	68
<i>Intermeco III</i>	73
Četvrti deo. Spasen kroz mog Ljubljenog	
15. Ilija	74
16. Sav ljubak	80
17. Vatra očišćenja	85
18. Apolion	91
19. Utešitelj	95
<i>Intermeco IV</i>	100
Peti deo. Svetinja nad svetinjama	
20. Zaručen od Oca	102
21. Pred kovčegom zaveta	106
22. Radost u mom Ljubljenom	111
<i>Pogovor</i>	117

Put ka Svetinji nad svetinjama

Predgovor

Dok slušam Njegove korake, moj puls se ubrzava u iščekivanju.

Čujem Njegov glas kao huk mnogih voda. On je kao melem za moju dušu. Moj Ljubljeni doziva. Mogu li biti ja taj koga poziva? Kako bi tako ljupka nada mogla biti sakrivena u mojim grudima? Odakle dolazi ta spoznaja? Zašto bih bio vredan Njegove pažnje; pažnje ovog moćnog Princa, Ljubljenog Sina Očevog?

Da li da se usudim da se nadam? Zar to neće pokazati naivnost moje duše? Da li ću biti ismejan zbog mojih detinjastih snova? Ovaj moćni i časni Princ, snaga i ponos svog čudesnog Oca; kako je moguće da mene doziva?

Čujte! Da li čujete u tišini? Ponovo doziva! Njegov glas, sladak, probija se kroz hladan noćni vazduh, tražeći svog dragog. Oh, srce moje, ne ostavljaj mesta sumnji! Ne izlaži se strelama prezrivilih! On me doziva; da, mene doziva On. Čujem svoje ime! Zasigurno, On mene doziva!

Oh, Ljubljeni moj, tu sam! Svaki delić moga bića raduje se tebi. Sve što jesam, tvoje je. Vera dobija krila i leti na hrabrosti preko čudesnih planina prekrivenih ružama u doline protkane mirisom ljiljana.

Vidim ga! Sa moje tačke gledišta pod javorom, ne vidite li ga? Moj Ljubljeni dolazi; čežnja svih vekova dolazi! Oh, dragi Bože, daj mi snage, moje srce staje za tobom; preplavljen sam ushićenjem! Dajem ti se za ruku mog Ljubljenog.

Kćeri jerusalimske, radujte se sa mnom, jer vidim Njegovu neprevaziđenu ljupkost: Oh, kako ga volim! Ovaj veličanstveni princ,

prekriven mirtom i tamjanom, pojavljuje se kroz izmaglicu. Okretoh se da ga vidim, naprežući svoje oči, videh da zaista mene traži.

Onda se probudih. Gde sam? Šta se dogodilo? Da li je sve ovo bio samo san? Da li sam zavaravao sebe detinjastom nadom? Sigurno mene traži! Siguran sam u to. Budi hrabro srce moje. Veruj, da, veruj, da tebe On traži.

Prvi deo. Poziv

1. Ženik

Otac ustaje sa svog prestola i odlazi u Svetinju nad svetinjama ognjenim kolima. Postaviše se prestoli i Starac sede. Videvši ovu scenu u viziji, prorok Danilo nam otkriva da su Njegove haljine bele kao sneg, a Njegova kosa kao čista vuna. Milioni anđela okružuju Njegov presto; neki su direktni učesnici toka događaja, dok ostali gledaju ovu veličanstvenu scenu sa nestrpljenjem.

Sin čovečiji je, otkad je otišao sa zemlje, bio zadužen za dragoceni posao posredovanja za pale sinove i kćeri Adamove. Molitve svetih uzdižu se ka Ocu sa molbama za oprostjenje, milost, snagu, hrabrost, svetlost, utehu i bodrenje. Isus verno prenosi ove molbe svom Ocu i moli ga kroz zasluge svoje krvi u ime svoje braće na Zemlji.

Otac vidi Duh svog Sina u srcima poniznih molitelja, i dokle god je svedok njihove ljubavi prema Njegovom Sinu i dok veruju u Njegove reči "Da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni" (Jovan 3:15), Otac svetlosti milosrdno šalje Hristovog utešiteljskog Duha sa isceljenjem, milošću, ljubavlju, silom i radošću.

Iako je Hristovo posredničko delo bilo zaklonjeno mističnom filozofijom sile malog roga, više miliona duša je našlo put ka milosti kroz Hrista, njihovog Gospoda i Spasitelja. Čak i kroz mračni srednji vek, Božji sveti su mogli pristupiti prestolu milosti znajući da Sin Božji "Svagda živi da se može moliti za njih" (Jevrejima 7:25).

Bog je na nekoliko mesta u Bibliji ostavio dokaze da će se dešavati značajne promene u Hristovom posredničkom delu. Pavle je govorio Filiksu o "Sudu koji će biti" (Dela 24:25). Jovan je video vesnika kako leti

posred neba, uzvikujući da je “Došao čas suda Njegova” (Otkrivenje 14:6,7). On je takođe video i otvorenu crkvu Božju na nebu, i između ostalih stvari, video je kovčeg Njegovog zaveta sa munjama, glasovima i gromovima. (Otkrivenje 11:19)

Dok se ovaj čas suda pripremao, Zemlja je bila obasjana porukom sa nebesa, koja je ukazivala da Hristos dolazi. Temelj propovedanja je položio William Miller, našavši se između onih koji su označili 1844 godinu kao godinu očišćenja Svetinje. Misionari su proneli glas po svetu da Isus dolazi! Hristos je zaista dolazio, ali ne na Zemlju kako bi uzeo svoju nevestu, već Ocu, da utvrdi ko će sačinjavati nevestu. Venčanje se neće odigrati posle drugog dolaska, već pre!

Mudre devojke, koje su čule glas da je ženik stigao, mogle su prepoznati zabunu i shvatiti gde je ženik stvarno krenuo. I tako čitamo:

Vidjeh u utvarama noćnim, i gle, kao **Sin čovječiji idāše sa oblacima nebeskim, i dođe do Starca** i stade pred njim. (14) I dade mu se vlast i slava i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna, koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti. (Danilo 7:13-14)

Kada je Isus, nošen na oblacima, došao pred Starca, ceo koncept posvećenja za hrišćane je transformisan. Do toga vremena, oni koji su verovali u Hrista, nisu imali mnogo svetlosti da će njegov posao za oproštenje greha prestati pre nego što dođe po svoju nevestu.

Evo, ja ću poslati anđela svojega, koji će pripremiti put preda mnom, **i iznenada će doći u crkvu svoju Gospod, kojega vi tražite, i anđeo zavjetni, kojega vi želite**, evo doći će, veli Gospod nad vojskama. (2) **Ali ko će podnijeti dan dolaska Njegova?** I ko će se održati kad se pokaže? Jer je on kao oganj livčev i kao milo bjeljarsko. (3) **I sješće kao onaj koji lije i čisti srebro**, i očistiće sinove Levijeve, i pretopiće ih kao zlato i srebro. I oni će prinositi Gospodu prinose u pravdi. (4) I ugodan će biti Gospodu prinos Judin i jerusalimski kao u staro vrijeme i kao predašnjih godina. (5) **I doći ću k vama na sud**, i biću brz svjedok protiv vračara i protiv preljubčinaca, i protiv onijeh koji se kunu krivo, protiv onijeh koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku koji krivo čine i ne boje se mene, veli Gospod nad vojskama. (Malahija 3:1-5)

Božji narod, koji je pažljivo proučavao proročanstva iz Biblije, otkrio je da će oni, koji će doživjeti Njegov dolazak, proći kroz vatru očišćenja i biti pročišćeni kao srebro i zlato. Otkrili su da će im Gospod biti toliko blizu svojim sudom, da će stajati pred Bogom bez posrednika za greh. (Isaija 59:16)

Iskustvo u Svetinji nad svetinjama će dovesti Božji narod u tako blisku vezu sa svojim Spasiteljem, da se zaista može reći za njih:

Ljubazni! Sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga vidjeti kao što jest. (1. Jovanova 3:2)

U vreme Isusovog dolaska pred Oca, većina hrišćana je teško prihvatila da Isus dolazi, a zatim i da će prvo stati pred Starca da primi carstvo kroz istražni sud.

Istražni sud je proces kroz koji Isus istražuje srce svoje neveste, da vidi da li ga istinski voli i da li mu veruje. Da li mu dovoljno veruje da je provede kroz sud? Da li ona veruje da je On može sprovesti do tačke gde će moći da živi bez posrednika za greh? Da li će Njegova obećanja njoj biti čvrsta i da li će je uvesti u blaženstvo mira?

Iskustvo Svetinje nad svetinjama zahteva od očekivane neveste da izbliza ispita svog potencijalnog muža, kao što i on ispituje nju. Ko je ovaj Sin čovečiji? Odakle je došao? Koje su njegove preporuke? Koji je Njegov odnos sa Starcem, Ocem? Zašto on traži tako temeljan proces pročišćenja? Da li je moguće nekoj osobi da ima blizak odnos sa drugom osobom o čijem poreklu tako malo zna? Da li se takvoj osobi može verovati da sprovede drugu kroz iskustvo Svetinje nad svetinjama?

Ovo nas dovodi do teme ove knjige, da naučimo sve što možemo o Sinu čovečijem, u kontekstu iskustva u Svetinji nad svetinjama. Iako bi bilo lako da jednostavno navedemo sve činjenice iz Svetog pisma o ovom čudesnom Princu Života, iskustvo u Svetinji nad svetinjama nas poziva u brak, i zato priprema pozornicu za ovu ljubavnu priču. Verujem da svi više volimo lepu priču od sirovih činjenica, kada imamo izbora.

U narednim poglavljima podeliću sa vama svoje iskustvo u poznanju Ženika i otkriti zašto sam se zaljubio u Njega. Pokazaću vam kako je zadobio moje srce i zašto je vredno odbaciti sve da bi Njega pridobili.

Isus je put u život, a u Psalmima nam je rečeno :

Bože! Put je tvoj svet, koji je Bog tako velik kao Bog naš?
(Psalam 77:13)

Ova ljubavna priča će biti izgrađena na putu ka Svetinji, počevši sa vratima i vodeći pravo u Svetinju nad svetinjama. Glavnoj temi će biti pridodati i elementa iz knjige “Put Hrišćanina”¹, kao i motiva koji se nalaze u Solomunovoj Pesmi nad pesmama.

¹ “Put Hrišćanina” ilustruje hrišćanski život toliko precizno i predstavlja Hristovu ljubav u tako privlačnom svetlu, da su stotine i hiljade preobraćene kroz ovo oruđe. Ellen White, Istorijske skice stranih misija Hrišćanske Adventističke crkve, stranica 151

2. Privlačenje

Stajao sam duboko dirnut, zagledan u noćno nebo. Na nebu, bez ijednog oblaka, posmatrao sam veličanstvenost Mlečnog puta. Ovo je jedno od mojih najranijih sećanja o susretu sa mojim Tvorcem. Imao sam četiri godine i još uvek se živopisno sećam te večeri. Kakvu lepotu i veličinu sam posmatrao. Dok sam bio dete učili su me:

Nebesa kazuju slavu Božju, i djela ruku njegovijeh glasi
svod nebeski. (Psalam 19:1)

Riječju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta
njegovijeh vojska njegova. (Psalam 33:6)

Moja majka je koristila svaku priliku da mi priča kako je Bog stvorio ovaj svet i sve što je na njemu. Ove su misli ostale pokopane pod mnogim zanimljivim aktivnostima u mom bezbrižnom detinjstvu sedamdesetih godina prošlog veka. Većinu mog odrastanja bio sam zauzet igranjem sa drugarima, pohađanjem škole i zabavljanjem. Pokušavam da se prisetim momenta kada mi je pažnju skrenuo glas mog Ljubljenog.

Mogu da pretpostavim da su se mnoge stvari dogodile, ali ono što ostaje urezano u sećanje povezuje tačkice ljubavne priče. Nekih stvari se sećam i u negativnom kontekstu. Sećam se jedne večeri kada su moji roditelji prisustvovali nekom koncertu, a mene i sestru je čuvao jedan od njihovih prijatelja. Jasno se sećam nervoze koju sam osećao, dok sam ležao budan i pokušavao da naslutim zvuk motora kako prilazi našoj kući.

Iako tada nisam razumeo, sada vidim da su moji roditelji predstavljali zaštitnike, koje je postavio moj Ljubljani. Ostale su mi jasne uspomene osećanja sigurnosti u snažnim rukama moga oca dok me je grlio i držao uz sebe. Za mene je moj otac mogao trčati kao vetar, podizati teške objekte, zamahnuti sekirom snažno i elegantno i napraviti bilo šta. Moja iskustva potvrđuju istinu koja kaže:

Vijenac su starcima unuci, a slava sinovima oci njihovi.
(Priče Solomunove 17:6)

Moj Ljubljani je postavio mog oca u mom životu kao izraz Njegove snage, milosti i mogućnosti da učini bilo šta za ljubav i zaštitu svoje dece. Sećam se i ohrabrenja, sažaljenja i nege moje majke. Pekla nam je poslastice, lečila modrice i poderotine, čuo se njen ushićeni glas kada bismo preskočili neku prepreku ili njen umirujući glas dok nam citira Psalme iz Biblije, dok bi oluja tutnjala nad našom kućom. Još jednom sam raspoznao glas mog Ljubljenog kroz brižnost svoje majke.

Kroz susret sa besnom zmijom otrovnicom i čudesnog spasenja u teškoj saobraćajnoj nesreći, postao sam svestan zaštite mog Ljubljenog. Omiljeni tekst moje majke iz Biblije je ostao duboko urezan u mene:

Anđeli Gospodnji stanom stoje oko onijeh koji se Njega boje, i izbavljaju ih. (Psalam 34:7)

Jasno se sećam slike iz biblijskih priča koje mi je majka čitala. Prikazivala je malog dečaka u maloj maketi vozića kako se igra i auto koji mu nailazi u susret, a anđeo sa velikm krilima štiti ga je od auta. Ovo je bila veoma utešna poruka od mog Ljubljenog, koja otkriva i kako On šalje svoje anđele da se brinu o nama.

Vera u Boga moga oca bila je jednostavna i praktična. Sećam se dve glavne smernice sa njegovih usana: Drži zapovesti Gospodnje i voli svoje bližnje. Ova dva teksta koje je on naglasio bili su:

Glavno je svemu što si čuo. Boga se boj, i zapovijesti njegove drži, jer to je sve čovjeku. (Knjiga propovednikova 12:13)

Sve dakle što hoćete da čine vama ljudi, činite i vi njima: jer je to zakon i proroci. (Matej 7:12)

Njegovo insistiranje da činimo dobro i da budemo poštene je kod mene izazvalo razvoj osetljive savesti. Sećam se nekoliko situacija, kada bih

prestupio zakon, kako me je pekla savest. Sećam se molitve u suzama da mi Gospod oprosti kada sam imao svega šest godina. Danas se osećaj krivice tretira kao nesreća. Ali, ja ipak hvalim Gospoda zbog moje osetljive savesti. Kroz nju sam čuo ljubav, vođstvo i upozorenja mog Ljubljenog.

Moji roditelji su kupili seriju knjiga "Priča o Bibliji" u deset tomova. Neke od ovih priča smo imali na gramofonskim pločama. Sećam se kako sam slušao priče o Mojsiju i Crvenom moru, Isusu i Jerihonu, Davidu i Golijatu, Iliji i Jelisiju. Još uvek čuvamo ovu seriju knjiga u mojoj kući i mnoge od tih slika evociraju uspomene. Ove priče, postavljene na temelju brižnosti mojih roditelja, pomogle su mi da zapazim svog Ljubljenog. Kroz ove priče, On me je naučio o ovom svetu, o tome kako je nastao i šta je pošlo po zlu. O konfliktu između dobra i zla, o leku za greh, kako će ovaj svet završiti, i koja će biti nagrada onima koji vole Boga i drže Božje zapovesti, uključujući i Subotu.

Sećam se da sam posećivao crkvu i da sam pohađao subotnju školu kao i da sam išao u osnovnu školu naše crkve. U prvih dvanaest godina mog života, sećam se veoma malo stvari, ako ih je i bilo uopšte, koje bi mi skrenuli pažnju na duhovne teme. Sećam se da sam bojio bojanku, pevao pesmice, igrao se sa igračkama, ali ne sećam se nijednog pravog duhovnog uticaja. Ono što mi je još neverovatnije je da se, iako sam slušao mnoge priče o Isusu u mojih prvih dvanaest godina, ne sećam ni jedne. Imam jednu ili dve uspomene o prozivci sa katedre i osećaja pritiska koji sam imao dok su sve oči bile uprte u mene sa saznanjem da će oni koji budu prozvani biti viđeni kao dobri, a oni koji ne budu prozvani će biti viđeni kao loši.

Naša crkva ima omladinsku organizaciju koja se zove Pathfinders (Izviđači), u kojoj mlada osoba prolazi razne nivoe i kurseva i aktivnosti. Sa dvanaest godina od mene se zahtevalo da čitam Bibliju kao deo mog kursa. Ovo je bio prvi slučaj da sam imao dodira sa Biblijom. Imam nekoliko uspomena koje se tiču priča iz Prve i Četvrte knjige Mojsijeve. Priznajem i da sam samo preleteo Treću knjigu Mojsijevu pored još nekih u Bibliji. Sećam se i nekih drugih priča iz Starog zaveta i evanđelja. Iako mi je na prvom mestu motivacija bila da obavim zadatak, pojavilo se interesovanje u mom srcu, koje je iznedrilo pitanja o pojedinim pričama koje su me zaintrigirale. Ovo je bilo moje prvo i pravo upoznavanje sa Božjom rečju. Deo mog zadatka je bio i

da zapamtim 23. Psalam, i blaženstva iz 5. glave Matejevog evanđelja. Ove reči su ostavile utisak na mene:

Gospod je moj pastir, ništa mi neće nedostajati. (2) Na zelenoj paši pase me, vodi me na tihu vodu. (3) Dušu moju oporavlja, vodi me stazama pravednim imena radi svojega. (4) Da pođem i dolinom sjena smrtnoga, neću se bojati zla; jer si ti sa mnom; štap tvoj i palica tvoja tješi me. (5) Postavio si preda mnom trpezu na vidiku neprijateljima mojim; namazao si uljem glavu moju, i čaša je moja prepuna. (6) Da! Dobrota tvoja i milost pratiće me u sve dane života mojega, i ja ću nastavati u domu Gospodnjem zadugo. (Psalam 23:1-6)

Kroz ove stihove me je moj Ljubljani naveo da razmišljam o Njemu. Kada sam pročitao "Gospod je moj pastir," pomislio sam na nekoga ko nežno brine o svom stadu, gledajući po horizontu da li ima opasnosti za njih. Napravio sam paralelu između pastira i Isusa. A onda se pitanje o značenju rečenice "Ne poželi" polako iskristalisalo u mom umu. Sećao sam se da mi ništa neće nedostajati, jer će Pastir obezbediti sve što bi mi moglo zatrebati. Moj Ljubljani mi se obraćao kroz svoju reč. Glas je bio mek i suptilan, ali se sećam mira o kojem sam čitao. Kako bih voleo da sam slušao taj glas neometan, ali postojao je još jedan glas o kojem ćemo govoriti u sledećem poglavlju, koji mi je skretao pažnju, varao me, laskao mi, plašio me i obeshrabriovao me.

U to vreme sam počeo sa proučavanjem biblije sa našim pastorom, kao deo priprema za moje krštenje. Ne sećam se mnogo tih lekcija, ali sam imao osećaj da su Bog, moji roditelji i moja crkva zadovoljni mojom odlukom. Nisam imao jasnu sliku o Bogu kojem sam se zaklinjao na vernu službu. Znao sam da postoji Bog i Njegov Sin Isus. Bio sam učen o Svetom Duhu, ali nisam imao znanje kako on radi. Kada sam bio kršten, 22. septembra 1979. godine, upitan sam:

Da li veruješ u Boga Oca, Njegovog Sina Isusa Hrista i u Duha Svetoga?

Čitao sam o sve tri ličnosti u Bibliji, pa sam ih uzeo zdravo za gotovo. Verovao sam da je Bog poslao svog Sina na ovaj svet i da ako ja verujem u Njega dobiću večni život. Bila je to jednostavna transakcija kroz jednostavnu veru.

Dok razmišljam o godinama u kojima sam postavljao temelje, vidim ruku svoga Ljubljenog na mnogim mestima. Postavljen je kamen

temeljac koji me je uputio na poznanje mog Gospoda. Ipak, čak i sa svim ovim prednostima, moje nasleđe od Adama i okruženje u kojem sam rastao, učinili su moje krštenje mnogo manje smislenim nego što je ono moglo biti. Za sve godine obrazovanja koje sam imao, ipak nisam imao dovoljno znanja o mom Ljubljenom, da bi moje krštenje imalo smisla. Takođe, postojalo je nekoliko različitih struja u mojoj crkvi koje su mog Ljubljenog odvajale od mene i mog domašaja.

Verujem da je Bog bio zadovoljan mojom zakletvom Njemu i Njegovom Sinu, ali je moje detinjstvo ubrzo bilo potkopano žetvom kukolja koje je sotona posejao u mom životu.

3. Zbunjenost

Glas mog Ljubljenog je pomazao moje detinjstvo ljubavlju i brigom mojih roditelja, kroz moja iskustva sa prirodom i kroz biblijske priče. Ta privlačnost je bila toliko suptilna i nežna, da mi i sada osmeh ozari lice dok se sećam mira, spokojstva i blagoslova koje sam tada doživljavao. Kako bih voleo da je ovo bio jedini glas koji sam čuo.

Bilo je teško čuti glas mog Ljubljenog jer, iako je bio blizu mene, zvučao je tako udaljen. Jedan drugi glas se činio mnogo bližim. Bio je glasniji, mnogo samopouzdaniji, a ponekad i silovit. Ovaj glas je najbolje opisan u ovim stihovima:

A govorio si u srcu svom: Izaći ću na nebo, više zvijezda
Božjih podignuću prijesto svoj, i sjeću na gori zbornoj
na strani sjevernoj. (14) Izaći ću u visine nad oblake,
izjednačiću se s višnjim. (Isaija 14:13-14)

Ovaj glas mi je bio prirodni. Sugerisao je da se sreća nalazi u zabavi i razonodi, u slatkišima i crtanim filmovima, u privlačenju pažnje i divljenju. Još kao vrlo mlad, shvatio sam da zadržavanje pažnje publike, izazivanje smeha i dobijanje pohvale od njih donosi veliko zadovoljstvo. Osećanja koja bi okupala moju dušu bila su ista kao i kada sam posmatrao zvezdano nebo ili dok sam se nalazio u zagrljaju svojih roditelja. Oba glasa su zvučala sjajno, a ja jednostavno nisam mogao da ih razlikujem.

Ovaj glas me je ohrabrivao da nalazim zadovoljstvo u kolačima, slatkišima, sladoledu i slatkim napicima. Ograničenja mojih roditelja su me nagonila da se žalim i bučno i dugo, sve dok ne bih bio ukoren prutom. Televizija mi je bila značajan vaspitač. Gledao sam super

heroje sa natprirodnim moćima kako pobeđuju opasne neprijatelje. Viđao sam porodice slične svojoj, kako su se borile sa životnim problemima svojom inteligencijom, bez potrebe za molitvom. Gledao sam dečije filmove koji su prikazivali sretne završetke, bez potrebe glavnog glumca za Bogom, Biblijom ili molitvom.

Deo mog neverbalnog obrazovanja u školi bio je da sreća dolazi od zadobijanja pažnje onih koji su oko mene. Ovaj nepisani zakon me je usmeravao ka tome da ako želim priznanje, moram marljivo da učim. Dok sam bio malo dete, marljivo učenje mi uopšte nije bilo privlačno, pa sam nalazio druge načine da privučem pažnju. Izigravanje klovna i ludiranje na času bi prouzrokovalo da sve oči budu uprte u mene, da bi zbog toga učitelj morao da prekine čas. Bilo je lepo dok je trajalo. Ponovo me je prut naučio da postoji cena traženja te vrste pažnje.

Prisećam se da me je glas kušača terao u dva pravca. Bio sam kušan da privlačim pažnju ili ludiranjem i izazivanjem autoriteta u mom životu, ili, da privlačim pažnju autoriteta i divljenje prijatelja marljivim učenjem, uspesima i uzornim ponašanjem. U svakom slučaju, ovaj glas me je ubeđivao da sreća dolazi kroz pažnju publike.

Što sam se manje osećao prihvaćenim od strane svojih roditelja, to bi me kušač više terao u izazivanje autoriteta i ludiranje. Što sam više osećao prihvatanje mojih roditelja, to sam više težio da budem uspešan u školi i da imam dobre ocene. Ipak, ovo nije bilo sve. Takođe sam se trudio da pokažem porodici i prijateljima da sam dobar hrišćanin. Glas mog Ljubljenog i glas kušača delovali su gotovo identično.

Moj Ljubljani je želeo da slušam svoje roditelje, čitam Bibliju, molim se, i napredujem u svom školovanju. Kada je kušač shvatio da želim odobravanje onih koji su iznad mene po autoritetu, ohrabrivao bi me da radim iste stvari, ali ipak iz veoma različitih pobuda. Kao detetu, razlika između različitih pobuda nije mi bila jasna. Dete jedino razume da dobija naređenje i bira da li će poslušati ili odbiti.

Ali velim: Dok je našljednik mlad, ništa nije bolji od roba, ako i jest gospodar od svega; (2) Nego je pod čuvarima i zapovjednicima tja do roka očina. (3) Tako i mi kad bijasmo mladi, bijasmo pod stihijama sveta zarobljeni. (Galatima 4:1-3)

Privlačna sila mog Ljubljenog me je uverila da je izazivanje ozloglašnosti odupiranjem autoritetima pogrešno i bolno. Ovi zaključci nisu zapravo bili svesni; to su bile samo podsvesne observacije. Tako sam dao prednost sticanju pažnje kroz naporan rad, zalaganje i prihvatljiva dostignuća. Ovo ne znači da nisam išao stranputicom kada bi se činilo da se autoriteti bili nepravedni, pristrasni ili mlaki. Spoznao sam da me i pored napornog rada, zadobijanje poštovanja može zaobići.

Skoro svaka oblast interesovanja u mom životu me je upućivala da je cilj života postići pažnju kroz razne uspehe i dostignuća. Postojao je jedan usamljeni, umirujući glas koji je pokušavao da mi kaže nešto drugo. Otprilike, oko dvanaeste godine, kada sam počeo samostalno da čitam Bibliju, zainteresovala me je priča o Isusu, koji je umro na krstu za grešnike. Poučenja koja sam primao tokom života bila su dovoljna da shvatim da sam i ja grešnik, iako sam osećao da nisam loš kao neki drugi.

Priča o krstu mi je pokazala da Bog prihvata sve ljude, bez obzira na njihova dostignuća. Znam da me je moj Ljubljeni prizivao, ali je Njegov glas bio toliko nežan u odnosu na jedan drugi glas; taj drugi glas mi je sugerisao da se na nebesima podnela mnogo veća žrtva zbog mojih grehova, a pošto je Bog već podneo kao žrtvu svoga Sina da umre za mene, morao bih pokazivati veću zahvalnost. Morao sam pokazati da zavređujem sve te napore.

Za mene je ovo imalo mnogo smisla. Iz mnogih svojih iskustava sa ljudskim autoritetima, shvatio sam da je vreme koje je potrošeno na moje popravljavanje izazivalo samo iritaciju i trošenje vrednih resursa koji su inače mogli biti daleko bolje iskorišćeni. Glas kušača mi je često šaputao:

Zašto se čini takva šteta? (Matej 26:8)

Vidimo da je kroz moje traženja pažnje, najtrajniiji simbol Očeve ljubavi prema svojoj deci, davanje svog Sina da umre za njih, bilo pretvoreno u najveći razlog za zadobijanje odobravanja, pokazivanjem moje zahvalnosti kroz vernu odanost disciplini hrišćanskog života. Ova komešanja su u mojoj duši bila u samom začetku za jednog dvanaestogodišnjaka, ali setva je posejana i žetva je bila na putu.

Posle mog krštenja, glas kušača me je podsetio da sam sada primoran da budem dobar dečak, a u isto vreme me je terao da tražim pažnju

kroz stare i poznate metode. Kao i mog Spasitelja pre mene, kušao me je da *pretvorim kamenje u hlebove* ili *da skočim sa crkve* da bih dobio pažnju. Subota mi je bila najteže iskustvo. Osećao sam se kao da se penjem na planinu Sinaj svakog sedmog dana. Ubrzo posle mog krštenja, počeo sam da očajavam zbog toga što nisam mogao da udovoljim Bogu. Moj um je malo toga shvatao; to se jednostavno manifestovalo kroz lagano opadanje interesovanja za duhovni život, koji sam zamenio aktivnostima koje bi mi pomogle da zaboravim da sam se zakleo na vernost Gospodu.

Podsećajući se, vidim lukav plan mog kušača koji me je vukao ka tome da želim da udovoljim Bogu sa skrivenom željom da dobijem odobrenje i pažnju. Pao sam na predvidivoj prepreci tražeći način da uronim sebe u neku vrstu zabave koja bi mi skrenula misli. Baš u kritičnim tinejdžerskim godinama, postao sam brod koji je plovio nošen strujom razočarenja koja je nastala uz pomoć vetra samouzdizanja. U roku od svega pet godina, bio sam izgubljen.

Moje vaspitanje me je sprečilo da upadnem u dubine samopovređivanja i zloupotreba u kojima se mnogi tinejdžeri nađu, ali ipak, emocije su bile slične. Zahvaljujem mom Ljubljenom što nisam imao iskustvo fizičkih ožiljaka koje mnogi tinejdžeri znaju da iskuse.

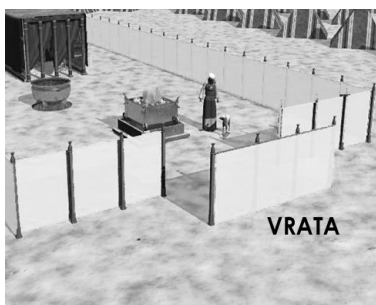
Mogu samo da zamislim koliko je bilo teško mom Ljubljenom da gleda kako se lako odazivam na poziv kušača i pratim njegove sugestije. Koliko je teško bilo gledati kako žanjem žetvu koju sam posejao. Mnogo puta sam pomišljao da je glas koji me vodi glas mog Ljubljenog, dok je to u stvari bio glas mog neprijatelja.

Stresem se od pomisli da sam toliko malo poznavao svog Ljubljenog, da nisam mogao razlikovati Njegov glas od kušačevog. Osećaj topline koji je došao usled primanja nagrade u školi pred mojim vršnjacima, bio je kao topli zagrljaj mog oca. Gromoglasni smeh koji bi se prolomio usled mog ludiranja me je podsećao na divan pogled na noćno nebo. Čitanje Biblije, molitva i prisustvovanje u crkvi su bili želja i mog Ljubljenog, kao i mog kušača, ali iz veoma različitih razloga, koji su bili van razumevanja moga mozga koji se još razvijao.

Bitka koja se odigravala da se razlikuju ova dva glasa će se odigravati u sledećih nekoliko poglavlja. Nadam se da ćete i vi sagledati prirodu ove bitke dok razmišljate o ovim stvarima i shvatiti koliko je put u

život uzak. Misao, da sam tako lako odgovarao na poziv kušača i povređivao svog Ljubljenog, izvor je poniženja i sramote za mene, ali verujem u Njegov milostiv oprostaj i nežno strpljenje.

4. Vrata

Kršenjem svoje zakletve Bogu učestvovanjem u raznim zabavama, prouzrokovana je žetva vrtoglavih proporcija. Moja vrteška se vrtela sve većom brzinom svakim narednim krugom. Potreba za pažnjom i prihvatanjem stavljala je pred mene sve veće zahteve, dok su se izgledi za uspeh smanjivali.

Veliki broj mladih ljudi se borilo za centar pažnje u različitim varijacijama moje kulture, a ipak je to mesto mogla zauzimati samo nekolicina nas. Snovi i aspiracije koje mi je kušač predlagao pretvarali su se u predvidivo razočaranje. Često sam zamišljao sebe kako postizem neko veliko dostignuće na kojem bi mi čestitali moji vršnjaci, društvo i država. Sedeo sam opčinjen gledajući kako neki australijski sportisti osvajaju zlatne medalje, a kušač bi mi šaptao da je to put ka spasenju.

Opravdanje mog postojanja postizanjem uspeha uma i tela, učinili su mi se kao savršeno rešenje da se rešim umišljene iritacije koju sam izazvao kod Boga, mojih roditelja i kod moje crkve zbog svojih promašaja. Ova moja želja za opravdanjem sopstvenog postojanja mi je bila prirodna i instinktivna kao disanje. Nisam imao pojma da sam prolazio transformaciju ka službi Kainu, pokušavajući da donesem na žrtvu ono što sam proizveo kao ponudu u obožavanju Boga. Slušajući kušačev glas, nenamerno sam krenuo u sudaranje sa zakonom života.

Opravdanje mog postojanja kroz dostignuća u poređenju sa drugima je dijametralno suprotna ljubavi i brižnim odnosima sa tim istim ljudima. Pravo prijateljstvo mi je iskliznulo iz ruku, jer je svaka osoba u mom okruženju postala potencijalna opasnost u mojim ciljevima, ili suprotno od toga, saveznik u ostvarenju tih ciljeva. A ipak, sve vreme sam želeo da budem voljen i da imam bliske prijatelje.

Ove suprotstavljene sile bi eksplodirale s vremena na vreme u mojoj duši kao signali upozorenja na put kojim sam krenuo. Jasno se sećam jedne košarkaške utakmice kada je došlo do erupcije mojih osećanja koju su svi videli. Uspeo sam da uzmem loptu od protivnika u jednom kritičnom momentu u utakmici, ali mi je ipak jedan od profesora, koji je sudio na utakmici, dosudio foul. Duh dostignuća, koji je bio fokusiran na samoopravdanju, momentalno je imobilisao sav osećaj poštovanja koji sam imao za profesora i izazvao bujicu ružnih reči na račun njegove nepravедnosti. Potpuno sam izgubio osećaj za poštovanje onih koji su iznad mene po autoritetu. Bes me je obuzeo i izazvao veliki broj neprijatnih reči.

Tada sam čuo glas svog Ljubljenog kako mi se obraća. Postavio je tiho pitanje: "Adrijane, da li ti je dobro? Da li je ovo stvarno ono što želiš da budeš?" U tom kritičnom momentu, dok je kušač žnjeo žetvu pobune od mene, moj Ljubljeni je bio u stanju da me pita da li mi se to dopada ili želim nešto bolje. U dubini tame, mogao sam da uvidim razliku u glasovima. Mračan, sumoran, osvetnički duh koji je preuzeo kontrolu nada mnom je sada bio kontrast nežnom, slatkom i blagom glasu mog Ljubljenog.

Sudija me je diskvalifikovao iz daljeg takmičenja. Kušač je predlagao odmazdu; moj Ljubljeni je sugerisao da pažljivo odaberem svoj put. Glasovi su dobijali na snazi i velika borba za moju dušu je postala ozbiljna. Ovo je bila prelomna tačka u mom životu, večni momenat kada je doneta odluka koja će odrediti moj životni kurs. Moj Ljubljeni me je pozvao na način koji je u meni izazvao želju da se promenim. Nisam želeo da budem zločest, agresivan i nasilan; želeo sam mir, radost i ljubav. Vratnice su počele da se pojavljuju u mojim mislima; izbor je počeo da se kristališe. Ova želja je bila pojačana kušačevim štetnim sugestijama.

Svemudri Bog nije bio izvrgnut ruglu mojoj budalaštinom. Providenje je dozvolilo da se desi nekoliko stvari, smenjujući se brzo, koji su izazvali želju u meni da napustim loše okruženje i vratim se

u dom svog Oca. Dok su se suprotstavljene tektonske ploče mojih želja sudarale, prikazane su mi slike mog grešnog karaktera koji nisam mogao da sakrijem. Sa svakom novom žetvom koju je kušač požnjeo od mene, jači je bio poziv mog Ljubljenog da se okrenem ka putu spasenja i nađem oslobođenje od svoje lične tiranije.

Naizgled, nevina želja za prihvatanjem kroz moja umeća i napore, ostavila me je sa ovom realnošću:

Od pete do glave nema ništa zdrava, nego uboj i modrice i rane gnojave, ni iscijeđene ni zavijene ni uljem zablazene. (Isaija 1:6)

Kao što stoji napisano: nijednog nema pravedna; (11) Nijednoga nema razumna, i ni jednoga koji traže Boga; (12) Svi se ukloniše i zajedno nevaljali postaše: Nema ga koji čini dobro, nema ni jednoga ciglog. (Rimljanima 3:10-12)

Moj Ljubljeni je prikazao veliku spretnost u postupanju sa mnom. Znao je da će biti bola i da ću patiti, ali mi je dao slobodu da biram put kojim ću krenuti. Nije mi postavio nikakva ograničenja i išao je sa mnom kroz bolnu žetvu koju sam požnjeo od kušača. Kada bih pao, ne bi me grdio, nije me osuđivao, nije pokazao duh razdražljivosti. Jednostavno me je pitao da li bih voleo nešto bolje; dao mi je da osetim malo svoje ljubavi u mom srcu. Vrata su sada bila potpuno otvorena preda mnom. Primetio sam okove oko svojih ruku, nogu i vrata. Sada sam video da sam na putu ka potpunom uništenju, ali nada koju sam dobio od mog Ljubljenog zatreperila je duboko u mojoj duši.

Tada reče Evanđelista, "Zašto ne želiš smrti, kada je ovaj život pun zala?" Čovek odgovori, "Zato, jer brinem da će me ovaj teret koji nosim na leđima, pokopati dublje nego grob, i da ću pasti u Tofet. (Isaija 30:33) I Gospodine, ako nisam pogodan da idem u zatvor, onda nisam pogodan ni za suđenje, a iz toga proizilazi ni za egzekuciju; i od pomisli na ove stvari mi se plače."

Tada reče Evanđelista, "Ako je ovo tvoje stanje, zašto stojiš čvrsto na nogama?" Odgovori, "Jer ne znam kuda bih išao." I tada mu dade parče pergamenta na kom beše napisano "Bježite od gnjeva koji ide." (Matej 3:7)

Čovek pročita i pažljivo gledajući Evanđelistu reče “Kuda moram bežati?” Evanđelista reče (pokazujući prstom na veoma široko polje) “Vidiš li tamo uska vrata?” (Matej 7:13-14) Čovek reče “Ne.” Tada reče drugi “Vidiš li tamo vidjelo?” (Psalam 119:105; 2. Petrova 1:19) On reče “Čini mi se da vidim.” Tada reče Evanđelista, “Čuvaj to vidjelo u svom oku, i idi pravo tamo, pa ćeš videti vrata; na kojima će ti, pošto pokucaš, biti rečeno šta ćeš činiti.” Put Hrišćanina, I deo.

5. Oltar

Sada sam znao da mi je potreban Spasitelj. Turbulencija, koja se razvijala u mojoj duši, izazvala je u meni težnju ka nebeskom miru. Pažljivim usmeravanjem, moj Ljubljeni me je naučio kako da preciznije prepoznajem glas kušača. Odlazio sam sa puta uništenja, ali i dalje nisam bio siguran u kom pravcu da krenem. Moje srce je bilo privučeno ka Isusu. Po prvi put u životu, osetio sam želju da ga upoznam. Sa svojih sedamanest godina, naučio sam o Isusu da je nežan Spasitelj koji nas voli, ali, sve do sada, nisam znao od čega mi je potrebno spasenje.

Isus mu reče: ja sam put i istina i život; niko neće doći k Ocu do kroza me. (Jovan 14:6).

Put ka slobodi je bio Hristos, ali kako? Sa dvanaest godina sam prihvatio Isusa kao mog Spasitelja, ispovedio sam one grehe koje sam razumeo i verovao sam da će ponovo doći radi mene. Ipak, nešto je nedostajalo. Kako nisam imao spoznaju o dubini mog ropstva, nisam dovoljno cenio dar mog Spasitelja.

... a kome se malo oprašta ima malu ljubav. (Luka 7:47)

Knjiga "Put Hristu" mi je pala na pamet i pomislio sam, "to je ono što mi treba." Nisam više čitao sa željom da prikažem verski zanos i nisam više pokušavao da pokažem Gospodu da sam zahvalan, reči koje sam čitao su počele da se urezuju u moju dušu.

I priroda i otkrivenje svedoče nam o Božjoj ljubavi. Naš nebeski Otac izvor je života, mudrosti i radosti. *Put Hristu*, stranica 9.

Bog je povezoao naša srca sa sobom nebrojenim znacima i na nebu i na zemlji. On se trudio da nam otkrije sebe preko čuda prirode, preko najdubljih i najnežnijih zemaljskih veza koje ljudsko srce može da upozna. Isto, stranica 10.

Božji Sin došao je sa neba da objavi Oca. “Boga niko nije video nikad: jedinorođeni Sin, koji je u naručju Očevom, on ga javi.” (Jovan 1:18) “Niti Oca ko zna do Sin, i ako kome Sin hoće kazati.” (Matej 11:27) Isto, stranica 11.

Ove reči su odjekivale u mojoj duši. Radost me je ispunjavala pri pomisli da je Isus došao da objavi Očevu ljubav prema nama. Onda ga je opisala:

On “prođe čineći dobro i isceljujući sve koje đavo beše nadvladao.” (Dela 10:38) Bilo je čitavih sela u kojima se uzvik bola nije čuo ni iz jedne kuće, jer je On prošao kroz njih i iscelio sve bolesnike. Njegovo delo bilo je dokaz Njegovog božanskog pomazanja. Ljubav, milosrđe i samilost otkrivali su se u svakom činu Njegovog života; Njegovo srce bilo je puno nežnog saučesća prema sinovima ljudskim. On je uzeo čovekovu prirodu da bi mogao da shvati čovekove potrebe. Najsiromašniji i najponiženiji nisu se bojali da mu pristupe, čak su i mala deca osećala Njegovu privlačnost. Ona su volela da se penju na Njegova kolena i gledaju Njegovo misaono lice, dobroćudno i puno ljubavi.

Isus se nije ustezao da kaže istinu, ali je to uvek činio sa ljubavlju. U svom ophođenju sa ljudima bio je pun razumevanja, pokazujući im promišljenu i ljubaznu pažnju. Nikad nije bio grub, nikad nije nepotrebno izgovorio neku oštru reč, nikad nije naneo bol osetljivoj duši. Nije osuđivao ljudske slabosti. Govorio je istinu, ali uvek sa ljubavlju. Žigosao je licemerstvo, neverstvo i bezakonje; ali su se suze osećale u Njegovom glasu dok je izgovarao svoje oštre prekore. Plakao je nad Jerusalimom, voljenim gradom, koji je odbio da primi Njega, put, istinu i život. Isto, stranica 11.

Osećao sam da se moje srce otvara ka mom Ljubljenom. On je bio neko ko nije osuđivao ljudske slabosti, bio je pun saosećanja i pokazivao je strpljenje. Mala deca su volela da se penju na Njegova kolena! Dok sam mislio na Njega, upoređujući sebe, osetio sam tamu srama koja

je težila da zakloni zrake svetlosti koje su padali na moju dušu. On je tako svet, čist i pravedan, a ja sa tako nesvet, pogan i sebičan. "Nema svrhe", šapnuo je kušač. "Nastavi da čitaš, Adriane", odgovorio je moj Ljubljeni.

Svaki čovek bio je dragocen u Njegovim očima. Iako je uvek čuvao svoje božansko dostojanstvo, saginjao se sa najnežnijom pažnjom nad svakim pripadnikom Božje porodice. U svakom čoveku gledao je posrnulu dušu zbog čijeg spasenja je došao. Takav karakter Hristos je otkrio u svom životu. Bio je to Božji karakter. Iz Očevog srca u stvari potekle su reke božanskog sažaljenja, koje su se pokazale u Hristu, i izlile se na sinove ljudske. Isus, nežni, milostivi Spasitelj, bio je stvarno Bog koji se "javi u telu". (1. Timotiju 3:16) Isto, stranica 12.

Zar sam zaista dragocen u Njegovim očima? Da li to zaista može biti istina?

Ne gledajte me što sam crna, jer me je sunce opalilo; sinovi matere moje rasrdivši se na me postaviše me da čuvam vinograde, i ne čuvah svojega vinograda koji ja imam. (Pesma nad pesmama 1:6)

Kušač je sigurno primetio kako nada raste u mom srcu. Ako uzverujem da me Bog voli i da je poslao svog Sina da me spase, onda će Njegov rad na destrukciji u mom životu biti veoma težak. "Misli na svoje grehe, Adriane!"

Zašto Hrišćanin beše ostavljen da se muči sam sa utučenošću; a ipak se trudijaše da stigne do te udaljene strane koja beše daleko od njegove kuće, a pored vratnica; kroz koja je hteo, ali ne mogaše proći zbog tereta koji nosijaše na svojim leđima: ali video sam u svojim snovima, da mu pristupi čovek koji se zvaše Pomoć. *Put Hrišćanina*, I deo.

"Nastavi da čitaš, Adriane." Pozivao me je moj Dragi.

"Da, želim da nastavim da čitam."

Da bi nas spasio, Isus je i živeo, i trpeo i umro. Postao je "čovek bola", da bismo mi mogli da uzmemo učešća u večnoj radosti. Bog je dozvolio svom ljubljenom Sinu, punom milosti i istine, da iz svete neopisive slave dođe u svet uprljan i izopačen grehom, zamračen senkom smrti i prokletstva.

Dozvolio mu je da ostavi naručje Njegove ljubavi, da se odrekne obožavanja anđela i pretrpi sramotu, poruge, poniženja, mržnju i smrt. “Ali on bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na njemu našega mira radi, i ranom njegovom mi se iscelismo.” (Isaija 53:5) Gledajte ga u pustinji, u Getsimaniji, na krstu! Neokaljani Božji Sin, uzeo je na sebe teret greha. On, koji je bio jedno sa Bogom, osetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čoveka, izazvanu grehom. To je učinilo da se sa Njegovih usana otme očajni krik:” Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27:46) Teret greha, svest o njegovoj strahovitoj veličini, o odvajanju od Boga – sve to slomilo je srce Božjeg Sina. Isto, 12. strana.

Sedeo sam zapanjen. Dok sam čitao reči “Gledajte ga na krstu”, zamislio sam tu scenu. Tamo na krstu visio je Sin Božji, prebijen, šiban i izranavljen. Zašto? Zbog mene? Velika borba se odvijala u mom umu.

“Nisam vredan ovakve ljubavi...”

“Hristos je umro zbog tvojih grehova, samo veruj...”

Tada sam pročitao ove reči:

Neokaljani Božji Sin, uzeo je na sebe teret greha. On, koji je bio jedno sa Bogom, osetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čoveka, izazvanu grehom. To je učinilo da se sa Njegovih usana otme očajni krik: ”Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio?” Isto, stranica 12.

Ne mogu da razumem kako mi se sve to složilo, ali bio sam impresioniran time da je Hristos bio razapet zbog mojih greha, i da su moji gresi združeni sa gresima celog sveta bili ti koji su ga podstakli da poviče “Oče moj, oče moj, zašto si me ostavio?” Dok sam zamišljao ovu scenu, pogledao sam Isusovo lice, a on mi je uzvratilo pogled, bez ijedne trunke besa, frustracije i razočaranja. Video sam samo ljubav i prihvatanje.

“Verujem. Gopode pozivam da te da uđeš u moje srce i preuzmeš kontrolu nad mojim životom. Zahvaljujem ti na ljubavi i spasenju...”

U tom trenutku mir je zaposeo moju dušu. Osetio sam kako lanci oko mog vrata, ruku i nogu otpadaju. Tada je bujica suza iz moje duše nastupila. Klečao sam i dugo plakao. Sva moja krivica, moje licemerje,

moje odbijanje, moje oštre i grube reči, moje nečiste misli, sve mi je bilo oprošteno. Osetio sam Isusovu ljubav.

Čak i sada dok se prisećam i pišem ove reči, moje srce postane toplo i moje oči zasuze. Ne mogu vam opisati rečima kako sam se osećao u vezi mog Spasitelja u tom trenutku. Razdvojenost, o, ta razdvojenost! Bio je spreman da pretrpi razdvojenost od svog Oca zbog mene. To me je duboko ganulo. Ako je bio spreman da učini to za mene, onda moram vredeti nešto, i ako je Bog bio spreman da da svog Sina za mene – zastajem, jer plima zahvalnosti preplavljuje moju dušu. Ako je Bog bio spreman da da svog Sina za mene, onda verujem da me Bog voli.

Videh u svom snu da put kojim Hrišćanin treba ići, ima zid sa obe strane koji se zvaše Spasenje. (Isaija 26:1) Ovim putem, dakle, natovareni Hrišćanin iđaše, ali ne bez velikih teškoća, zbog tereta na njegovijem leđima. Iđaše tim putem sve dok ne dođe do mesta kada se put poče polako uzdizati; na tom mestu stajaše krst, a nešto niže, u dnu, grob. Tako videh u svom snu da teret Hrišćaninov spade sa njegovijeh ramena i sa njegovijeh leđa, kada se približiše krstu, i poče se kotrljati sve dok ne dođe do usta groba gde upade i ne vide ga više. Džon Banjan, *Put Hrišćanina*, III deo.

Intermeco I

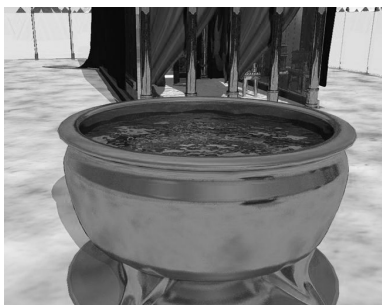
Dok gledam u oči svog Ljubljenog, nesvestan sam svoje okoline. Osećam da me prihvata; znam da sam voljen. O, dete Adamovo, čemu dugujem ovakvu privilegiju? Pokušavam da okrenem svoje oči od Njegovog pogleda, ali me Njegov pogled pun ljubavi uverava. Ovo je stvarnost! Ovo se stvarno meni događa! On me zaista voli, i Ocu je drago da budemo zajedno. Moje srce igra od sreće, sunčevi zraci igraju po mojoj duši dok se miris spasenja uvlači u svaku nit mog postojanja.

Moj Ljubljeni je moćan, On je neustrašiv. On je odneo moje grehe u grob. Usudio se da se rastane sa Ocem. Sve ovo zbog mene! O, čestiti Prinče, ukrao si moje srce. Ne mogu odoleti tvojim čarima. Oprošteno mi je? Da, verujem da mi je oprošteno, i da su moji gresi uklonjeni. Data mi je haljina od lana, ispredena na nebesima, koja nije načinjena ljudskom rukom.

Dragi Oče, Tvoj Sin je poklon bez premca, a ipak, dao si ga svojevolejno. Razmem zašto je tvoj Sin tako divan; sve što ima potiče od Tebe. Ne razumem zašto si to učinio, ali kao malo dete plaćem sa ushićenjem "Ava, Ava." Nisam odbačen, imam Oca i Njegov Sin je moj Ljubljeni.

O, dete Adamovo, moje srce kuca puno sreće. Ko bi rekao da će spasenje doći na moj dom kroz uzdignutog Sina? Verujem. Da, ja verujem. Moj Ljubljeni je moj i ja sam Njegov.

6. Umivaonik

Boga. (Jovan 1:1-2)

Muževi! Ljubite svoje žene kao što i Hristos ljubi crkvu i sebe predade za nju; (26) Da je osveti očistivši je kupanjem vodenijem u riječi. (Efescima 5:25-26)

U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe reč. (2) Ona bješe u početku u

Svaki aspekt mog života bio je transformisan pod utiskom onoga što je Isus učinio za mene na krstu. Želeo sam da budem sa njim uvek. Voleo sam da razmišljam o Njemu, da ga sledim, i da sve u svom životu podređujem Njegovom vođstvu. Kada bih dozvolio svojim mislima da ih okupira nešto drugo, počeo bih da osećam gubitak Njegovog prisustva i moje misli bi se vratile Isusu. Uzbuđenje saznanja da su mi gresi oprošteni bi me držalo nedeljama. Takva je radost prve ljubavi.

Ova radost je potpuno promenila Bibliju. Nisam mogao da je ispustim iz ruku. U meni se pojavila neverovatna žeđ da razumem Isusa u Bibliji. Mnogo stvari sam trebao naučiti, a od nekih se odučiti. Hristov Duh je počeo da me obraća kroz ono što sam čitao. Video sam nekoliko stvari koje sam morao menjati. Božja reč je počela da obnavlja i pročišćava moj um. Sada je Reč bila osoba, ne samo skup pisanih tekstova. Sada mi se Isus obraćao direktno, sa ljubavlju i lično.

Savest mi je prigovarala za nekoliko navika koje sam morao da menjam. Više nisam mogao da gledam filmove sa psovka, nasiljem i nemoralom. Duh me je uputio da pristupim nekolicini ljudi i zatražim njihovo oprosteno zbog mog lošeg ponašanja. Nekim ljudima nije bilo jasno zašto se izvinjavam, naglašavajući da smo mi samo ljudi. Ali, ipak, pažljivo gledajući u oči mog Ljubljenog kroz Reč, ovi postupci su mi delovali logičnim. Pravednost i greh su mi postali kao dan i noć i moja svest je postala nežnija, skoncentrisanija i budna.

Neki aspekti ovog procesa očišćenja su bili radosni i oslobađajući, a u nekim slučajevima urezivanje Reči u moju dušu je bilo bolno, teško i ponižavajuće. Prisećajući se, vidim da je moj Ljubljeni stavljao odjednom pred mene samo nekoliko karakternih mana i grešnih navika. Da je sva sila očišćenja puštena odjednom, prepustio bih se očaju. Ipak, preko svake prepreke me je nosila Isusova ljubav.

Voleo bih da mogu da kažem da je bilo kao u bajci "i živeli su srećno do kraja života," ali realnost ovog sveta, telo i đavo čine taj ishod veoma teškim. Kroz godine slušanja kušačevih došaptavanja i negovanja želje za priznanjem kroz dostignuća, moj um je zauzeo obrazac koji je dijametralno suprotan Božjem carstvu. Prvih nekoliko meseci nakon mog obraćenja, kušačev glas je bio utišan u odnosu na glas mog Ljubljenog, ali je ipak bio prisutan. Razljućen mojom novopronađenom ljubavlju prema Hristu, čekao je strpljivo, tražeći način da povрати kontrolu i ponovno vlada mojim srcem.

Duboke promene u mom životnom stilu su izazvale prezirne komentare nekih mojih bivših saradnika. Kušač me je pritiskao njihovim komentarima. Postao sam preplavljen osećanjem izolacije i obeshrabrenja. Nisam shvatio da kušač stoji iza ovih dešavanja. Nisam znao mnogo o njegovoj taktici i time sam mu dao prednost. Kroz vrata samosažaljenja, moj suparnik je našao put do moje duše. U isto vreme, neke promene u mom stilu života postalo je teško održavati. Nekada bih zaboravio i vratio se na stare navike. Nekada bih, u očaju, skliznuo u greh i dozvoljavao da me tama okruži.

Dospeo sam do brda teškoća. Želje za udobnošću, manjak strpljenja, i manjak želje da sa radosno prebivam u osami, koliko god da ona trajala, obezbedile su kušaču ulaz koji je očekivao. Pored ovoga, manjkalo mi je poznavanja Biblije i kako da se oduprem iskušenjima koja su se pojavila protiv Boga. Hristov Duh me je naučio da pamtim Reč.

U srce svoje zatvorio sam riječ tvoju, da ti ne griješim.
(Psalam 119:11)

Naučio sam da ponavljajući Božju Reč u veri odbijem argumente, rezonovanje i osećanja kojima bi kušać pritiskao moju dušu.

Jer je živa riječ Božja, i jaka, i oštija od svakoga mača oštra s obje strane i prolazi tja do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi mislima i pomislama srdačnijem.
(Jevrejima 4:12)

Da me je moj Ljubljeni branio od svih kušaćevih sugestija, ne bih razvio ispravan karakter. Morao sam spoznati pravu prirodu i ozbiljnost mog otpaloga stanja. Kroz ove rane konflikte sa svojim telom, počeo sam shvatati izopačenost svog srca.

Srce je prijekano više svega i opako: ko će ga poznati?
(Jeremija 17:9)

Svetlost Reči mi je obasjala put i dozvolila mi da vidim u kom pravcu sam krenuo i zašto bi mi život bio potpuno uništen da nisam poslušao poziv mog Ljubljenog.

Naučio sam da se borim u molitvi. Nekada, dok sam se molio, osećao sam da mi je srce kao kamen, a nebesa kao olovo nad mojom glavom. Što sam se više trudio u molitvi bivao bih sve utučeniji. "Utvrđuj se u reči, Adriane", čuo bih glas. "Veruj šta ti Reč govori. Nemoj biti neveran, već veruj."

Moj Ljubljeni me je učio kako da čekam u prostoru između utvrđivanja u Reči i iskustvima sa obećanjem. Nekada bih se predao frustraciji i dizao ruke, što je dalo priliku mom Ljubljenom da mi pokaže moje promenljivo, slabo i nestrpljivo srce. U drugim prilikama bih kukao pred Bogom o svojim teškoćama, zaboravljajući da se utvrđujem u Njegovim obećanjima i nalazio bih da sam još obeshrabreniji nego ranije. Bila su ovo za mene teška vremena, a ipak moj Ljubljeni me je ohrabrivao, podsećao me je na svoju smrt za mene i obećanje večne veze sa Njim i Njegovim Ocem. Polako, ali sigurno, Božja Reč je postala moj mač, moje pouzdanje i moj štit.

Sa ljubavlju se sećam zadovoljstva prve dve godine i mog puta sa mojim Ljubljenim – vernim Spasiteljem, učiteljem i prijateljem. Moja jedina želja je da budem kao Isus.

Posle otprilike dve godine, Reči pisma su se urezale u mene.

A Petar im reče: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oprostjenje grijeha; i primićete dar Svetoga Duha. (Dela Apostolska 2:38)

Iako su me u detinjstvu naučili mnogo o Hristu, nisam ga poznavao, i moje krštenje mi je, iako priznato, značilo veoma malo, jer sam znao tako malo o sebi i skoro ništa o mom Ljubljenom. Krštenje je pečat odnosa dvoje ljudi koji su se zavoleli. Isus me je oduvek voleo, ali sada sam i ja voleo Njega i ovo prijateljstvo je trebalo biti zapečaćeno krštenjem.

Dok sam bio položen u vode krštenja, moje srce se fokusiralo na Isusa. On je bio moja radost i moja pesma i radovao sam se što mu mogu predati svoj život i što ga mogu zvati mojim Gospodom. Voda koja je prekrila moju dušu simbolično je prikazivala da je očišćenje uzelo maha u mom životu. Posao, koji je započet, obećavao je da će biti završen.

7. Još zbunjenosti

Koji dvoumi, nepostojan je u svima putovima svojijem.
(Jakov 1:8).

Posle skoro više od decenije od mog ljubavnog iskustva sa Isusom, postao sam zbunjen. Moj je hrišćanski život postao kao kod sinova Izrailjevih dok su lutali pustinjom. Da mi je neko rekao da sam dvoličan, bio bih šokiran i uvređen. Osećao sam duboku ljubav prema Isusu zbog Njegove žrtve za mene na krstu, želeo sam da držim Očeve zapovesti verno, i molio sam se da milost i snaga preovladaju. Imao sam pobeđe, ali konstantnost u njima mi je izmicala.

Moje poznavanje pisma je raslo i uživao sam u mnogim subotnjim druženjima sa porodicom i prijateljima. Ipak, nešto je nedostajalo. Nešto nije bilo na svom mestu i nisam mogao da otkrijem šta. Većinu tog vremena nisam potpuno shvatao da nešto nedostaje.

Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu
Gospodnju, probražavamo se u to isto obličje iz slave u
slavu, kao od Gospodnjeg Duha. (2. Korinćanima 3:18)

Nije mi bilo poznato da je Isus, na koga sam se ugledao svih tih godina, bio kombinacija dva različita sveta. Na jednoj strani, upoznao sam Isusa punog ljubavi, brižnog, saosećajnog, koji je otkrio Očevu divnu ljubav. Razmišljao sam o borbi koju je Otac pretrpeo da bi dao svog Sina za nas. Razmišljao sam o Isusovom životu molitve i o Njegovom posredništvu za mene. Te stvari su dodirnule moju dušu, otopile moje srce i dale mi inspiraciju da živim hrišćanskim životom. Ipak, postojao je jedan aspekt Isusa, za koji sam pretpostavio da se nalazi u Bibliji i koji je postavio temelj svih mojih napora u hrišćanskom životu.

Moram da odvojim malo vremena i objasnim vam šta se odigravalo u mom umu. Postojalo je nekoliko stvari koje su me navele da povičem:

Na postelji svojoj noću tražih onoga koga ljubi duša moja,
tražih ga, ali ga ne nađoh. (Pjesma nad pjesmama 3:1)

Za vreme mog odrastanja, glas kušača me ja savetovao da se oslanjam na sebe i naporan rad da zaslužim poštovanje. Moj koncept dobre osobe bio je zasnovan na mojoj otpaljoj prirodi kombinovanom sa sotoninim sugestijama da se čast može zaslužiti kroz iskrenost, ispravnost i vernost. Sećate se da sam spomenuo da mi je kušač sugerisao da radim sve one stvari koje bi moj Ljubljeni voleo da radim, ali iz veoma pogrešnih razloga.

Kako je u tim godinama kušačev glas bio glasniji nego glas mog Ljubljenog, moj koncept uzorne osobe je bila osoba koja čini dobro i prikazuje dobre karakterne osobine drugima. Prikaz dobrog života bi tada zaslužio divljenje drugih i obezbedio bi prihvatanje u društvu.

Nisam razumeo da sam ovaj model osobe, koji sam stvorio u svom umu, a koji je u stvari bio idol, iz neznanja integrisao sa osobom zvanom Isus. U Isusu sam video nekog ko prikazuje sve osobine uzorne osobe, nekog ko je kroz dobra dela i ljubaznost osvojio divljenje i obožavanje miliona. Zaista, Isus je bio neko koga sam mogao oponašati i želeti da budem kao On. Ponovo me je kušač naveo da činim sve prave stvari, ali iz pogrešnog razloga.

Prava teškoća je bila u tome što sam spojio pravog Isusa iz Biblije sa onim lažnim, kojeg sam projektovao u svojim mislima, pa ih više nisam mogao razlikovati.

Zato i mi odsad nikoga ne poznajemo po tijelu; iako
Hrista poznasmo po tijelu, ali ga sad više ne poznajemo.
(2. Korinćanima 5:16)

Nikada mi nije palo na pamet da bih mogao posmatrati Isusa sa svetovne tačke gledišta. Ono što je dodalo još težine na ovo iskustvo jeste da je naša crkva imala mogućnost da izabere pravog biblijskog Isusa, ali je 1888. godine u stvari izabrala svetovnog. Od tog doba, naša crkva je usavršila stav da Isus treba biti poštovan zbog svojih nerazdvojivih moći, sposobnosti i talenata. Baš kao i ja, koji sam bio zaveden da smatram uzornim osobama one koji su hvaljeni zbog svojih dobrih dela, i pioniri naše crkve su bili podvrgnuti ovom procesu. Za

period jednog života, naša crkva je uvela takvog Isusa u crkveni zakon ovim rečima:

Postoji jedan Bog: Otac, Sin i Sveti Duh, jedinstvo tri lica iste večnosti. Bog je besmrtnan, svemoćan, sveznajući, iznad svega i svuda prisutan. On je beskonačan i prevazilazi moć ljudskog shvatanja, ali ipak poznat preko svojih otkrivenja o Sebi. On je večno dostojan da Ga sva stvorenja poštuju, obožavaju i da Mu služe. Druga tačka osnovnih verovanja Adventista sedmog dana.

Ovaj novi Isus je bio deo tri osobe, jednog Boga, Trojstva. Kompleksnost tri osobe koje postoje u jednom Bogu je imalo uticaj na mene da se odrekнем svakog pokušaja da shvatim kako to tačno funkcioniše. Bio sam ohrabren da prihvatim ovo kao misteriju.

Ako pažljivo pročitate opis Boga iznad, videćete da je razlog za Njegovo obožavanje, divljenje i službu, zato što je besmrtnan, moćan i sveznajući. Ovo je bio Bog mog detinjstva. Kada sam razmišljao o ovom Bogu, instinktivno mi je sve bilo kako treba. Gornji opis mi je omogućio da uzornog čoveka kojeg sam zamišljao kao dečak, postavim na tron kao mog Gospoda.

Nikada mi nije palo na pamet da je ovaj Bog kojem sam se zakleo na vernost u stvari kodirani izraz moje dečake ambicije da budem dobar čovek, vredan hvaljenja, časti i poštovanja.

Kao što sam ranije naveo, razlikovanje ovog Boga od pravog, kao lažnog, bilo je otežano mojim spajanjem pravog biblijskog Isusa sa njime. Moje krštenje je dve godine nakon mog obraćenja savršeno reflektovalo ovaj spoj različitih misli o Bogu.

Postavljeno mi je pitanje na zakletvi:

Da li veruješ u Boga Oca, u Njegovog Sina Isusa, i u Svetog Duha?

Ali fundamentalna istina je glasila:

Postoji jedan Bog: Otac, Sin i Sveti Duh, jedinstvo tri lica iste večnosti. Bog je besmrtnan, svemoćan, sveznajući, iznad svega i svuda prisutan. On je beskonačan i prevazilazi moć ljudskog shvatanja...

Mnogi ljudi će pročitati ove izjave i neće primetiti razliku. Kao mladić, ni ja nisam video razliku. Video sam termine Otac, Sin i Sveti Duh. Oni su se spominjali u Bibliji i ja sam video dokaz ova tri entiteta u praksi, tako da sam jednostavno pretpostavio da je ova izjava tačna.

Moja zavet na krštenju je jednostavno iskazao veru da je veza između ova tri entiteta predstavljena jednostavno kroz reč *Njegov*. Jednostavna reč *Njegov* je predstavljala čitav svet razlike. Reč *Njegov* je dala puno značenje rečima *Otac* i *Sin*. Isus je bio *Njegov* Sin; Sin Oca. Bitno je naglasiti da je ono što je slomilo moje srce bio raspad ove veze između Oca i *Njegovog* Sina. Ovo su reči koje su me pogodile.

Neokaljani Božji Sin uzeo je na sebe teret greha. On, koji je bio jedno sa Bogom, osetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čoveka, izazvanu grehom. To je učinilo da se sa Njegovih usana otme očajni krik: "Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?" (Matej 27:46) *Put Hristu*, stranica 13.

U ovim rečima sam video istinu:

Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život vječni. (Jovan 3:16)

Po tom se pokazala ljubav Božija k nama što Bog Sina svojega jedinorodnoga posla na svijet da živimo kroza nj. (10) U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da On pokazala ljubav k nama, i posla Sina svojega da očisti grijeha naše. (1. Jovanova 4:9-10)

Dvanaest godina po mom krštenju, nisam razumeo da je priroda odnosa između dve osobe koje se nazivaju Otac i Sin bila ključna u potpunoj promeni mog života. Božja ljubav se manifestovala u davanju svog Sina. Delo Oca koji predaje svog Sina, ne jednostavno Sina koji se sam predaje, i ne jednostavno Sina koji otkriva svoj moćni, samožrtveni karakter, ne jednostavno Isusa koji pokazuje svoja velika dela. Otac je poslao Sina da nam otkrije svoj karakter i ljubav prema nama, i dajući nam Sina vidimo privlačan, divan, nežan i hrabar dokaz Božjeg srca.

Kao što sam ranije naglasio, nisam shvatao da sam prihvatajući Trojstvo, bio zaveden u vezi prirode odnosa između Oca i Sina. Ovaj problem je bio komplikovan još jednom sugestijom da ako zaista volim Isusa, izdigao bih ga i izjednačio sa Ocem. Na način na koji sam

bio naučen kao dete da razumem jednakost. Proveravao bih da li je bilo jednako limunade u mojoj i sestrinoj čaši. Žalio bih glasno i dugo ako bi moja sestra dobila pet lizalica ili slatkiša, a ja samo četiri. Tako deca uče kada je nešto jednako. Kada je došlo vreme da shvatim da su Otac i Sin jednaki, morali ste se osigurati da imaju istovetne kvalitete, nerazdvojive moći, jednako znanje, jednako večno postojanje. Ako bi jedan dobio nešto od drugoga, onda bi kvalitet bio drugačiji; kao kada bi jedan imao 100% limunade, a drugi 50% limunade, a 50% vode.

Ovakvo rezonovanje se odvijalo u mom umu; ono je bilo prirodno, instinktivno i naočigled logično. Nisam imao pojma da je razmišljanje o Bogu na ovaj način u stvari izvrnulo smisao reči *Otac* i *Sin* i njihovog odnosa.

Dok sam razmatrao Isusovo posinaštvo iz Biblije, video sam nekoga ko je bezrezervno verovao svom Ocu i potpuno se pokoravao Njegovoj volji. Sada sam razumeo kako je mogao da spava na brodu usred oluje; da se suoči miran sa razjarenim mnoštvom koje je želelo Njegovu smrt; kako je mogao čekati četrdeset dana bez hrane verujući da će Otac udovoljiti njegove potrebe u pravo vreme. Kada su ove osobine poverenja i podređenosti pripisane Isusu kao drugoj osobi u Trojstvu, koji poseduje iste moći kao Otac i na isti način kao Otac, došao sam u stanje potpune zabune. Ova osoba nije dugovala nikakvu vrstu zahvalnosti Ocu za moći koje je posedovao. Prikazan je kao neko ko stoji rame uz rame sa osobom koja je prikazana kao "Otac", iste moći, znanja, i večnosti. Velika tragedija za mene u svemu ovome je bila činjenica da je ova prikazana jednakost u stvari bila korozivni element koji je erodirao značenje reči *Otac* i *Sin*, što je zauzvrat korodiralo moje sopstveno razumevanje posinaštva. Ako Isus nije bio Sin u svojoj sferi, onda nisam bio ni ja u svojoj.

Tako sam ja obožavao Isusa sa Zemlje, koji je bio pokoran, povereljiv i poslušan i ja sam ga spojio sa Isusom na nebu koji se oslanjao sam na sebe, koji je imao sopstvenu moć i koji ništa nije nasledio od Oca. Ovaj "nebeski Isus" je otkrio metod kako činiti ono što je zemaljski Isus činio. Ovaj nezavisni "nebeski Isus" je činio da kopiram i oponašam sve što je "zemaljski Isus" činio kopirajući i oponašajući Njegovu nebesku nezavisnost. Ne shvatajući, moja telesna priroda je figurativno podigla idolizovanog Isusa u nebeskom Svetilištu, a takvi isti telesni impulsi su pokretali i Malog Roga koji je bio protiv pravog Hrista na nebesima.

Dozvolite mi da vam dam nekoliko primera kako se to odvija u pravom životu. Mnogo puta, dok sam sedeo i slušao službu, moj Ljubljani bi me uveravao da primim te reči k srcu. U isto vreme, kušač je pokušavao da mi skrene pažnju na propovednika kako dobro propoveda. Ako je služba bila dobro prezentovana, zamišljao bih sebe kako i ja prezentujem ovu temu pred publikom i zamišljao njihovu reakciju. Ako je propovednik prezentovao temu nešto slabije, kušač mi je laskao da bih ja to mogao bolje uraditi. Kada sam propovedao u službi, i kada bi ljudi bili pokrenuti istinom, moj Ljubljani bi me ohrabrivao da se radujem, ali kušač me je ohrabrivao i da primam pohvale od ljudi dok bi izlazili na vratima svetilišta.

Dok sam proučavao Bibliju, moj Ljubljani je pokušavao da ureže reči Svetog pisma u moje srce, dok bi se kušač trudio da dobro pamtim citate iz Biblije i da ih znam što više, kako bih pokazao autoritet u toj oblasti. Kada bismo se molili grupno, moj Ljubljani me je učio da se radujem zbog privilegije što imam pristup Ocu kroz Njega, a kušač me je obuzimao mislima kako se osoba do mene moli predugo i da nema ništa korisno da kaže. Moja savest bi tada bila uništena i mali rat između ove dve suprotstavljene strane bi se odvijao u mom umu, a ja bih potpuno izgubio nit o čemu su se molili ljudi koji su bili oko mene.

Čitao sam kako se Isus molio celu noć, i umesto da se fokusiram na činjenicu koliko je on voleo svog Oca, ja sam se više interesovao za činjenicu da je proveo celu noć u molitvi. Ta ideja me je zainteresovala, i želeo sam da se upustim u celonoćnu molitvu, ali me je moj Ljubljani odgovorio od toga. Kao što rekoš, ovi konflikti u mom umu su se odvijali više od decenije. Kada mi je Spasitelj objavio koliko je zdrava ishrana i životni stil bitan, kušač me je mamio da se fokusiram na ispravne procedure u vezi ishrane, oblačenja i zabave. Znaci da slušam pogrešan glas su se pokazali kada sam kritikovao druge zbog njihovog pogrešnog ponašanja. Ispravno hrišćansko ponašanje je postalo radije koren, nego plod mog iskustva. To je zato što je Bog mog detinjstva bio ustoličen u mom srcu kao Bog univerzuma.

Ovaj svakodnevni konflikt je naneo mnogo bola mojoj duši. Isus, koji je izveo sva ta divna dela, odlazio je dalje i dalje od dohvata moje ruke. Radost moje prve ljubavi mi je bila oduzeta. Uzalud sam tragao za mojim Ljubljenim, ali ga nisam mogao naći. Moj život je bio ispunjen crkvenim aktivnostima i proučavanjem do te mere da nisam imao

vremena da mislim i razgovaram sa svojim Spasiteljem. Čak i kada sam imao vremena, osećao sam potrebu da se upustim u dnevne aktivnosti i činim dela koje je i Isus činio, i da budem od pomoći i brižan kao što je On bio. Nikoga ne bi mario ako bih satima pričao sa Hristom nasamo, naravno, bilo bi drugačije da sam imao publiku koja bi se divila takvoj izolaciji.

Konstantno sam bio u konfliktu između želje da budem dobar hrišćanin koji voli Boga, Njegovu reč i želje da budem cenjen zbog stvari koje radim. Znao sam da je želeti priznanje loše, ali sam to pripisivao hrišćanskoj borbi sa telesnošću. Pokušavao bih da odbijem pohvalne komentare posle održane službe, ali sam imao osećaj da je očigledno da sam se fokusirao na sebe kada bih rekao, "Ne zahvaljujte meni, zahvaljujte Bogu". Nisam morao da se koncentrišem na "meni". Mogao sam jednostavno da kažem "zahvalite Bogu", ali "ne zahvaljujte meni" je dolazilo od potajne želje da budem hvaljen i slavljen zato što dobro obavljam posao.

Kada sam postao adventistički propovednik, imao sam preimućstvo da posmatram stvari na način na koji nisam mogao ranije. Posmatrao sam propovednike kako se laktaju za pozicije; video sam mnoge unutrašnje borbe kada su me neki od propovednika iskoristili. Pošto mi se činilo da su to unutrašnje borbe u meni, mogao sam se praviti šokiran kako neki propovednici loše vode svoju pastvu.

Posle nekog vremena provedenog u službi, videći sve borbe za prevlast i strategije koje su se odvijale u crkvenoj politici, postao sam pomalo razočaran, a to je vreme kada me je kušač ohrabrivao da krenem drugim putem, jer sam izgubio interesovanje da udovoljavam autoritetima. Počeo sam da se zadubljujem u dokumentarne emisije, sport i neke druge oblike zabave koji su mi skretali pažnju. Govorio sam sebi da ne želim da budem kao farisej i da mi treba malo vremena da se opustim i rasteretim. Rasterećenje i odmor su mi sasvim sigurno trebali, ali ne kroz sport. Tako je jačalo uverenje da postizanje uspeha i činenje raznih dela vode ka prihvatanju, časti i poštovanju.

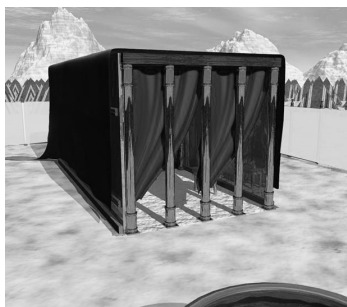
U tom stanju uma sam ja zastao na putu života. Nisam mogao da napredujem jer je moja zamisao Boga bila pometena idolatrijom iz mog detinjstva. Idolatrija je otvarala put kušaču da mi daje razne ideje, često bez shvatanja odakle su one i zašto se to dešavalo. Moje kasnije razočaranje je izazvalo da zaspim na brdu zvanom *teškoće* i da

izgubim svitak koji sam morao držati na srcu kao što je to Džon Banjan opisao u knjizi *Put hrišćanina*.

Sad ću ustati, pa idem po gradu, po trgovima i po ulicama tražiću onoga koga ljubi duša moja. Tražih ga, ali ga ne nađoh. (3) Nađoše me stražari koji obilaze po gradu. Vidjeste li onoga koga ljubi duša moja? (Pjesma nad pjesmama 3:2-3)

Drugi deo. Udvaranje

8. Prva zavesa

Kušač me je prevario kroz iskrvljenu sliku mog Ljubljenog. Kombinacija Hrista koji se otelovio je bila spojena¹ sa “drugom ličnošću Trojstva”, koja je imala moć, silu i čast iz sopstvenih izvora. Ova ličnost je meni predstavljena kao jednakom, radije zbog svoje moći nego zbog svog nasleđa kao Sin. Ništa od navedenog meni nije bilo očigledno; jednostavno sam živeo sa predvidivim

rezultatima takvog verovanja.

Kao što sam već napomenuo, dodatno sam bio razočaran brojem slučajeva koji su uključivali i moje kolege pastore. Video sam favorizovanje, probleme koji su se zataškavali i političke manevre na crkvenim sastancima.

Gubitkom bliskosti sa mojim Ljubljenim, greh nije izgledao tako strašno, moja savest nije bila tako nežna, i samosažaljenje je dozvolilo kušaču da čvršće zarobi moje srce. Mala samoudovoljavanja su prerasla u veća. Kao verskom vođi, moja spoljašnost je bila pažljivo održavana, ali u svojim privatnim momentima, sve manje sam se

¹ Ovo je bilo moje nevoljno delovanje slično onome što je Rim učinio davno 451. godine na savetu u Kalcedoniji, kada su spojili dve različite stvari u jednu. Rimu je bila potrebna ova doktrina da bi mogla prihvatiti da samodovoljno božanstvo ne može umreti. I ja sam želeo da spojim poniznog, zemaljskog Isusa sa samodovoljnim, samopouzdanim nebeskim Isusom.

brinuo zbog nasilja i rečnika u filmovima koje sam gledao. Postajao sam sve zainteresovaniji za sport gde mi je neprestano servirano načelo poštovanja kroz uspeh.

U ovom stanju uma prešao sam lične granice koje sam smatrao neprihvatljivim. Nije se ništa videlo po mojoj spoljašnosti, već samo u mom srcu, ali sam se osećao osuđenim. Ovo me je dovelo do kritične tačke u mom životu. Na osnovu principa časti i poštovanja kroz težak rad, integritet i disciplinu, osećao sam da sam podbacio. Jedina opcija koju sam video je da se prepustim tome i da prestanem da budem hrišćanin po tako visokim standardima. Ako ono što propovedam nije realnost u mom životu, onda to ne bih ni trebao da propovedam. Načela u prvobitnoj adventističkoj poruci su veoma visoka zbog učenja o nebeskoj Svetinji. Adventistička poruka je objavila da će Isus prestati sa svojim posredovanjem u Svetinji nad svetinjama pred svoj drugi dolazak na zemlju. Ovo znači da Adventisti veruju da im Hristova pravednost može dati potpunu pobedu u životu.

Svaka mogućnost da steknem ovo iskustvo Svetinje nad svetinjama je bila nemoguća zbog mog nepostojanog uma u tome ko je u stvari Isus. Nisam imao iskustvo sa Svetinjom nad svetinjama i zbog svojih pomešanih ideja. Kasnije ćemo govoriti više o ovome, ali je dovoljno reći da nisam bio u mogućnosti da budem u konstantnoj, slatkoj vezi sa Isusom, jer sam nenamerno imao suprotstavljene ideje o Njegovom posinaštvu. Nisam čak ni bio svestan da su te ideje suprotstavljene. Samo sam doživljavao konflikt u svom umu kroz svakodnevnu borbu u životu.

Dok sam osećao težinu zakona na sebi i dok sam sagledavao svoje opcije, otkrio sam da obožavajući idola sopstvene mašte i mašte mojih duhovnih predaka:

... da mi zapovijest bi za smrt koja bješe data za život. (11)
Jer grijeh uzevši početak kroz zapovijest prevari me, i ubi me njome. (Rimljanima 7:10-11)

Zapovest koja je data za život mi je bila kao smrt zbog moje grešne želje da budem priznat kroz svoje uspehe i zato što sam ustoličio takvog Boga u svom srcu. Osećao sam se krivim pred Bogom. Kada sam razmišljao o krivici, prirodno, razmišljao sam o Ocu, jer je moj zemaljski otac bio Božji zastupnik koji je trebalo da me podvrgne disciplini. Kada sam se suočio sa svojim gresima, trebao sam se

suočiti i sa nebeskim Ocem. Kako mi je mogao oprostiti? Po zakonu poštovanih ljudi, osećao sam se bezvrednim da bi mi bilo oprašteno. Takođe sam se osećao bezvrednim, jer je deo mene bio razočaran i zbog nemogućnosti da nastavim put na kom su mi laskali i slavili me zbog moje službe Bogu.

Dok sam bio u borbi i molitvi, moj Ljubljeni me je podsetio da me Otac voli. Ako se zaista budem držao Njegove žrtve zbog mojih greha, onda mi je zaista oprašteno.

Dok sam lutao kroz zbunjujuću maglu, tražio sam uverenje o Očevoj ljubavi. Reč Božja je govorila, "Veruj!" Pa ipak, na svom putu sam naišao na kamen spoticanja. Isusov biblijski Otac je bio bliskije uključen u moj život, ali Otac u Trojstvu je bio malo distanciraniji, jer je Isus sam sve činio. Otac je u stvari sedeo na tronu i smeškao se i odobravao sve što je Njegov Sin radio. Tada mi logika nije ukazivala na ove stvari, ali sam osećao razdor između mene i Oca. Da li bi stvarno mogao da mi oprostí?

Ali mi je Reč govorila „Zašto se ne držiš čvrsto obećanja, Adriane?“ I dalje sam se borio. I tada mi se ukazala:

Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u Ljubaznome. (Efescima 1:6)

Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni. (Jovan 3:16)

I budući da ste sinovi, posla Bog, Duha Sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava Oče! (Galatima 4:6)

Ovo me je ponovno podsetilo da se Očeva ljubav prema nama otkriva kroz Njegovo razdvajanje sa Njegovim Sinom. Samo kroz sagledavanje činjenice da je Bog bio Isusov Otac, mogao sam da cenim Njegovu ljubav prema meni. Ako Isus nije bio Božji Sin, onda se Bog u stvari nije odricao ničega što mu je pripadalo; gledao je kako "Sin" prati Njegova uverenja. Mogli bismo reći da se Bog odriče svog odnosa sa Sinom, ali to onda nije bio odnos koji je posedovao, a to se onda nije uklapalo sa shvatanjem reči, "Jer Bogu tako omilje svet." Kada čitam *Bog* u toj rečenici, razmišljam delom o tome kako tri člana Trojstva odlučuju da Isus treba da dođe na Zemlju, i u isto vreme da ga je Otac poslao. Ova zabuna je donela Božju milost i opraštenje na dohvát ruke. Bio sam umoran kao sam putnik u knjizi *Putu hrišćanina* pred

dva velika lava na svom putu. Video sam sigurnost i sklonište odmah iza, ali je preda mnom prvo bio test vere.

U tom kriznom momentu, pružio sam ruke ka svom pravom Ocu i izabrao da verujem da mi je oprostio. Radost je preplavila moju dušu dok sam se čvrsto držao uverenja da sam prihvaćen kroz Ljubljenog. Zaista, On je bio moj Ljubljeni.

Malo ih zaminuh, i nađoh onoga koga ljubi duša moja; i uhvatih ga, i neću ga pustiti dokle ga ne odvedem u kuću matere svoje i u ložnicu roditeljke svoje. (5) Zaklinjem vas kćeri jerusalimske, srnama i košutama poljskim, ne budite ljubavi moje, ne budite je, dok je ne bude volja. (6) Ko je ona što ide iz gore kao stupovi od dima, potkađena smirmom i tamjanom i svakojakim praškom apotekarskim. (Pjesma nad pjesmama 3:4-6)

Sva radost moje prve ljubavi se vratila. Još jednom je ljubav Hristova obuhvatila svu moju dušu. Oprošteno mi je, dva puta mi je oprošteno; prvi put zbog moje grešnosti u detinjstvu, a sada i zbog mog idolopoklonstva u odraslom dobu.

Ubrzo posle ovih događaja, naš Otac se postarao da imam dovoljno vremena da temeljno proučavam o Njegovom Sinu i da počnem da razumem zašto sam lutao toliko godina u stanju totalne konfuzije. Postao sam ozbiljno bolestan i morao sam da napustim svoj posao propovednika. Preselili smo se u mesto gde ću imati dovoljno vremena da se izlečim, proučavam i da se molim.

Za vreme mog oporavka, setio sam se svog razgovora koji sam vodio sedam godina ranije. Jedan od mojih prijatelja je pokušao da mi kaže da postoje problemi sa Trojstvom i da naši pioniri nikada nisu verovali u to učenje. Bio sam šokiran. Nisam znao ništa o tome. Posledice koje bi ovo imalo na našu crkvu su bile prevelike da bi moj um mogao da ih obradi. Na žalost, okrenuo sam se od ove teme i izabrao nekoliko nadahnutih tvrdnji koje su naizgled podržavale moje verovanje. Ništa neće dovesti do toga da moj Ljubljeni bude manje vredan nego što zaslužuje. Nisam želeo da dozvolim da iko umanji božanstvo Isusa. Ja, i još neki ljudi smo smatrali ovog prijatelja zabludelim i skrenutim sa puta spasavanja duša. Ovo je izgledalo kao idealna prilika da demonstriram svoju odanost Bogu.

I sada, posle sedam godina, otišao sam do svog prijatelja i molio ga za oprostaj zbog toga što nisam temeljno proučavao Bibliju i ispitao sve to. On mi je ljubazno oprostio, i tada sam ga ja zamolio da mi da neki materijal da bih mogao proučavati tu temu. Dok sam čitao, osećao sam se privučeni jednostavnim iskazima iz Svetog pisma.

Jer kao što Otac ima život u sebi, tako daje i Sinu da ima život u sebi. (Jovan 5:26)

A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. (Jovan 17:3)

Početak jevanđelja Isusa Hrista Sina Božjega. (Marko 1:1)

A Simon Petar odgovori i reče: ti si Hristos Sin Boga živoga. (Matej 16:16)

Bog koji je negda mnogo puta i različnijem načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u posljedak dana ovijeh preko Sina. (2) Kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. (3) Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, (4) i toliko bolji posta od anđela koliko preslavnije ime od njegova dobi. (Jevrejima 1:1-4)

Moj Ljubljeni mi se obraćao kroz ove reči. Pošto sam čitao Bibliju najjednostavan način, činilo se da prikazuje da je Isus zaista Sin Božji. Počeo sam da se prepuštam radosti ovih misli kada je kušać tiho progovorio, "Kako Isus može biti jednak sa Ocem ako je rođen u jednom momentu? Adriane, ovo umanjuje Isusovo božanstvo. Da li si siguran da želiš sve da rizikuješ zbog nečega oko čega još nisi siguran?"

Poslao sam mejl poštovanom biblijskom stručnjaku u vezi ovih pitanja, a on mi je pokazao argument, gde je Elen Vajt često prikazivala Isusa *Hristom* kada bi govorila o Njemu na nebesima pre pada. Isus nije postao Hristos do svog krštenja, tako da je to ime korišteno kao očekivanje onoga što će doći. Naveo je da isto važi i za titulu *Sin*. Ovaj argument u kombinaciji sa mojom željom da vidim Isusa kao božanstvo i jednakim sa Ocem je učinio da odstupim od potpunog prihvatanja da je Isus zaista bio Sin Božji. Ipak, pročitao sam Bibliju dovoljno i sada znao dovoljno i o istoriji adventizma da bih shvatio da postoje dve različite interpretacije. Odlučio sam da ostanem otvoren po tom pitanju, ali nažalost i dalje sam se držao Trojstva.

Voleo bih da vam kažem da strah od gubitka prijatelja i moje pozicije u crkvi nije uticalo na moju odluku, ali nije bilo tako. Neki od mojih prijatelja su bili isključeni iz crkve zbog odbacivanja Trojstva, i ja zaista nisam želeo da se nađem u takvoj situaciji. Prihvatio sam argumente mog prijatelja biblijskog stručnjaka, nasuprot pravom posinaštvu bez mnogo razmišljanja. Isus je zaista bio zaklano Jagnje od postanja sveta i bio je obećanje onoga što će doći da uradi. Termin *Hristos* je bio položaj koji će zauzeti Sin Božji i zato je mogao biti upotrebljen u iščekivanju. Termin *Sin* nije bio položaj, već ono što On zaista jeste bio. Argument mog prijatelja je pretvorio reč *Sin* od *bića* u *položaj*. Koja je razlika? Razlika je u tome ko ste i šta radite. Biti poznat u kontekstu odnosa pre nego u kontekstu onoga što radite. Da li je razlika bitna? Kako ću kasnije saznati, to je razlika između obožavanja Boga umesto sotone.

Moje srce je sada bilo otvorenije po pitanju mog Ljubljenog. Ipak sam se zadržavao između dva mišljenja. Moje srce je sada naginjalo istini da je Isus Sin Božji, ali bilo je stvari koje nisam mogao razlučiti.

I on im reče: o bezumni i sporoga srca za vjerovanje svega što govoriše proroci. (Luka 24:25)

Moj Otac, pun ljubavi, smilovao se na mene. Znao je da mi je potrebno još snage, melema i zalaganja mog Ljubljenog da bih se mogao suočiti sa svom istinom. Sve ove stvari su se nalazile u Svetinji. Nebeski hleb, svetlost sveta i Hristovo posredništvo pred oltarom za mene, doneće odgovore koje sam morao potpuno razmotriti da bih prihvatio svog Ljubljenog.

9 Svetlost sveta

Reč je tvoja žižak nozi mojoj,
i videlo stazi mojoj. Psalam
119:105)

U njoj bješe život, i život
bješe vidjelo ljudima. (Jovan
1:4)

Isus im pak opet reče: ja sam
vidjelo svijetu: ko ide za
mnom neće hoditi po tami, nego će imati vidjelo života.
(Jovan 8:12)

Kako se moj um otvarao u pogledu pitanja da li je Isus zaista Sin, nekoliko stihova iz Biblije je zasjalo posebnom svetlošću. Pošto je Isus glava od ugla, sva naša poimanja istine su povezane sa našim poimanjem Njega. Dok sam ga smatrao "Drugom ličnošću Trojstva", moje shvatanje "Sina" je bilo kao nekog ko je učinio velike stvari, ali samo zahvaljujući sopstvenim resursima. A kada sam ga gledao kao Sina svog Oca, počeo sam da uviđam da je Sin onaj koji dobija sve stvari, koji prima blagoslov i koji je voljen zbog onoga ko je, pre nego zbog toga što radi. Ove stvari mi nisu bile očigledne, ali su se manifestovale u načinu na koji sam proučavao Pismo a ticale su se onih koji su bili oko mene.

Iako nisam imao sve odgovore u vezi Trojstva, istina o posinaštvu je promenila kamen temeljac moje vere, i ovaj novi dragoceni kamen temeljac je polako doveo sva moja verovanja u sklad sa njim. Bog, kog sam postavio na tron u mom detinjstvu, bio je pred ozbiljnim

izazovom. Iako sam još uvek doživljavao Isusa kao nekoga ko je svemoguć iz sopstvenih izvora, koncept istinitog Sina mi je dozvolio da preslikam te principe u sopstveni život. Počeo sam da se vladam kao onaj koji prima, onoga koji je blagosloven od strane Oca i ovo je počelo da menja sve u mom životu.

Jedne subote, dok sam šetao seoskim krajem blizu mog doma, počeo sam da razmišljam o rođenju svog sina. Dok sam se podsećao njegovog rođenja, sećam se misli koje su mi bile u srcu. Dok sam držao svog sina, molio sam se: "Gospode, molim te, ne dozvoli da se bilo šta nađe između mene i mog sina, i molim ti se da me pozna kao onoga koji jesam." Pošto je moj um sada bio otvoren da vidim Isusa kao pravog Sina, bio sam spreman i da čujem jasan odgovor koji je dolazio od nebeskog Oca, dok sam šetao tog mirnog subotnjeg dana:

"Tako ja osećam prema tebi."

Bio sam zapanjen. Moja promena u razumevanju ko je Isus, dozvolila mi je da razumem i punu snagu ove izjave. Bog mi je govorio da ne želi da se bilo šta nađe između mene i Njega, i da je želeo da ga poznajem po onome ko On jeste. Sada kada sam video da je Isus Sin, mogao sam da pokušam da ga preslikam u svom životu, da činim kao i on, i da verujem da sam i ja sin u svojoj sferi. Isusovo posinaštvo Ocu je osiguralo i moje posinaštvo Ocu. Jedino kroz Sina Božjega sam mogao ovo razumeti.

...Vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu
i Bogu vašemu. (Jovan 20:17)

Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u
Ljubaznome. (Efescima 1:6)

Uprkos ovom novom razumevanju, kada sam shvatio suštinu onoga što mi je naš nebeski Otac govorio, osetio sam talas otpora u mojoj duši. Kušač me je podsetio na moje neuspehe i zašto nisam zaslužio posinaštvo. U mojoj glavi se razvila borba, da li mogu sebi prisvojiti zvanje sina i da li svemoguć Bog neba i Zemlje želi da budemo bliski a da ne bude nikakvih prepreka između nas. Izgledalo je kao san u koji je teško poverovati. Moj nebeski Otac mi se tiho obratio, "Da li ćeš stvarno odbiti moju ponudu?"

"Šta ja to radim?" rekao sam sebi. "Ne, Gospode, biram da verujem da me voliš kao sina. Ne razumem u potpunosti, ali verujem."

To što je Isus sin, postalo je kamen temeljac mog posinaštva. Držeći se Njegovog posinaštva, mogao sam primiti i svoje. Svetlost koja je bila u jedinorođenom Sinu obasjala je moju dušu. Sve ovo se dešavalo u meni bez mog shvatanja u vezi toga, kakve veze ovo ima sa Trojstvom. To je bio postepeni proces ponovne izgradnje na novom temelju.

Moj novi osećaj posinaštva je u meni probudio svest moje zavisnosti od Oca. Jednog dana sam čitao:

A zmija reče ženi: nećete vi umrijeti; (5) Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo. (Prva Mojsijeva 3:4-5)

Odjednom mi je postalo jasno da se u ovoj laži nalazi koncept samooslanjanja i nezavisnosti. Ubrzo mi je postalo jasno da nezavisnost znači gubitak blagoslova, što dalje znači gubitak vrednosti. Ove misli su označile početak serije *Borba za identitet*, koju sam predstavio ubrzo posle toga. Posle toga je nastala i knjiga *Borba za identitet*.¹ Iako nisam znao kako je dolazilo do ove promene u mišljenju, promena u razumevanju Isusa kao pravog Sina nije izostala, što je dovelo do razumevanja nasledstva, a koje je dalje dovelo do principa blagoslova, koje me je dovelo do razumevanja *vrednovanja po odnosu* nasuprot *vrednovanja dostignućima*.

Sećam se kada sam prvi put postao svestan da se sotona u stvari osećao bezvrednim zbog ove laži koja se sastojala u oslanjanju na sebe. Ako sve što jesmo i činimo dolazi do Boga, onda mi osećamo sreću, radost i mir kada priznajemo da je sve to od Boga. Božji Sin živi po tome savršeno. Ne radi ništa sam od sebe, već priznaje Oca kao veliki izvor svega. Ipak, sotona je odbio da prizna da je sve što poseduje došlo od Boga kroz Hrista. Ovo ga je udaljilo od Očevog blagoslova, što ga je kasnije načinilo tvorcem bezvrednosti. Video sam tada da je seme ove laži dato Adamu i Evi u rajskom vrtu. Bezvrednost je bila začeta u laži o oslanjanju na samog sebe.

Sinovi čovječiji! Dokle će slava moja biti u sramoti? Dokle ćete ljubiti ništavilo i ljubiti laži? (Psalam 4:2)

Prepoznajući sotonine laži u traženju vrednosti kroz dostignuća, koprena njegovih prevara koje je praktikovao na meni, kidala se deo po deo. Moja potreba da budem cenjen u crkvi zbog mojih napora,

¹ <http://www.identitywars.org/index.php?lang=sr>

potreba da uvek budem zauzet, kritike na račun drugih zbog njihovih neuspaha, počela je da se otkriva u novom svetlu, da naša vrednost ne dolazi od onoga što činimo već od Onoga kome pripadamo.

Iz te iste sotonine laži, jasnije sam shvatio da život dolazi odozgo. Verovao sam u ovo u teoriji, ali pošto je kamen temeljac moje vere bio shvatan kao osoba koja potpuno zavisi samo od sebe, moje misli su postale konfuzne. Tada su me zapanjili ovi biblijski stihovi:

Bog koji je stvorio svijet i sve što je u njemu, on budući gospodar neba i zemlje, ne živi u rukotvoreniijem crkvama. (25) Niti prima ugađanja od ruku čovječijeh, kao da bi onome trebalo što koji sam daje svima život i dihanje i sve. (Dela apostolska 17:24-25)

Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen prije svake stvari. (16) Jer kroz njega bi sazdano sve što je na nebu i što je na Zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda. (17) I on je prije svega i sve je u njemu. (Kološanima 1:15-17)

On daje život i disanje svim ljudima. Kroz Isusa sve stvari postoje i stoje zajedno. Ove nove stvari su bacile još svetlosti na pravo posinaštvo Isusa. Nisam razumeo kako su sve ove stvari povezane, ali nova građevina biblijskih učenja je dobijala svoj oblik u saglasnosti sa kamenom temeljcem posinaštva.

Moj Ljubljeni je postao daleko privlačniji, dok je svetlost posinaštva preplavljivala pisma. U toku nekoliko kratkih godina, moje kompletno razumevanje velike borbe između Hrista i sotone i plana spasenja se radikalno promenilo. Pošto je svetlost sveta otvorila moj um, sada sam bio spreman za pravu gozbu u Reči.

10. Hleb životni

Osećaj bezvrednosti i depresija, povezani sa lažnim učenjem o samodovoljnosti, počeli su da daju dublji smisao padu čovečanstva, konfliktu između dobra i zla i celokupnog procesa spasenja. Osećao sam da su mi oči sada otvorene i shvatio sam da je pad čoveka u greh pad u bezvrednost i sramotu. To je stanje života u kojem je realnost da činimo stvari koje Bog ne odobrava. U centru ovog iskvarenog stanja nalazi se želja da se oslanjamo na sebe radije nego na Boga; želja da budemo priznati zbog onoga što činimo pre nego po onome ko nam sve daje.

Razmišljajući o ovim stvarima, celo Isusovo iskustvo, kada je čuo Očev glas koji mu je govorio da ga voli i da ga prihvata kao svog Sina, sada je imalo direktnog uticaja i na mene.

I gle, glas s neba koji govori: ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji. (Matej 3:17)

Ranije, dok sam se klanjao samodovoljnom Isusu, nisam mogao čuti Oca kako mi se obraća kroz ovaj tekst. Ali sada, kada sam prihvatio Isusa kao pravog Sina Božjeg, ove reči su mi se utisnule u dušu. U zagrljaju jedinorođenog Sina, gledajući ga, voleći ga, i preobražen Njime, sada sam mogao stati na Njegovo mesto u svojoj sferi i čuti mog nebeskog Oca koji mi govori da sam Njegov sin koji mu je po volji. Ipak, jedino kroz Hrista, Sina Božjeg, sam mogao čuti ovaj glas. Dok

sam razmišljao o ovim stvarima, naišao sam na jednu misao koja je potvrdila svo uzbuđenje koje sam osećao.

Glas koji je govorio Isusu, kaže svakoj vernoj duši: „Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji.“ „Ljubazni! Sad smo deca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kada se pokaže, bićemo kao i on, jer ćemo ga videti kao što jeste.“ (Prva Jovanova 3:2) Naš otkupitelj otvorio je put, tako da najgrešniji, najugroženiji, najugnjeteniji i najprezreniji mogu da nađu pristupa k Ocu. *Čežnja vekova*, stranica 113.

U tekstu, Matej 3:17, bila je tajna kojoj je moje srce stremilo, moja želja da znam da sam voljen od strane uzvišenog Tvorca svemira i da sam mu po volji. Jednostavnim sagledavanjem Isusa u Očevom zagrljaju, mogao sam verom videti i sebe u istom tom zagrljaju i čuti iste te reči. Videvši Isusa kao Sina, koji je nasledio sve bez potrebe da dokazuje svoju vrednost, bio sam omogućen da i ja primim svu ljubav i nasledstvo koje je Otac čeznuo da mi daruje.

Koliko bih voleo da sam u tom momentu svog života potpuno razumeo Isusovo posinaštvo. Naš Otac mi je dao da okusim hleb životni, i osetim koliko je sladak, ali pipci Trojstva su me vukli napred - nazad u isto vreme. Ovo ću detaljnije objasniti u sledećem delu, ali je ipak važno naglasiti da sam osetivši slatku ljubav jedinorođenog Sina, i dalje bio zaspeljen i zbunjen i nisam primećivao da sam gradio na nepostojanom temelju.

I pored toga, imao sam česte periode čiste radosti. Držao sam se životne realnosti koja je glasila da je Otac radostan zbog mene. Sada sam to video; sada sam se mogao držati toga. Kada bih pao, mogao sam pogledati Reč Gospodnju. Da li je Otac i dalje bio radostan zbog svog Sina? Da! Onda sam i ja prihvaćen u Ljubljenom. Sigurno je radostan zbog mene. Obećanje večnog života nije bilo zasnovano ni na čemu što bih ja uradio, jer sam sve više i više gledao kroz Bibliju u Isusa koji se nije oslanjao na sebe, već se oslanjao na Očevo obećanje.

Sa ovim stvarima na umu, pročitao sam celu priču o borbi u pustinji i o krštenju kao o ratu za posinaštvo i kako se ono dobija. Sotona je vršio pritisak na Isusa da čini čuda i na taj način demonstrira svoje posinaštvo i moć svetu. Video sam konflikt Isusa i sotone kao definiciju posinaštva. Da li je ono poverenje u Reč koju je izgovorio Otac, ili mora biti dokazana onim što sin čini?

Još jednom, rat koji je Isus vodio u pustinji, bio je kamen temeljac moje sopstvene unutrašnje borbe. Po kom modelu ću se voditi da zadržim svoje posinaštvo? Da li da činim još veće stvari ili da verujem u Očevu Reč? Još jednom sam dobio potvrdu.

“Mnogi smatraju da ova borba između Hrista i sotone (u pustinji) nema neki naročiti značaj za njihov život; za njih ona ima malo značenja. Međutim, u oblasti svakog ljudskog srca ova borba se ponavlja.” *Čeznja Vekova*, stranica 116.

Najbolji deo ovog procesa je da je umesto pukog kopiranja onoga šta je Isus činio, zakon nasleđa značio da je ono što je On učinio, meni besplatno ponuđeno.

Neka onaj koji se bori protiv sila apetita gleda na Spasitelja u pustinji kušanja. Neka ga posmatra u Njegovoj samrtnoj mucu na krstu kako uzvikuje: “Žedan sam!” On je izdržao sve što i mi možemo podneti. Njegova pobeda je naša. *Čeznja vekova*, stranica 123.

Bio sam veoma srećan naslađujući se ovom Božjom Rečju. Kakvo divno otkrivenje. Njegova pobeda je moja kroz veru. Mnogo puta sam pokušao da se držim ove istine, ali samodovoljni Isus koga sam obožavao me je uporno odbijao od temelja istine gde bih razumeo da sve dobijamo nasleđstvom.

Imajući u vidu da je ključni činilac pada ljudi bio gubitak posinaštva, sada sam mogao da razumem da je Isusova borba u pustinji nakon Njegovog krštenja kamen temeljac spasenja. Još jednom je nadahnuće dokazalo ovo:

Slika procesa Hrista u pustinji je temelj plana spasenja, i daje palim ljudima ključ gde oni, u Hristovo ime, mogu odoleti. *Konfrontacija*, stranica 63

Ključ pobede se nalazi u Hristovom konfliktu u pustinji i ona je kamen temeljac plana spasenja. Sećam se kada sam prvi put ovo pročitao i uzviknuo, ŠTA? “Temelj plana spasenja je u pustinji iskušenja!” Sada je sve imalo smisla.

Sa novim razumevanjem načina na koji je Isus povratio naše identitete kao kćeri i sinova Božjih, sada sam mogao videti ovaj element i u Ilijinoj poruci.

Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; (6) I on će obratiti srce otaca k

sinovima, i srce sinova k ocima njihovijem, da ne dođem i zatrem zemlju. (Malahija 4:5-6)

U srcu Ilijine poruke je obraćenje srca dece k očevima i očeva k deci. Ovo me je uputilo na sledeći stih:

Vijenac su starcima unuci, a slava sinovima oci njihovi.
(Priče Solomunove 17:6)

I sva ova slava je ostvarena kroz sistem vrednosti koji kaže:

Ovako veli GOSPOD: mudri da se ne hvali mudročću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. (24) Nego ko se hvali, neka se hvali tijem što razumije i poznaje mene da sam ja GOSPOD koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori GOSPOD. (Jeremija 9:23-24)

Kao pravom sinu Božjem, nije mi bilo potrebno da se hvalim mudročću, silom i bogatstvom; jedino sam se trebao hvaliti poznavanjem mog Oca kroz Hrista. Sećam se kada sam predstavio ove principe publici u Sidneju, i video kako je radost obasjala lica nekima koji su počeli da shvataju carstvo Božje.

Rano sledećeg jutra, probudio sam se uz zvuke pesme. U svojim mislima sam čuo čuvenu himnu Čarlsa Veslija:

I može li to biti da ću imati koristi
od Spasiteljeve krvi?

On umre za mene, koji bol sam mu dao,
Za mene, koji sam ga u smrt poslao?

Neverovatna ljubav! Kako može biti,
Da Ti, Bože moj, umreš za mene?

Neverovatna ljubav! Kako može biti,
Da Ti, Bože moj, umreš za mene?

Dok sam ramišljao o ovim rečima i sigurnosti mog posinaštva k Ocu kroz Hrista, i da je Otac na nebesima zaista moja slava, osetio sam preplavljujuću ljubav, radost i mir kako me obuzimaju. Osećaj ljubavi je bio toliko jak da nisam mogao govoriti dok su mi se suze radosnice slivale niz lice. Zaista ne mogu da opišem to iskustvo. U tom momentu, rodila mi se jasna misao:

“Prenesi ovu poruku svetu”

Zaista, ovo je bila poruka koju je svako trebao čuti. Nisam razmišljao o tome, već sam se samo molio za snagu da podelim ovu dragocenu poruku i to šta znači biti sin Božji kroz Hrista. Dok sam sedeo tako i razmišljao o svim aspektima poruke koju sam naučio za tako kratko vreme i kakav blagoslov je ona donela u moj život, poklanjao sam se našem Ocu i našem Gospodu Isusu zbog tih divnih stvari. Svo ovo znanje je izašlo na svetlost kroz ličnost Sina Božjeg.

Od tog momenta, željno sam napredovao i delio radost koju sam našao. Ali, i u ovom napredovanju je postojalo još stvari koje sam trebao naučiti, stvari koje će omogućiti da zaista iskusim ulazak u Svetinju nad svetinjama.

Intermeco II

U tišini zore, čekam ga. Moj Ljubljeni ide brzo preko planina, krive puteve ispravlja. Naša zajednica je slatka. Šapuće mi iz svog nasleđenog blaga; Njegove reči su kao med na mojim usnama. Kako su slatke Njegove reči.

Kao duboki izvor, moj Ljubljeni izliva kristalnu bujicu žive vode na moju dušu. Radujem se ukusu žive vode, a ipak ima stvari koje me zbunjuju. Moj dragi Ljubljeni, oprosti sporosti moga srca da uhvati svaku kap znanja koju mi daješ. Molim te, dozvoli mi da dođem do daha i da se usredsredim na ove užitke.

Kada bi oni znali za Ljubljeni, kada bi samo moji sunarodnici znali za tebe! Tada bi znali zašto te volim i zašto je tvoje društvo toliko slatko. Izlivam svoje srce u zahvalnosti što si mi pokazao put ka Ocu kroz tvoje posinaštvo. Osećam Očevu ljubav prema tebi u mom srcu, osećam da sam sunaslednik sa tobom, mojim Ljubljenim. Ti si sav ljubak.

Hoćeš li me odvesti, Ljubljeni moj, do Svetinje nad svetinjama? Žudeo sam da nađem ulaz, ali sam se spotaknuo i pao osramoćen i u suzama. Kao sin prvog Adama, zaslepljen sam i ne mogu naći ulaz. Hoćeš li me povesti, Ljubljeni moj? Da li ćeš me odvesti na tajno mesto Svetinje nad svetinjama? Znam da nisam vredan, ali na tebe polažem svoju veru, Ljubljeni moj, jer ti si put u život.

Ja ustah da otvorim Ljubljenome svome, a s ruku mojih prokapa smirna, i niz prste moje poteče smirna na držak od brave. (6) Otvorih Ljubljenome svojem, ali Ljubljenoga mojeg ne bješe, otide. Bijah izvan sebe kad on progovori. Tražih ga, ali ga ne nađoh; vikah ga, ali mi se ne odazva. (Pesma nad pesmama 5:5-6)

Treći deo. Zadržavanje između dva mišljenja

11. Rat između duha i tela

Bilo je prilično tesno! Uz sve te divne stvari koje sam znao o svom Ljubljennom, opet me je kušač lako varao različitim sredstvima. Kušač je koristio moje detinjstvo da utisne u moju dušu ljubav ka udobnosti, zabavi i apetitom. Naučio me je samooslanjanju kroz moju društvenu zajednicu, obrazovanje i ljubav ka sportu.

Kako mi se moj Ljubljeni otkrivao sve više i više, i kako sam se zaljubljavao u Njega sve više, moja bivša ljubav je pokušala da me zadrži i preotme od mog Ljubljenog izgubljeno. Iako sam veoma voleo Isusa, nisam bio svestan koliko moja telesna priroda i dalje vlada nadamnom. Najgori deo pale prirode je kombinovanje logike sa lažima, da bi se prikrili pravi motivi i želje.

Ko će znati sve svoje pogreške? Očisti me i od tajnijeh.
(Psalam 19:12)

Srce je prijeverno više svega i opakog; ko će ga poznati?
(10) Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putovima njegovijem i po plodu djela njegovijeh. (Jeremija 17:9-10)

Dok sam se naslađivao Rečju u Svetinji, suočio sam se sa nekoliko iskušenja iz mog prethodnog života. Povremeno bih imao jaku želju da sednem i gledam neki sportski prenos na televiziji. Mnogo puta sam se prepustio i gledao sport, ali posle kratkog vremena nisam više nalazio zadovoljstvo u tome. Osećao sam se zarobljenim, a nisam znao zašto. Molio sam se za pobjedu, ali želje su se ipak vraćale. U

mlađim godinama sam imao motiv da se prikazujem pravednim i mnogi moji vršnjaci su bili motivisani na sličan način kao i ja. Ovo je prikazivalo da imam pobjedu nad nekoliko iskušenja, ali to je bila iluzija i kušač je to znao.

Mnoge pobjede u mom životu su bile teško ostvarene. Stajao sam pred Svetinjom nad svetinjama želeći da uđem, ali nešto mi je sprečilo ulaz i nisam znao šta. Proučavajući Danila i Otkrivenje, shvatio sam da će vreme posredovanja ubrzo prestati i u grad će ući samo oni koji će ubeleti svoje haljine u pravednosti Hristovoj. Video sam da se nekoliko mojih vršnjaka predalo u pokušajima da uđu Svetinju nad svetinjama, i da su smatrali da će Isus pokriti sve njihove grehe do drugog dolaska, zbog Isusove ljubavi prema grešnicima. Učenje o pobjedi nad grehom je postalo pitanje hrišćanske zrelosti, jer je Božji zakon smatran nemogućim da se drži u potpunosti.

Ono što su mnogi moji vršnjaci govorili nije bilo u skladu sa Biblijom, ali moje iskustvo mi je naizgled nalagalo da su u pravu. Kako sam mogao proglasiti pobjedu nad grehom, kada je moje iskustvo bilo tako nestalno? Kakvo pravo sam imao da nudim nadu u pobjedu u životu kada je sam nisam iskusio?

Kada bih pao u greh, znao sam da me Otac voli i da ću kroz Hrista dobiti oprostaj, ali želeo sam da budem sa svojim Spasiteljem stalno i da ga ne ranjavam svojim neopreznim rečima i nepromišljenim delima koja su često bila sebična. Da, Gospode, oprosti nam, ali greh i dalje izaziva bol u našoj vezi. Biblija mi je obećavala da ću moći da prestanem da povređujem one oko mene, ali avaj, koliko često sam padao.

A onome koji vas može sačuvati bez grijeha i bez mane, i postaviti prave pred slavom svojom u radosti. (Juda 24)

Kad dakle Hristos postrada za nas tijelom, i vi se tom milosti naoružajte: jer koji postrada tijelom, prestaje od grijeha. (Prva Petrova 4:1)

Koji god u njemu stoji ne griješi; koji god griješi ne vidje ga niti ga pozna. (7) Dječice! Niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je on pravedan. (Prva Jovanova 3:6-7)

Tijem se naša ljubav u nama savršuje da imamo slobodu na dan sudni; jer kao što je On i mi smo na svijetu ovom. (Prva Jovanova 4:17)

Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božje i vjeru Isusovu. (Otkrivenje 14:12)

Moj mudri i pun ljubavi Spasitelj, dozvolio mi je da iskusim posledice lažnog razumevanja Njega, čega sam se i dalje držao. Ovaj period konflikta, iskušenja i idolatrije je intenzivirao moju potragu za delićima koji nedostaju. Svaki put, kada bih kleknuo pred mog Oca, molio sam ga za mudrost i razumevanje kroz Isusa, što sam se više približavao svetlu.

Mnogi bi pomislili da bi moje poznanje Isusa kao Spastelja sveta od greha bilo dovoljno, i da ne bih trebao da brinem o drugim stvarima. Poenta je da sam i dalje svaki dan imao iskušenja, i moja telesna priroda je i dalje povređivala ljude. Činjenica je da je moje poznanje Isusa i dalje bilo zbnjujuće. Glas mog Ljubljenog i kušačev su se i dalje preplitali na nekim mestima u mom umu.

U mojim naporima da uzdignem svog Spasitelja, nenamerno sam uklopio u obožavanje aspekte koji nisu otkriveni u Bibliji. Nenamerno sam shvatao Hrista u veoma visokom samodovoljnom kontekstu. Ove stvari su dolazile od mojih verskih praotaca i po prirodi su mi odgovarale. Ukus samodovoljnosti u koji sam se zaljubio kao dete i kojim me je zadojio kušač, postao mi je utisnut u centar Isusove ličnosti koju sam tvrdio da obožavam.

Moje jedino znanje o Isusu je došlo kroz ono, što sam bio naučen kao dete od strane moje porodice i crkve. Bio sam naučen da je Isus Bog, da je Otac Bog, i da je Duh Bog. Učen sam da su svi oni božanski i samim tim jednaki. Moj kontekst jednakosti prirodno je dolazio od samooslanjanja koje je proizilazio od nasledne moći, sposobnosti i znanja. Zato nisam nikada ni dovodio u pitanje kako su Otac, Sin i Duh jednaki. Pretpostavio sam da to znači da svi imaju istu moć i poziciju. Tako je jednakost predstavljena u svetu, pa sam pomislio da je isti slučaj i sa Bogom. Nikada mi nije palo na pamet da, ako je Bog tri bića, koja su jednaka u moći, same reči bi se menjale. Reči *Otac* i *Sin*, pogotovu bi prestale da znače ono što jesu. Ako su Otac i Sin jednaki u moći, godinama i poziciji, onda bi drugoj osobi bilo nemoguće da proizađe od prve osobe, jer bi to značilo da je druga osoba zavisna ili podređena prvoj.

Laž koju je zmija izrekla Evi je glasila da smo mi samodovoljna bića; to nam je utisnuto u prirodu i prenosi se sa generacije na generaciju.

Kušačev glas je negovao ovaj duh u meni kroz moju porodicu, obrazovanje i iskustva u zajednici. Kada mi je Isus predstavljen kao neko ko je samodovoljan, a ipak i dalje pokazuje poniznost i poslušnost za našu korist, ja sam bio prevaren. Moja percepcija božanskog kao najmoćnijeg, najdivnijeg i najsamodovoljnijeg savršeno se uklapalo u ovu doktrinu Trojstva, koja je predstavljala tri moćna bića kao jedinstvo jedne božanske porodice.

Nisam mogao prozreti kroz lukavo zamišljeni zaplet, da su pravi Bog i Njegov Sin bili uklopljeni u lažnog boga koji se dopadao mojoj telesnoj prirodi. Ponekad bih se usredsredio na odnos Oca i Sina i bio privučen njima. Onda bih ponovo skliznuo na aspekte moći i samodovoljnosti, i ovo bi me vratilo u moje pređašnje stanje.

Duh samodovoljnosti se slagao sa mnogim sportovima i filmovima. Kada bih gledao olimpijskog šampiona kako prikazuje svoje junaštvo, veštine i agilnost da osvoji zlatnu medalju, bio sam privučen k tome jer je deo Boga kojeg sam obožavao, prikazivao moć, junaštvo i sposobnost u okvirima samodovoljnosti. Kada bih gledao tim kako se probija kroz živi zid drugog tima da položi loptu na liniju, osećao sam moć i aplaudirao sam prikazanom. Savršeno se uklapalo u moju prirodu. Ipak, ovaj duh je bio u sukobu sa blagim i poniznim Isusom koji je uvek činio volju svoga Oca. Ništa nije radio sam od sebe, već je sve predavao u Očeve ruke. Taj duh meni nije bio prirodan, ali kroz susrete sa mojim Ljubljenim, počeo sam da ga osećam i želeo sam to isto. Ovo je izazvalo veliki sukob u meni.

Jer tijelo želi protiv duha, a duh protiv tijela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono što hoćete. (Galatima 5:17)

Ja nesrećni čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove? (25) Zahvaljujem Bogu svojemu kroz Isusa Hrista Gospoda našega. Tako dakle ja sam umom svojijem služim zakonu Božjemu a tijelom zakonu grijehovnome. (Rimljanima 7:24-25)

Rat u mom umu odigravao se između dva razumevanja Hrista kojeg sam voleo. Moja detinja ljubav je bila u suštini projekcija sopstvene samodovoljne, moćne osobe koja je osvajala divljenje i poštovanje onih oko mene. A druga osoba je bio krotak i ponizan Isus, koji je voleo svog Oca i verovao da sve što ima dolazi od Njega. Bez ikakvog

osvrta na Njegove sposobnosti, talente ili veštine, ovaj Spasitelj je bio blagosloven i voljen od Oca jednostavno zato što je potekao od Njega.

Bio sam zaglavljen u ovoj borbi razumevanja Hrista, jer je pažljivo smišljena formula Trojstva učinila da ih veoma teško razlikujem. Postojao je i broj kulturoloških elemenata koji su dodavali teret mojoj nemoći da ih razlikujem. Sada ćemo obratiti pažnju upravo na te probleme.

12. Drama transformisanog identiteta

Božićni praznici su uvek bili zabavni za mene kada sam bio dete. Sećam se da su se ljudi oblačili u kostime Deda Mraza i delili poklone u tržnim centrima gde smo obično kupovali. Sećam se i priče o bebi Isusu, koju su u predstavi igrali u subotnjoj školi.

A kada sam odrastao, gledao sam filmove i zvezde, koje su igrale uloge junaka i spašavali se iz svakakvih situacija. Moje detinjstvo i mladost su bili puni drame. Osoba koja uzima identitet druge osobe, da bi dokazala moralnu poentu, postala je srž mog života. Posle stotina sati u kojima sam gledao kako osobe uzimaju identitet drugih, da bi ispričale značajnu priču, moj mozak je bio ispran i verovao sam da ovako univerzum funkcioniše. Ovome nisam direktno bio učen, ali sam zaključio to iz svoje sredine i kulture.

Ova navika gledanja ljudi, koji uzimaju tuđ identitet, postao je način na koji sam mogao zamišljati sebe kao moćnijeg od onoga što sam zaista bio. Postao sam zavistan od gledanja filmova, jer sam na taj način zamišljao kako i ja uzimam tuđ identitet i na taj način zaslužujem poštovanje i pažnju koju sam toliko želeo.

Kako je moje detinjstvo preraslo u mladost, moje dečje ambicije su postale teže ostvarive, jer je mogućnost uzimanja zamišljenog identiteta postala vitalni faktor u održavanju laži o samodovoljnosti

i nezavisnosti. Tajna je bila u tome što sam pokušavao da sopstveni identitet spojim sa onom osobom koju sam želeo da imitiram. Kroz moju prvu ljubav, način da steknem moć je bio kroz predaju sopstvenog identiteta. Nisam shvatao da će me taj proces koštati identiteta, jer je jedina bitna stvar bila moć. Korišćenje drame i filmova je bio ključni metod kušačevih pokušaja da me drži zarobljenog u laži samodovoljnosti. Ovo me ja takođe oslepelo i kod idolatrije Trojstva.

Trojstvo je bio savršen način izražavanja uzetog identiteta za moralnu svrhu; tri bića uzimaju uloge Oca, Sina i Svetog Duha radi prikazivanja jake moralne poruke i spasenja. Ovo se savršeno uklapalo sa mojim odrastanjem u dramskim prikazima. Taj scenario mi je bio prirodan kao disanje.

Kao što nisam shvatao da je uzimanje tuđeg identiteta izazivalo zabunu ili gubitak sopstvenog identiteta, tako nisam shvatao da je u verovanju da su tri božanska bića međusobno uzimala tuđ identitet, takođe izazivala zabunu i gubitak njihovih identiteta. Ovo je postalo misterija o Bogu. Sve je ovo imalo smisla u mom umu.

Ne bi valjalo smetnuti sa uma da je biće koje je ispričalo centralnu laž Evi, bilo predstavljeno kroz biće koje se transformisalo u potpuno drugi identitet. Ne zaboravimo da je naša pala priroda u Adamu zapečaćena porukom o samodovoljnosti koja je prenetu kroz posredništvo transformisanog identiteta.

Ova poruka je još više utisnuta u mene kroz gledanje super-heroja koji su se transformisali, kao što su Supermen, Spajdermen i drugi. Ove osobe su imale unutrašnje moći koje su mogli koristiti kada bi se transformisali. Ove moći su obično bile korišćene u moralne svrhe i za dobrobit društva. Ključni princip bio je posegnuti ka unutrašnjoj snazi *kroz transformisan identitet*. Ova lekcija mi je bila ponovljena mnogo puta. Umesto da kleknem i pomolim se svom nebeskom Ocu, meni je pokazano da se pravi heroji pozivaju na svoje unutrašnje moći kroz transformaciju. Ponovo sam prikazao duh samodovoljnosti kroz transformaciju.

Kao mladi tinejdžer, bio sam izložen dugačijem metodu samodovoljnosti kroz transformaciju. Rat zvezda, koji je napisao Džordž Lukas, prikazivao je svoje heroje kao majstore meditacije. Kroz umetnost koncentracije i prateći unutrašnja osećanja, čovek bi

mogao činiti razne podvige u borbi i uživati veličanje svih koji bi to videli. Ovo je za mene bio suptilan uvod u istočnjački misticizam.

Iz ovih razloga sam često bio privučen gledanju televizora, da bih nastavio sa praksom mog boga iz detinjstva, a koja se sastojala u tome da negujem laž o samodovoljnosti kroz transformisani identitet. Zamišljao sam sebe kao glavnog glumca u filmu i osećao sam moć koju je on prikazivao. Dok god sam obožavao boga koji me je spuštao u samodovoljnu transformaciju, nisam mogao prestati da volim filmove, sport i fikciju.

Još jedna dimenzija mog treninga kroz gledanje televizije je bila filozofija da se suprotnosti privlače. Cela priča o crnom i belom, o jin i jangu je bila predstavljena kao ljubavna priča i značila je konstantu u privlačnosti različitosti u veću moć, zadovoljstvo i užitak. Ovo se odlično uklapalo u priču o moćnom samodovoljnom Isusu spojenog sa poniznim, krotkim, poslušnim i zemaljskim Isusom u jedan objekat obožavanja.

Kada se podsetim, čini mi se da me je moje celokupno izlaganje društvu u detinjstvu pripremalo teren ka mom prihvatanju Trojstva, kao nešto što je prirodno, očigledno i nesumnjivo. Naglašavanje da trebam potražiti u sebi samodovoljnost, savršeno se slagalo sa slikom ova tri bića koja su se transformisala u uloge Oca, Sina i Svetog Duha.

Uloga mog Ljubljenog, koji je verovao svom Ocu i kom je uvek bio poslušan, kome je verovao i koga je tražio, potonula je i postala izgubljena kroz mnoge slike samodovoljnosti, gledanja u sebe i transformacijom u moći Svevišnjeg. Kako bi sve bilo mnogo jednostavnije da sam razumeo ove reči:

Isus Hristos juče je i danas onaj isti i vavijek. (Jevrejima 13:8)

U stvari, mnoge stvari bi bile mnogo jednostavnije da sam samo čitao Bibliju. Ipak, moje odrastanje i školovanje su zamutile moje oči da upravo to ne radim.

13. Igre uma

Jedan dan, dok sam se igrao sa drugarima u školi, neko me je ozbiljnim glasom pozvao po imenu, „Adriane! Pocepane su ti pantalone od pozadi.“ Srce mi je zalupalo dok sam se brzo okretao da vidim gde je bila poderotina. Sledeće što sam začuo bila je salva smeha mojih drugara uz opasku, „Prevario sam te!“ Dobrodošao u svet ruganja. Često se moj život pretvarao u ovu igru izbegavanja i ispaljivanja ovih strela prevare.

Kakav je bezumnik koja baca iskre i strijele smrtno, (19)
Taki je svaki koji prevari bližnjega svojega pa onda veli:
šalio sam se. (Solomun 26:18-19)

Bilo je neprijatno biti ismejan pred celim razredom. Iskustvo sa mojim vršnjacima me je naučilo da nikada ne budem ranjiv, da nikome ne verujem i što je najvažnije, da ne shvatam ozbiljno sve što ljudi kažu.

Osnovni element ruganja je tvrdnja suprotna onome što jeste i ismevanje lakovernih, bukvalista i potreba da ih dovedemo u stanje zbunjenosti, da bi smo se nasmejali. U mojim tinejdžerskim godinama bio sam zahvaćen tim duhom prevare, zabune i zabave izvrtanjem reči, kako bi značile nešto drugo. Ipak, među prvim stvarima kojima me je moj Ljubljani naučio, posle mog preobraženja, bilo je da uvek govorim ono što mislim.

Dakle neka bude vaša riječ: da, da; ne, ne; a što je više od ovoga. oda zla je. (Matej 5:37)

Ove prevarne strele su igrale presudnu ulogu u mom sprečavanju da prođem kroz kapije¹ u dvorište Svetinje. Postao sam ubjeđen u to kada sam shvatio da je ruganje bila forma lažnog svedočenja, i prema tome, prekršaj devete zapovesti.

Ne svjedoči lažno na blišnjega svojega. (Druga Mojsijeva 20:16)

Takođe sam naučio da je jedna od stvari koju su Isusovi sledbenici morali prestati raditi bilo lukavstvo.

Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovijem tragom; (22) Koji grijeha ne učini, niti se nađe prijevara u usima njegovijem; (Prva Petrova 2:21-22)

Ovo su koji se ne opoganiše sa ženama, jer su djevstvenici, oni idu za jagnjetom kuda god ono pođe. Ovi su kupljeni od ljudi prvenci Bogu i jagnjetu. (5) I u njihovijem ustima ne nađe se prijevara, jer su bez mane pred prijestolom Božjim. (Otkrivenje 14:4-5)

Definicija lukavstva:

Prevariti, zavarati, namamiti, praviti smicalice.

Ono što mi je veoma interesanto jeste, da sam ovaj duh najviše iskusio na seminarima gde sam se spremao za propovednika. Osećao sam konstantu borbu u sebi da ne budem uvučen u taj duh smeha kroz umeće ismevanja. Morao sam iskreno da se molim da ne budem uvučen u takvo ponašanje. Kada god bih pokazao želju da pročitam biblijski stih jednostavno, onako kako je napisano, često bih čuo smeh i prezir.

Moja indoktrinacija od strane kušača, šalom i ruganjem, naučila me je da ne shvatam reči ozbiljno i da tražim skriveni smisao. Šala je učvrstila moje podržavanje ključnog principa aleksandrijskog alegoričkog metoda proučavanja Biblije. Pravo značenje reči nije u

¹ "Nedaleko od ove kapije, podignut je velik zamak, u kojem je Velzevul gospodar: odande su on i oni koji su sa njim ispaljivali strele na one koji bi došli do ove kapije, da bi poginuli, ako je moguće, pre nego što uđu. Tada reče Hrišćanin, radujem se i dršćem. "Put Hrišćanina", II deo.

bukvalnom čitanju. Šala je bila samo jedna od umnih igara koje su uticale na moje tumačenje Biblije i pravog identiteta mog Ljubljenog.

Jednostavna metoda pričanja priče kroz televiziju, naučila me je konceptu paralelnih realnosti. U nekim drugim prilikama bio sam izložen televizijskim programima koji su prikazivali i tipične porodične aktivnosti. Ovo su bili serijski programi, što je značilo da su imali dnevne ili nedeljne epizode. Za veoma kratko vreme sam počeo da se upoznajem sa likovima i da se identifikujem sa njima. Oni su toliko postali deo mog života, da sam se često zamišljao među njima, te sam se brinuo zbog stvari sa kojima su se oni suočavali, a ponekada bih sanjao o njima kao o stvarnom delu svog života.

Ovi serijski programi su mi dozvoljavali da se uključim u realnost drugačiju od moje. A ipak, mogao sam izaći iz te realnosti kada god mi se prohte. Na primer, kada god bih gledao nešto što je strašno, rekao bih, "To je samo film." Ova praksa mi je dozvolila da iskusim sva osećanja paralelne realnosti, a mogao sam izaći iz nje kada god bih se osetio neprijatno. Iako su ovi procesi bili najjači u serijskim programima, oni ni u filmovima nisu zaostajali. Korišćenje vizuelnih i zvučnih efekata i ljudi koji su bili uključeni u svakodnevne realne aktivnosti, stvorile su kod mene svet koji me je izvukao iz mog sopstvenog sveta.

Bez obzira na sadržaj, proces života u paralelnoj ili virtualnoj stvarnosti, uticali su na način na koji sam čitao Bibliju. To je postavilo temelje koji su dozvolili Isusu da uđe u paralelnu realnost čoveka na Zemlji. Ono što je činio na Zemlji nije ono što je On bio. On nije bio Sin koji je zavisio i koji je verovao u stvarnosti, On je samo preuzeo ovu alternativnu realnost da bi dokazao moralnu poentu. Ovo je bilo isto kao i u filmovima koje sam gledao. Mnogi od njih su pokušavali da dokažu moralnu poruku kroz paralelnu stvarnost mojoj stvarnosti.

Jedna od najčešćih izražaja ove paralelne realnosti je bila "Ovo je bilo samo za vreme inkarnacije." Dijabolična kombinacija paralelne realnosti i transformacije identiteta su prčinile ovakav način razmišljanja veoma lakim. Mogao sam pročitati biblijske stihove kao ove koji slede, i svrstati ih u paralelnu realnost koja je u suštini bila fiktivna:

A Isus odgovarajući reče im: zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego što vidi da Otac čini; jer što on čini ono i Sin čini ovako. (Jovan 5:19)

Jer kako što Otac ima život u sebi, tako dade i Sinu da ima život u sebi. (Jovan 5:26)

Ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. (Jovan 17:3)

Bog koji je negda mnogo puta različnijem načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko Sina, (2) kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. (3) koji budući sjajnost slave i obličje bića njegovoga, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, (4) i toliko bolji posta koliko preslavnije ime od njihova dobi. (Jevrejima 1:1-4)

Kada god bi moj um postao ubeđen da bi ove stihove trebalo čitati bukvalno, moje razumevanje Isusa je bilo jednako onome sa Ocem jer je Isus svojim samodovoljnim postojanjem ovaj tekst smestio u paralelnu realnost da bi dokazao moralnu poentu. Radio sam to automatski, bez shvatanja. Moj um je bio programiran da razmišlja tako dugi niz godina i ovaj trenažni proces je funkcionisao savršeno, da me spreči oslobađanja lažne doktrine koja je glasila, tri boga u jednom, a zove se Trojstvo.

Sve vreme, dok gledamo neki film ili serijski program bilo kog tipa, bez obzira na sadržaj, bivamo programirani za paralelne realnosti u koje možemo ući i napustiti ih u bilo koje vreme. Čak i istinite priče kroz filmski format mogu da stvore ovakav efekat, jer pokreti glumaca i interakcija među njima koju posmatramo, automatski stvara ovu paralelnu stvarnost dozvoljavajući nam da u nju uđemo.

Ovo je veoma različito od čitanja biblijskih priča i dozvoljavanja Duhu Božjem da nam pokaže šta one zaista znače. Kada smo naučeni da Bibliju čitamo bukvalno i da ne izlazimo van njenih granica, možemo izvući pouke iz priča, ali ne ulazimo u paralelnu realnost koja čini da napustimo sopstvenu. Mnogo puta posle gledanja filma, očigledni znak da sam se uneo u paralelnu realnost, bio bi period konfuzije u pogledu toga gde se nalazim, koliko je sati i šta bih sledeće trebao da radim.

Sećam se jednog filma koji me je ostavio u takvom stanju gotovo tri cela dana. Jednostavno sam živeo u toj paralelnoj realnosti i nisam mogao da se izvučem. Scene su se iznova i iznova odigravale u mojoj glavi, i ponovo bih proživljavao sve te emocije. Ovaj proces je veoma različit od prostog i običnog čitanja Biblije. Sa njom nikada ne gubimo našu trenutnu realnost i okolnosti. Naš um nije bombardovan sa dvadeset i pet do trideset slika u sekundi, što čini da se mozak prepuni informacijama i zaboravi sve ostalo oko nas. U tome se sastoji rad uništitelja.

Oni, koji ne mogu da se oslobode želje za filmovima, sapunicama i serijskim programima i rijaliti televizijama, naći će da im je skoro nemoguće da čitaju Bibliju bukvalno, a bez izlaganja paralelnim realnostima. Najgori od ovih filmova su upravo oni o Isusu lično. Nivo konfuzije koji se stvara od strane ovakvih paralelnih realnosti, a kamoli greške u scenarijima i često senzualnih prikaza glumaca, je skoro nemerljiv.

Pomislili biste da su samo ovi faktori dovoljni, ali ja sam se susreo sa fenomenom ovakvih paralelnih realnosti kod različitih kompjuterskih igara kao što su lov na blago, igre bazirane na zadacima i potragama, a pogotovu trke automobila, koje uključuju prelazak različitih nivoa, koji bi me doveli do paralelnih realnosti veoma sličnim onima iz filmova. Posle sati provedenih u igrama, često bih postao konfuzan i ne bih znao šta je stvarnost. Dobro se sećam osećanja kada sam pobedio u jednoj igrici i prešao sve njene nivoe. Osetio sam se uzdignutim, što je kasnije preraslo u neku vrstu tuge, jer se sve završilo. Principi šala², kombinovanih sa indoktrinacijom u filmovima, igrama i televizijskim pričama, izvukle su me iz sopstvene realnosti u neku drugu.

To su postala ključna sredstva, koji su pomagali velikom varalici da me zadrži van Svetinje i iskustva sa mojim Ljubljenim. Sve ove stvari su bile dizajnirane da pretvore realnost evanđelja u kulu od karata, kojoj su temelji počivali na pesku. Svaki detalj mog odrastanja je bio pažljivo kalkulirano programiranje mog uma, da me udalji od onoga što je moj Ljubljani pokušavao da mi kaže u Bibliji.

² Ovi principi znače da se bukvalno značenje reči odbacuje i često favorizuje sasvim suprotno značenje.

14. Kula od karata

Sećam se početka, kada je svetlost obasjala moj um, počeo sam da razumem zašto teolozi imaju te apsurdne izjave. Godinama me je čudilo kako su ljudi koji su propovedali iz Biblije, mogli osporavati šestodnevno stvaranje, osporavati subotu ili verovati da ljudi idu pravo u raj kada umru. Još gore su bile izjave adventističkih prvaka koji su osporavali Isusov istražni rad u Svetinji nad svetinjama i očišćenje greha pre nego što dođe na Zemlju po drugi put.

Bio sam na predavanju o Knjizi proroka Danila i Otkrivenja. Nije naglašavano kao činjenica, ali je sugerisano da je ono što je Danilo video u sedmoj glavi metafora. Metafora znači:

Govorna figura u kojoj se termin ili izraz primenjuje na nešto što nije bukvalno primenjivo kako bi se sugerisala sličnost...¹

Dok sam razmišljao o tome kako je Danilova sedma glava metafora, osetio sam se kao da se zemlja otvara poda mnom i celi sistem adventističke vere je naprosto bio oduvan.

Sugestija je bila ta, da je ono što je Danilo video i ono što je pisalo u Otkrivenju, samo skup simbola kada se govori o Starcu i Sinu

¹ www.dictionary.reference.com

čovečijem. Bilo je logike u ovom argumentu. Zvučalo je razumno, ali iz istraživanja koje sam sproveo, ovo bi dovelo adventizam (iskoristimo metaforu) u poziciju kule od karata na peskovitom tlu, blizu provalije.

Upotreba metafora postoji na mnogo mesta u Bibliji. Pitanje glasi: kada treba nešto da shvatimo kao metaforu, sa značenjem koje ne treba uzeti doslovno, a kada treba da jednostavno čitamo tekst pripisujući mu doslovno značenje?

Temelj pionira adventističke vere se zasnivao na par jednostavnih pravila, a ono koje se odnosi upravo na ovo pitanje glasi:

PRAVILO XI: Kako da znamo kada neka reč ima figurativno značenje. Ako ima smisla onako kako je napisana, i ne krši jednostavne prirodne zakone, tada se ona mora tumačiti doslovno, a ako ne, onda figurativno.²

Metafora ima moć jedino kada je spojena sa doslovnim stvarnošću. Ako uzmete neki temelj i primenite mu figurativno značenje, tada će ceo sistem kolabirati, jer ne postoji ništa čvrsto što će održati da se na tome ta metafora gradi. Biblijsko pravilo, da prihvatimo doslovno značenje koje "ne krši jednostavne prirodne zakone", je naša vodilja da ne pretvorimo naše temelje u pesak.

Prirodni efekat primenjivanja metafore na nešto što se može doslovno razumeti je davanje potpuno drugačijeg značenja. Ova mala smicalica primenjivanja metafora na stihove koji se trebaju bukvalno tumačiti, potpalila je celo moje detinjstvo zabavama, poput šala i izrugivanja i naučila me da se suprotnosti privlače. Ove smrtonosne metafore su mi obezbedile vrata ka paralelnim realnostima sa suprotnim značenjem. Sećam se reči jednog predavača koji je opisivao kako mu je Biblija oživela, kada je shvatio moć metafore.

Jedan od najjednostavnijih primera kako metafora može da se koristi da prikaže nešto suprotnim od onoga što jeste, tiče se subote.

Biblija kaže:

Sjećaj se dana odmora (subota) da ga svetkuješ.
(Druga Mojsijeva 20:8)

Ako uzmemo reč Subota, i damo joj značenje odmora, možemo videti kako nam Isus daje odmor kada ga citiramo:

² William Miller's "Rules for Bible Interpretation"

Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti. (Matej 11:28)

Izvučen je zaključak da ako je Isus naš odmor, On ispunjava i uslov za to. Mi se odmaramo u Hristu, i kako se odmaramo u Njemu, mi ispunjavamo ovu zapovest duhovno. Ovaj proces okreće bukvalnu reč *Subota* u metaforu za odmor u Hristovom spasenju. Ipak, ako prvo koristimo pravilo bukvalnog tumačenja, shvatajući da ima smisla kako je napisano, tako sprečavamo metaforičko značenje koje bi tvrdilo suprotno od onog što je zapovedeno.

Ako se posvetimo sedmoj glavi proroka Danila, videćemo da postoji mnogo simbola. Umesto spekulacija o značenju tih simbola, pratićemo drugo vema važno pravilo koje glasi:

PRAVILO V: Biblija mora biti sopstveni tumač, jer je ona pravilo sama po sebi. Ako zavisim od učitelja da mi je tumači, a on nagađa šta ona govori, ili poželi da tako predstavi u skladu sa svojim sektaškim geslom, ili da bi se predstavio mudrim, tada njegovo nagađanje, želja, geslo ili mudrost jesu moja pravila, a ne biblijska.

Nema potrebe da spekuliramo o tome šta znače lav, medved, leopard i zver, Biblija nam govori šta ona znače.

Ove četiri velike zvijeri jesu četiri cara, koji će nastati na Zemlji. (Danilo 7:17)

U centru ove vizije koja je data Danilu, postoji prizor velikog suda i dve ključne figure koje su opisane kao Starac i Sin čovečiji. Evo kako ono glasi:

Gledah dokle se postaviše prijestoli, i Starac sjede, na kom bješe odijelo bijelo kao snijeg, i kosa na glavi kao čista vuna, prijesto mu bijaše kao plamen ognjeni, točkovi mu kao oganj razgorio. (10) Rijeka ognjena izlažaše i tecijaše ispred njega, tisuća tisuća služaše mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njim; sud sjede, i knjige se otvoriše. (11) Tada gledah radi glasa velikih riječi koje govoraše onaj rog; i gledah dokle ne bi ubijena zvijer i tijelo joj se raščini i dade se da izgori ognjem. (12) I ostalijem zvijerima uze se vlast, jer duljina životu bješe im određena do vremena i do roka. (13) Vidjeh u utvarama noćnijem, i gle, kao Sin čovječiji idaše s oblacima nebeskim, i dođe

do Starca i stade pred njim. (14) I dade mu se vlast i slava i carstvo da mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je njegova vlast vječna koja neće proći, i carstvo se njegovo neće rasuti. (Danilo 7:9-14)

Opis zveri i malog roga su očito simboli, i nalazimo njihovo objašnjenje u drugim delovima ovog poglavlja, kao i u nastavku Danilove knjige. Sve ostalo u ovom poglavlju se može tumačiti bukvalno, bez ikakvog kršenja prirodnih zakona.

Ova scena suda Starca i Sina čovečijeg, temelj je adventističke vere. Dok sam sedeo na predavanju, sugestija da je Danilova vizija u stvari samo simbol Božje pravde, koja je reflektovala Njegovu mogućnost da učini kraj grehu, je učinilo da ovo proročanstvo ima potpuno drugačije značenje od onoga koje je imalo. Propust, da se prvo primeni pravilo bukvalne interpretacije, dozvolila je da temelj realnosti Sina čovečijeg, koji dolazi do Starca da primi carstvo, znači da je došao da primi carstvo koje će propasti. Zašto? Jer se u stvari nije ni desilo; to je samo simbol. Ovo je rezultat ignorisanja bukvalne interpretacije pre svega.

Tačno u ovom delu sam bio zaveden po pitanju biblijskog učenja o Ocu i Sinu. Zapanjen sam kako sam mogao verovati da je Isus Božji Sin, a u isto vreme da verujem i u Trojstvo. Ovaj proces je veoma jednostavan kada predstavite termin *Oca* i *Sina* kao metafore Božje ljubavi prema univerzumu.

Ako shvatamo da se temelj realnosti cele vasionne tiče Boga i Njegovog Sina, i da su ovi termini pretvoreni u metafore, celo hrišćanstvo postaje kula od karata na rastresitom pesku. Obratite pažnju na ovu tvrdnju:

“Još jedna bitna stavka je kako tumačimo Bibliju. Ovde se postavlja pitanje da li neke stihove tumačimo bukvalno ili ih tretiramo u više figurativnom smislu. Možda možemo to da ilustrujemo na ovaj način. Kako se često obraćamo Isusu kao Sinu, a često prvu ličnost Trojstva nazivamo Ocem, da li želimo da takav izraz uzmemo u potpuno bukvalnom smislu? Ili bi bilo prikladnije da ih intepretiramo u više metaforičnom značenju koje dovodi do selektivnog aspekta posinaštva i očinstva.” “Trojstvo” Viden, Mun i Riv, stranica 94.

Jednom, kada termini *Otac* i *Sin* ne budu više bukvalnog karaktera, kičma Svetog pisma može biti iskrivljena i oblikovana u skladu sa čime god poželimo. Tada postaje lako da Boga načinimo po sopstvenom obličju. Čitavo saznanje da Bog preuzima uloge Oca i Sina kao simbole, prezentuje nam da se Bog stvorio po ljudskom obličju. Bog, ulazi u paralelnu realnost da uputi moralnu pouku. Pravo značenje Božje ljubavi prema svom Sinu ne treba shvatiti bukvalno, jer prema adventističkoj crkvi, Isus nije u stvari Božji Sin; ovo je samo uloga koju je uzeo radi spasenja.³

Kada se osvrnem u svom životu i vidim šale, filmove, paralelne realnosti, transformisane identitete i smrtonosno korišćenje metaforama, vidim da su sve ove stvari bile usmerene ka jednom ključnom cilju; da me spreči da uđem u slatku vezu sa Bogom i Njegovim Sinom u Svetinji nad svetinjama na nebesima. Sve dok nisam bio u stanju da uvidim ove varke i da se sklonim od njih, nisam mogao naći ulaz u Svetinju i biti sa svojim Ljubljenim. Svetinja je mesto gde se obavljaju venčanja, a za mene bi bilo nemoguće da stupim u brak ako nisam poznavao svog budućeg Supružnika.

Jedini mogući nastavak ove slatke veze jeste znati istinu, ko su zaista Bog i Njegov Sin.

A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. (Jovan 17:3)

Što vidjesmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovijem Isusom Hristom. (Prva Jovanova 1:3)

Želeo sam ovu vezu sa Ocem i Sinom žarko, ali moje poznanje Isusa je bilo zbunjeno glasom i indoktrinacijom mog kušača. Moj obrazovanje kroz filmove, šale i metaforičnu teologiju, doveo me je u poziciju da sa sobom imam dva odvojena Ljubljena, koji su bili sa mnom kao jedna osoba. Principi samodovoljnosti, transformisanog identiteta i osvajanje pažnje kroz dostignuća su bili ono što sam suptilno obožavao u paralelnoj realnosti, nasuprot krotkom i poniznom Spasitelju sveta. Moj ljubljeni me nije mogao pustiti u tajno mesto Svetinje nad svetinjama, dok god sam imao privlačnosti ka mom Ljubljenom iz detinjstva. Morao je postojati način da se izbavim iz ovog rata u mojoj glavi.

³ Ili drugima rečima da uputi moralnu pouku.

Intermeco III

(Pesma nad pesmama 5:7-9) Nađoše me stražari, koji obilaze po gradu, biše me, raniše me, uzeše prijeverjes moj s mene stražari po zidovima. (8) Zaklinjem vas kćeri jerusalimske, ako nađete Ljubljenoga mojega, šta ćete mu kazati? Da sam bolna od ljubavi. (9) Što je tvoj Ljubljeni bolji od drugih Ljubljenih, o najljepša među ženama? Što je tvoj Ljubljeni bolji od drugih Ljubljenih, te nas tako zaklinješ?

(Rimljanima 7:21-24) Nalazim dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni. (22) Jer imam radost u znaku Božjemu po unutrašnjemu čovjeku; (23) Ali vidim drugi zakon u udima svojima, koji se suproti zakonu uma mojega, i zaboravlja me zakonom grjehovnijem koji je u udima mojima. (24) Ja nesrećni čovjek! Ko će me izbaviti od tijela smrti ove?

(Otkrivenje 3:17-20) Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go. (18) Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženoga u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti očinjom pomaži oči svoje da vidiš. (19) Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se. (20) Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom.

Četvrti deo. Spasen kroz mog Ljubljenog

15. Ilija

Kao što sam spomenuo u devetom poglavlju, ideja da je Isus pravi Sin Božji mi je dala na uvid da je On biće koji sve dobija od svog Oca samo zato što je On Njegov Sin, a ne zbog darova moći i pozicije koje je On imao. Ova realnost mi je pokazala dva jasna carstva.¹

	Božje carstvo	Sotonino/Svetsko carstvo
Vlada	Porodica	Najači
Valuta	Veze pune ljubavi	Imovina
Državljanstvo	Deca Božja	Performanse i dostignuća ocenjena od vas samih i drugih

Uprkos tome što sam bio vaspitan na više načina da se oslanjam na sebe, kao što je izbegavanje bukvalnog čitanja Biblije i želja da bežim u paralelne realnosti, reč mog Ljubljenog, koja se tiče te teme, lagano se razvijala u mom umu. Polako sam počeo da uviđam istinu:

Jer misli moje nijesu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi, veli GOSPOD; (9) Nego koliko su nebesa više od

1. Pogledajte moju knjigu Borba za identitet, poglavlje 8, za više detalja o ovim carstvima.

zemlje, toliko su putovi moji viši od vaših putova, i misli moje od vaših misli. (Isaija 55:8-9)

Ovako veli GOSPOD: Mudri da se ne hvali mudrošću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. (24) Nego ko se hvali, neka se hvali tijekom što razumije i poznaje mene da sam ja GOSPOD koji činim milost i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori GOSPOD. (Jeremija 9:23-24)

Ovaj novi temelj je počeo da mi otkriva učenja u koja sam verovao u potpuno novom svetlu.²

	Božje carstvo	Sotonino/Svetsko carstvo
Zakon	Dar da nas zaštiti	Način da se ispolje dobra dela
Subota	Blagosloveni dar da se provede vreme zajedno	Vreme za odmor od napornih dela ili način da se pokaže pravednost
Sud	Vreme da se približimo Bogu sa verom u Njegovu milost	Vreme da se radi još više da bi se dobila bolja pohvala

Početak mog shvatanja, da je Isus nasledio sve stvari kao dar ljubavi i blagoslova, izazvao je u meni rast razumevanja da su mnoga učenja takođe dar ljubavi od Oca kroz Hrista. Snaga da držimo zakone, Subotu i da se suočimo sa sudom, ne dolazi iz nas, već odozgo. Iako sam mentalno razumeo ovo ranije, i dalje sam držao samodovoljnog Isusa za svog Spasitelja, i samim tim nenamerno gravitirao ka takvom ophođenju prema zakonu, Suboti i sudu. Ali svaki put kada bih se fokusirao na ove reči: "I gle, glas s neba koji govori: ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji" (Matej 3:17), sve više sam shvatao da sposobnost da činimo Božju volju dolazi od Njega kao dar. Kako sam napredovao kroz biblijske lekcije, video sam ljubav Oca prema meni kroz Njegovog Sina.

Jednog dana misao mi se rodila. *Šta mi je činiti sa Trojstvom? Zar ne bih trebao proučavati Bibliju u svetlu onoga što sam naučio o dva carstva?* Jedna druga misao mi se odmah javila. *Ne želiš da zalaziš*

² Pogledajte moju prezentaciju "Doktrinalne implikacije dva carstva", za više detalja <http://vimeo.com/24396148>

u to! A tada još prodornija misao – *Zar bi pravi protestant odbacio poziv da proučava Bibliju da bi sve njome dokazivao?* Sama činjenica da sam osećao strah da proučavam ovaj predmet mi je govorila da ga moram proučavati. Znao sam da se svako verovanje koje se povinuje strahu, zasniva na slabim temeljima. Tako sam počeo da proučavam na tu temu.

Iz nekog razloga, stih iz Jovana 5:26 mi se odmah pojavio.

Jer kao što Otac ima život u sebi, tako daje i Sinu da ima život u sebi. (Jovan 5:26)

Ranije nisam bio sposoban da pročitam ovaj tekst bukvalno, jer bi to uništilo princip samodovoljnosti. Ako je samodovoljnost suština božanstva, onda je nemoguće ovaj tekst čitati sa značenjem da je Otac dao Sina da bi imao život u sebi, što bi sugerisalo samoopstajućí život. Sada je bilo mnogo lakše čitati ga takvog kakav jeste. Drugi razlog zbog kog sam mogao verovati da je Bog dao ovo svom Sinu je taj što Hristova vrednost, kao božanskog Sina, nije nastala u Njegovim nasleđenim kvalitetima, već u njegovom odnosu sa Ocem. Ovaj zrak svetlosti je potpuno razotkrio amalgamaciju Isusa koju sam imao u svojoj glavi tokom dugog perioda. Odjednom je lažni Hrist, koji mi je bio propovedan, kog sam voleo i obožavao, bio razotkriven. Isus nije bio izraz totalne samodovoljnosti, On je bio Sin, koji je voleo svog Oca i koji je dobio sve od Njega.

Odjednom su mi stihovi sa svih strana zasjali svetlošću.

Boga niko nije vidio nikad: jedinorodni Sin koji je u naručju Očinom, on ga javi. (Jovan 1:18)

A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. (Jovan 17:3)

Jer riječi koje si dao meni dadoh im; i oni primiše, i poznadoše istinito da od tebe izidoh, i vjerovaše da si me ti poslao. (Jovan 17:8)

Početak jevanđelja Isusa Hrista Sina Božjega. (Marko 1:1)

Ali mi imamo samo jednoga Boga Oca, od kojega je sve, i mi u njemu, i jednoga Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve, i mi kroza nj. (Prva Korinćanima 8:6)

A Simon Petar odgovori i reče: ti si Hristos, Sin Boga živoga. (17) I odgovarajući Isus reče mu: blago tebi,

Simone sine Jonin! Jer tijelo i krv nijesu tebi to javili, nego Otac moj koji je na nebesima. (Matej 16:16-7)

Gospod me je imao u početku puta svojega, prije djela svojih, prije svakoga vremena. (23) Prije vijekova postavljena sam, prije početka, prije postanja zemlje. (24) Kad još ne bijaše bezdana, rodila sam se, kad još ne bijaše izvora obilatijeh vodom. (Priče Solomunove 8:22-24)

Bog koji je negda mnogo puta različnijem načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko Sina, (2) kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. (3) koji budući sjajnost slave i obličje bića njegovoga, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, (4) i toliko bolji posta koliko preslavnije ime od njihova dobi. (Jevrejima 1:1-4)

Zapaljen rečima koje sam izgovorio na krštenju i značajnošću sukoba sotone i Isusa oko Njegovog posinaštva, moj um je bio pokrenut neverovatnom brzinom da zapišem iskustvo koje je postalo knjiga *Povratak Ilije*. Nekoliko različitih smerova razmišljanja se ujedinilo na jednoj istini i temelju, koji je jedinorođeni Sin, blagosloveni Sin, Sin koji je po Očevoj volji, Sin kome je Bog dao sve što ima, Sin pun poverenja i pokornosti, pune ljubavi prema autoritetu svog Oca. Osetio sam se kao Isak Njutn kada je shvatio zašto je jabuka pala na zemlju.

Na završetku pisanja te knjige, živo se sećam kako podižem glavu ka zvezdanom svetlu i uzvikujem kao i apostoli:

Mi nađosmo Mesiju, koje znači Hristos. (Jovan 1:41)

Oči su mi se orosile suzama kada sam shvatio da sam ga zaista našao! Zaista sam ga našao! Istina je da je On našao mene, i kako mi je bilo drago što sam bio pronađen. Jedinorođeni Sin Božji je stajao kao silna stena preda mnom, i tada sam odlučio da ću graditi na tom dragocenom temelju. Kušačeve mračne magle, kojom je obavio mog Ljubljenog i sakrio ga od mene, podigle su se pred slavnim svetlom ovog Sina nasleđa. Ilijin glas se začuo duboko u mojoj duši:

Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji; (6) I on će obratiti srce otaca k sinovima, i srce sinova k ocima njihovijem, da ne dođem i zatrem zemlju. (Malahija 4:5-6)

Zaista, Ilijin duh je došao i okrenuo moje srce ka Ocu i Sinu. Moja duga potraga za slobodom kroz performanse, našla je svoj zaključak u jednorodnom Sinu od Oca, koji stoji pred Njim bez ikakvog oslanjanja na moć, mudrost ili bogatstvo, već u Njegovom jednostavnom prihvatanju, ljubavi i radosti.

Dok se karakter i ličnost mog Ljubljenog formirala u svetlu jednostavnih biblijskih spisa, tako je napredovao i moj osećaj posramljenosti zbog ljubavi i veze koju sam imao sa samodovoljnim uljezom koji me je zavodio čitavog života. Uхваćen u zamku, tri-u-jednom konstrukciji, zvanj Trojstvo, nenamerno sam izabrao Varavu umesto mog Ljubljenog. Izneo sam ovo sramno delo idolatrije pred Oca i tražio oprost kroz prolivenu krv mog Ljubljenog. Mir, radost i ljubav su preplavile moju dušu, ali ipak sam bio odlučan da zapamtim odakle sam došao, da bih mogao da budem samilostan prema drugima koji pate od iste sudbine od koje sam patio i ja.

Ovi dani su ostavili na mene utisak ponovno proživljene prve ljubavi, kada sam stajao pred žrtvenikom i gledao kako moj Ljubljeni umire tamo za mene. Sada se taj kontekst predstavio u pravom svetlu preda mnom kao pravi poklon koji je Otac dao, ne bi li ponovno osvojio svoju zalutalu decu. Iskustva koja sam stekao u Svetinji sa svetlom i hlebom života, sastavljenim sa neprestanim posredovanjem mog Ljubljenog, učinila su da Ilija pripremi put za mene, kojim ću doći u zagrljaj svog Ljubljenog.

Čeznuo sam da uđem u Svetinju nad svetinjama sa svojim Ljubljenim, ali je ipak postojalo još nekoliko prepreka koje sam trebao ukloniti i bilo mi je potrebno još malo svesnosti, koliko je moja idolatrija uticala na mene.

GOSPODE! Ko može sjediti u sjenici tvojoj? Ko može nastavati na svetoj gori tvojoj? (2) Ko hodi bez mane, tvori pravdu i govori istinu iz srca svojega; (3) Ko ne opada jezikom svojim, ne čini drugome zla, i ne ruži blišnjega svojega; (4) Ko ne gleda onoga koga je Bog odbacio, nego poštuje one koji se boje GOSPODA; Ko se kune blišnjemu pa ne poriče; (5) Ko ne daje srebra svojega na dobit, i ne prima mita na pravoga. Ko ovako radi neće posrnuti dovijeka. (Psalam 15:1-5)

Toliko godina sam pokušao da gradim kuću na mom Ljubljenom i na kušaču istovremeno. Bilo je još nečistoća u mom temelju koje je

trebalo očistiti, ne bih li mogao ići pravim putem, raditi pravedno i govoriti istinu koja je bila u mom srcu. Ovi testovi će biti prirodan nastavak moje odlučnosti da priznam svoju ljubav prema mom Ljubljenom pred mojom braćom. Ipak, pre nego što podelim sa vama neka od ovih iskušenja, želim da podelim sa vama i nekoliko razloga zbog kojih uživam u svom Ljubljenom.

16. Sav ljubak

Ljubljeni je moj bio i rumen, zastavnik između deset tisuća; (11) Glava mu je najbolje zlato, kosa mu je kudrava, crna kao gavran; (12) Oči su mu kao u goluba na potocima vodenijem, mlijekom umivene, i stoje u obilju; (13) Obrazi su mu kao lijehe mirisnoga bilja, kao cvijeće mirisno; usne su mu kao ljiljan, s njih kaplje smirna žitka; (14) Na rukama su mu zlatni prsteni, na kojima su ukovani virili; trbuh mu je kao svijetla slonova kost obložena safirima. (15) Gnjati su mu kao stupovi od mramora, uglavljeni na zlatnome podnožju; stas mu je Livan, krasan kao kedri. (16) Usta su mu slatka i sav je ljubak. Taki je moj Ljubljeni, taki je moj mili, kćeri jerusalimske. (Pesma nad pesmama 5:10-16)

Iznenadujuće je pomisliti da je našem Bogu, našem Ocu, nemoguće da direktno stvori vasionu. Izvinite? Bog može sve, prirodan je odgovor. Zakon života u vasioni je takav da nas upućuje da se trudimo da budemo slični onome ko nam direktno daje život.

Mi pak svi koji otkrivenijem licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha. (Druga Korinćanima 3:18)

Ako upravljanje svemirom počiva na Ocu, šta je rezultat toga? Svi anđeli i stvoreni svetovi bi se trudili da podražavaju Oca. Da, možemo se truditi da budemo slični Njemu karakterom, ali na dubljem nivou stremljenja da budemo kao On, mi bismo posrnuli i pali. Kako to? Otac se ne pokorava nikome, niti je naučen, niti mu ko naređuje.

O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistražljivi Njegovi putovi! (34) Jer ko pozna misao Gospodnju? (35) Ili ko mu bi savjetnik? Ili komu naprijed dade što, da mu se vrati? (36) Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava vavijek. Amin. (Rimljanima 11:33-36)

Ako bi nam Otac bio predstavljen kao kamen temeljac, model kako trebamo živeti, mi bismo pokušali da ga oponašamo i postali nepokorni, neposlušni i ne bismo prihvatili uputstva. U našim pokušajima da budemo kao On, mi bismo postali potpuno suprotni, kao što je i dokazano kroz sotonin život, koji je pokušao da bude kao Višnji.

Rešenje ovog problema, Otac je našao u postavljanju kamena temeljca na kojem bi On mogla graditi vasiona. Nekog, na koga bi se cela vasiona ugledala kao primer.

Zato ovako govori Gospod Gospod: evo, ja mećem u Sionu kamen, kamen izabran, kamen od ugla, skupocjen, temelj tvrd; ko vjeruje neće se plašiti. (Isaija 28:16)

U svojoj beskrajnoj mudrosti, Bog je izrodio Sina po svom liku. On daje Božjim mislima zvuk. Sva punina Očevog božanstva živi u Njemu. Dato mu je da ima život u sebi kao Otac.

Gospod me je imao u početku puta svojega, prije djela svojih, prije svakoga vremena. (23) Prije vijekova postavljena sam, prije početka, prije postanja Zemlje. (24) Kad jošte ne bijaše bezdana, rodila sam se, kad jošte ne bijaše izvora obilatijeh vodom. (Priče Solomonove 8:22-24)

Iako Sin Božji ima svu moć koju poseduje Otac, ipak vidimo:

A Isus odgovarajući reče im: zaista, zaista vam kažem: Sin ne može ništa činiti sam od sebe nego što vidi da Otac čini: jer što On čini ono i Sin čini onako. (Jovan 5:19)

Činjenica da Isus može stajati pred Ocem, pokoran, pun ljubavi i poslušan, bez želje da oponaša Njegovu poziciju, jedan je od najvećih dokaza Njegovog božanstva. Ako bi Sin bio stvoreno biće, i ne bi postojalo nekih drugih pokornih primera, On bi prirodno težio da bude kao Višnji u sili i poziciji, kao i u karakteru. Njegova večna

odanost svom Ocu je dovoljan dokaz da je On otelovljenje Očevih misli i da je sva punina Očeva u Njemu.

Na ovakvom temelju je Bog mogao stvoriti vasionu. Svako biće, koje je nastalo kroz Njegovog Sina, moglo je biti ispunjeno istim pokornim, poslušnim i duhom punog poverenja, kao i kod Onoga koji ih je stvorio.

Međutim, kada se okrenemo od svih manje važnih otkrivenja, onda gledamo Boga u Isusu. Posmatrajući Isusa vidimo da je slava našega Boga u davanju. “Ja ništa sam od sebe ne činim”, rekao je Hristos; “Kao što me posla živi Otac, i ja živim Oca radi.” “Ja ne tražim slave svoje”, već slavu Onoga koji me je poslao. (Jovan 8,28; 6,57; 8,50; 7,18) U tim rečima izloženo je veliko načelo koje je zakon života za svemir. Hristos je sve primio od Boga, ali je uzeo da bi dao. Tako u nebeskim dvorovima, u svojoj službi za sva stvorena bića: kroz ljubljenog Sina Očev život izliva se na sve; a preko Sina život se vraća, u hvali i radosnoj službi, kao plima ljubavi, velikom Izvoru svega. I tako kroz Hrista krug dobročinstava se zatvara, predstavljajući karakter velikog Darodavca – zakon života. *Čežnja Vekova*, Stranica 21.

Jedinorođeni Sin je ključ koji održava celu vasionu u jednom komadu. To je pokoran Duh pun poverenja Sina, kojeg Otac šalje u srca svih stvorenih bića.

Jer nam se rodi dijete, Sin nam se daje, kojemu je vlast na ramenu, i ime će mu biti: divni, savjetnik, Bog silni, knez mirni. (Isaija 9:6)

I budući da ste sinovi, posla Bog Duha Sina svojega u srca vaša, koji viče: Ava, Oče. (Galatima 4:6)

Taj Duh jedinođđenog Sina je onaj koji pokreće srca svih stvorenih ka Ocu, koji je izvor svega. Ovo je jedna od najvrednijih karakteristika mog Ljubljenog. Njegov karakter je pun poverenja i poniznosti pune ljubavi prema svom Ocu.

Dok dozvoljavam mom Ljubljenom da preuzme vlast nad mojim životom, privučen sam k Ocu. Osećam neprestanu potrebu za Njim. Sve je ovo blago, poklon od mog Ljubljenog. Ovo je zašto je Otac uzdigao svog Sina i daje mu ime slavnije od bilo koga. Zato je moj Ljubljeni večni Otac svima onima koji se pokoravaju jedinom istinitom Bogu. Ovo je živa voda koju nam On nudi da pijemo. U toj vodi je Duh

koji veruje Ocu u svim okolnostima, i Duh koji održava vasionu celom pod Bogom.

Koji je obličje Boga što se ne vidi, koji je rođen prije svake stvari. (16) Jer kroz Njega bi sazdana sve što je na nebu i što je na Zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bili prijestoli ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti: sve se kroza nj i za nj sazda. (17) I On je prije svega, i sve je u Njemu. (18) I On je glava tijelu crkve, koji je početak i prvorođeni iz mrtvih, da bude On u svemu prvi. (19) Jer bi volja Očina da se u nj useli sva punina. (Kološanima 1:15-19)

Dok razmišljam o ovim stvarima, osećam toplinu u srcu i ne mogu da se ne nasmejem. Darovi mog Ljubljenog su slatki. On održava moje srce punim vere prema Ocu i puni me zadovoljstvom i mirom.

Drugi dar koji sam našao u svom Ljubljenom je njegov blagoslov. Otac je blagoslovio svog Sina, i u srcu mog Ljubljenog obitava sigurnost da Otac sve to odobrava Njemu. Koliko bismo mi bili spremni da platimo za taj duh odmora u Očevom odobravanju?

I gle, glas s neba koji govori: ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji. (Matej 3:17)

Odobranje od strane Oca postaje moje kroz Njegovog Sina.

Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u ljubaznome. (Efescima 1:6)

Ne moram stremiti, niti postizati, niti prikazivati Ocu ništa da bih osvojio Njegovo odobranje. Imajući svog Ljubljenog, imam Očevo odobranje. Osećam Božju ljubav prema Njegovom Sinu u mom srcu.

O, dete Adamovo, kako sam postao toliko voljen? Ne postoje reči koje bi opisale osećanja u mom srcu. Otac mi se raduje! Da, On mi se raduje i prihvata me jer je Njemu prihvatljiv Njegov Sin.

Postavljeno mi je pitanje:

Što je tvoj Ljubljeni bolji od drugih Ljubljenih, o najljepša među ženama? Što je tvoj Ljubljeni bolji od drugih Ljubljenih, te nas tako zaklinješ? (Pjesma nad pjesmama 5:9)

Moj Ljubljeni je bolji od drugih jer deli sa mnom Očevo odobranje. Moj Ljubavnik iz detinjstva mi nije mogao dati takvo blago. On mi je samo mogao podariti slobodu da radim šta god poželim bez

ograničenja, ali ipak su sve to bile laži. On nema nikakvog blaga, i Bog kojeg mi je on predstavio je čvrst kao i pesak u pustinji.

Kao žena na izvoru tražio sam stvari koje me ne mogu zadovoljiti i tada sam čuo svog Spasitelja kako govori "Zahvati iz mog izvora koji nikada neće presušiti."¹

U ove dve stvari ja nalazim najslađa blaga u mom Ljubljenom. Prva je pokoran, pun poverenja i poslušan Duh koji dolazi kao prirodno nasleđe onome koji je jedinorođen. Druga je odobravanje i blagoslov Oca svom Sinu, koji moj Ljubljeni deli sa mnom. Tajna oba ova blaga leži u nasleđu mog Ljubljenog od Oca, kao Njegovog jedinorođenog Sina kroz večnost.

Koju cenu možete platiti za ova blaga? Ona su vrednija od sveg zlata i srebra u vasioni. Ovo je biser ogromne cene. Zar nije vredan da prodamo sve što imamo da bismo ga pridobili?

Sastrag i sprijed ti si me zaklonio, i stavio na me ruku svoju. (6) Čudno je za me znanje tvoje, visoko, ne mogu da ga dokučim. (7) Kuda bih otišao od Duha tvogega, i od lica tvogega kuda bih utekao? (Psalam 139:5-7)

Usta su mu slatka i sav je ljubak. Taki je moj Ljubljeni, taki je moj mili, kćeri jerusalimske. (Pjesma nad pjesmama 5:16)

1 Himna 493. Adventistička pesmarica, izdanje na engleskom jeziku.

17. Vatra očišćenja

Kada je osoba zaljubljena, nemoguće je da to sakrije. Iako sam bio svestan da će izlaganje mojih misli o mom Ljubljenom ostaviti ozbiljne posledice u odnosima sa crkvom, ipak, ako ne bih izlagao ovu vest o mom Ljubljenom, posledice bi bile još veće.

A koji god prizna mene pred ljudima, priznaću i ja njega pred Ocem svojijem koji je na nebesima. (33) A ko se odreće mene pred ljudima, odreći ću se i ja njega pred Ocem svojijem koji je na nebesima. (Matej 10:32-33)

Imao sam snažan utisak da bih trebao predstaviti crkvi ovo što je proisteklo iz čina ljubavi, ali i da bih proverio da li sam možda nešto greškom prevideo ili negde pogrešio. Bilo je momenata kada bi me kušač napadao rečima, "Šta zamišljaš da si ti, pa zauzimaš takav stav? Niko od vodećih ljudi, pa čak ni oni koji nisu vođe, ne veruju u ovog Sina Božjeg kojem se ti klanjaš. Šta ako si nešto propustio? Šta ako je sve ovo greška?"

Morao sam svoje razumevanje ove stvari da stavim na test, kroz proces podređivanja mojim starešinama. Morao sam poslušati sve što imaju da kažu i da uporedim to sa Biblijom, zatim da preispitam svoju savest, da vidim, mogu li još uvek voleti svog Ljubljenog ili je On blago jedino mom umu. Hteo sam da budem siguran. Ljudsko iskustvo je podložno mnogim iskušenjima i greškama.

Bio sam siguran da ove misli dolaze od mog Ljubljenog. On je znao da sam krenuo putem kojim retki idu. Bilo je potrebno da budem okušán, da vidi hoću li poći sa Njim ovim tamnim putem razdvajanja, nerazumevanja i prepirki.

Uzeo sam svoju knjigu *Povratak Ilije*, odneo je svojim starešinama i zamolio ih da je prostudiraju. Dobro se sećam tog dana; bio je to dan pre mog četrdesetog rođendana. Služio sam Trojstvu četrdeset godina, a u predavanju ovog dokumenta obznanio sam svoju ljubav i prisnost sa mojim Ljubljenim. On je zavređivao da se na ovakav način otkrijem pred svojom braćom.

Ubrzo, pošto sam podneo dokument, dobio sam informacije da postoje glasine da sam odbacio Trojstvo, dok su neke glasine govorele da više ne verujem u Svetog Duha. Neki su prilazili mojim prijateljima i govorili im o mom "otpadništvu." Bio sam veoma povređen. Voleo sam svoje prijatelje, ali pokušavajući da im objasnim o čemu se radi, izgledalo je kao da pokušavam da potkopam crkvu. Ispričao sam nekolicini mojih bliskih prijatelja i objasnio im situaciju. Nekoliko drugih prijatelja me je pozvalo telefonom i upoznalo me sa svime što se dešava.

Ovo je bio pravi test za mene. Znao sam da se lažne glasine šire o mojim verovanjima i motivima, ali ipak nisam mogao pozvati svoje prijatelje da im objasnim o čemu se radi. Kleknuo sam pred Gospoda i rekao, "Sve moje prijatelje ti predajem, i ako su zaista moji pravi prijatelji, potražiće me nekada u budućnosti." Često sam ponavljao ovu molitvu, pogotovu kada sam dobijao vesti kako se iznose neke izjave protiv mene.

Polako, ali sigurno, postalo je jasno da su moja reputacija i pozicija u crkvi uništeni. Tišina se urezala u moje srce veoma duboko. Kako su dani prolazili bez razgovora, kontakata ili raspitivanja, imao sam dovoljno vremena da preispitam svoju ljubav prema Sinu Božjem. Ponovo sam se pitao, "*Šta ako si pogrešio?*" Vraćao sam se Bibliji, Duhu proroštva i istorijskim člancima i uverenje je bivalo sve jače. Znam da je ovo ispravno, dokaza je prepuno. Moja savest se čvrsto držala onoga što Biblija veoma jednostavno govori. Znao sam da mogu biti srećan jedino ako se držim svoje savesti i radim ono u što sam ubeđen da je ispravno.

Samo dvanaest meseci pošto sam im dao svoju knjigu, dobio sam odgovor. Imao sam dva sastanka licem u lice sa jednim od vođa crkve, i postavljalo se pitanje da li verujem da je postojalo vreme kada Sin nije postojao. Odgovorio sam da mi Biblija govori da je Isus jedinorođen i večan u isto vreme. I jedno i drugo prihvatam kao činjenicu; ne pokušavam da dokučim misteriju večnosti da bih

odbacio jasnu poruku nasleđa Sina Božjeg. Iz vrste i količine pitanja koje sam dobio, znao sam da je srž moje prezentacije ili neshvaćena, ili nebitna vođama.

Kada sam dobio formalni odgovor na moju knjigu, rečeno mi je da komitet nije pronašao svetlost u onome što predlažem. Tražio sam po tom odgovoru biblijske reference koje bih mogao proučavati. Nisam našao ni jedan biblijski tekst, nijedan citat iz onoga što sam napisao, što bi moglo naglašavati gde sam pogrešio, samo izjave o mom radu.

Potpuno sam otvorio svoje srce da proučavam uputstva iz Biblije koja bi mi dali, ali nije bilo ni jednog. Iako nisam bio naivan po pitanju ovog verovatnog ishoda, kao kada se dete rodi, ovaj događaj me je pogodio velikim intenzitetom. Osećao sam mnoštvo emocija u svojoj duši. Molio sam se za mir, milost i ljubav u svom srcu. Na posletku, mir se vratio i ljubav mog Ljubljenog se vratila. Molio sam se, "Oče, voljan sam da proučavam bilo šta iz Biblije, na šta bi moji nadređeni ukazali, ali ako sam napravio grešku, odgovor mora doći iz Biblije."

Ponovo se pitanje rodilo u mom umu, "Šta ako je sve ovo greška, šta ako sam pogrešio?" Razmišljao sam o vremenu koje sam proveo kao propovednik i o gubitku kontakta sa mojim pređašnjim kolegama. Deo mene je hteo da zaboravi sve što sam pročitao u Bibliji i da jednostavno priznam da sam pogrešio. Znao sam da to nije put ka slobodi. Nisam se mogao odreći svog Ljubljenog. On je svojom voljom išao na krst zbog mene. Suočio se sa tretmanom punim ponižavanja i sramote za mene, pa zar nisam mogao i ja podneti malo ponižavanja zbog Njega?

Odvojio sam malo vremena da razmišljam o tome i da se molim. Pisao sam crkvenim vođama želeći da daju biblijski odgovor na moj rad. Molio sam se revnosno za milostiv i pokoran duh. Molio sam se da ne pišem na način koji bi ih mogao uvrediti.

Osećaj, kad sam pronašao svog Ljubljenog, bio je kao da sam se popeo na vrh neke planine, a sada sam imao utisak kao da sam se vratio realnosti u ravnici života.

Tada poče ići napred; ali Sloboda odlučivanja, Pobožnost, Milosrđe i Razboritost pratiše ga do podnožja planine. I tako pođoše zajedno, nastavivši svoj razgovor, sve dok ne dođoše do planine. Tada reče Hrišćanin: Koliko teško beše popeti se,

tako, koliko ja vidim, biće opasan spust. Da, reče Razboritost, tako je; jer teško je čoveku sići u dolinu Poniženja, kao što je tebi sada, i ne okliznuti se usput; prema tome, rekoše oni, mi smo došli da te ispratimo niz spust. Tako on počeo da se spušta, ali veoma oprezno; ipak okliznuo se jednom ili dvaput. Džon Banjan, *Put hrišćanina*. Prvi deo, IV scena.

Šest meseci kasnije, dobio sam odgovor na moj zahtev za biblijskim odgovorom. U tom odgovoru sam dobio listu tekstova koji govore da Isus nije Sin nasleđem i da "Jedinorođeni" znači unikatan. Takođe, dali su mi i nekoliko citata Elen Vajt. Dok sam razmišljao i molio se nad ovim odgovorom, bio sam suočen sa ovom izjavom:

...Članovi komiteta duboko su uvereni da je adventističko poimanje božanstva jednako predstavljanim izjavama o Trojstvu u našim fundamentalnim verovanjima, koje je podržano mnogim biblijskim referencama, u saglasnosti sa biblijskom istinom. Vaš apel na temu ovih fundamentalnih verovanja nije nas ubedio da citati Elen Vajt, koje vi koristite, predstavljaju ono što vi ukazujete da tvrde. Biblijski istražni komitet, Pismo Adrianu Ebensu, 03. April, 2009.

Pred mene je izneto i pitanje da li možda pokazujem nezavistan duh. Kako odgovoriti na takvu tvrdnju? Zar nisam izazvao sve svoje mentore i vođe? Zar ovo nije jednostavna želja za ozloglašenošću? *Ko ti zamišljaš da si Adriane, da ispoljiš takvu odvažnost, da izazoveš tako mnogo bola i konflikata, ne samo sebi, već i svojoj porodici i prijateljima? Da li je ovaj Isus koga voliš dovoljno stvaran da bi vredeo svega ovoga?*

Ove misli motale su mi se po glavi. Često sam zaticao sebe kako sanjarim o svom detinjstvu i danima bezbrižnosti, kada je život bio daleko jednostavniji. Moja porodica se preselila u kuću u kojoj sam živio kao dečak jedno vreme, delimično zbog zdravog planinskog vazduha, ali delom i da bih ja mogao sanjariti o srećnijim vremenima i da bih izbegao emotivni konflikt.

Da nisam mario za svoju crkvu i braću, moja duša ne bi bila mučena mislima o tome da li sam pogrešio na putu kojim sam krenuo. Da li je ovaj Sin, Sin nasleđem, zaista vredan ovoga? Često sam grešio oko nekih stvari, zašto ne bih pogrešio i oko ovoga? Deo mene je želeo da sam pogrešio, da zaspim i da se probudim onakvim kakav sam bio

dve, tri godine ranije, kada nije bilo ničega od trenutnih problema i konflikata.

Tada sam razmišljao o sebi i svojoj deci i kako će na njih delovati put koji sam izabrao. Dok sam razmišljao o njima, zapamtio sam sledeće:

I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti. (Jovan 8:32)

Razmišljao sam o svom Ljubljenom i šta je On sve učinio za mene. Dok sam se šetao i razgovarao sa Njim, znao sam da ga se nikada ne bih mogao odreći. On me je ispovedao pred Ocem dan i noć, a kako bih ja sada mogao pokazati takvu nezahvalnost, odbijajući da prihvatim sramotu koja prati one koji ispovedaju jedinorođenog Sina?

Uzalud sam se mučio da vidim biblijsku čvrstinu u argumentima koje su stavili pred mene. Nisam mogao čistom savešću da odbacim ono što sam pronašao, a ići protiv savesti nije ni dobro ni bezbedno. Odlučio sam da pratim put istine, zbog mog Gospoda Isusa i zbog svoje porodice, koja bi užasno trpela kada bih izabrao popularniji put ugodnosti. Odlučio sam se uz Pavla:

Ovo ti pak priznajem da u putu, koji ovi nazivaju jeres, tako služim Bogu otačkome, vjerujući sve što je napisano u zakonu i u prorocima. (Dela apostolska 24:14)

Mesec dana kasnije napisao sam odgovor crkvi:

Bio sam slobodan da uz molitvu razmotrim sve što bi moja braća prezentovala. Koliko god da sam se trudio, ne mogu se pomiriti sa tim... Moje razumevanje Oca i Sina u realnim uslovima je sada sam centar moje teologije i prožima svaki aspekt mog sistema verovanja i zato će podupreti sve što prezentujem... Molim vas sve da se molite za mene... Pamteći da je moja savest jedini komoditet koji posedujem i da je ne mogu prekršiti ni pod kojim okolnostima. Adrian Ebens, Biblijskom istražnom komitetu. 03. Maja, 2009

Iako nisam mogao pokoriti svoju savest pred ljudima, moja pozicija i reputacija u crkvi je bila u potpunosti u rukama crkvenih vođa. Bio sam uveren da je najbezbedniji put kojim trebam ići taj, da se pokorim crkvi, da me disciplinuju na način na koji oni misle da je najbolji. Voleo sam svoju crkvu i verovao sam da će Otac koji vlada svime, dozvoliti da se stvari odigraju tačno onako kako je on odredio.

Moj Ljubljeni se pokorio onima koji su bili nad Njim po autoritetu, sa krotošću, nežnošću i milošću. Osetio sam da i ja tako moram uraditi.

Pred kraj 2009. godine, dobio sam vesti da crkva razmišlja da mi oduzme akreditive. Još jednom sam kleknuo i molio se revnosno za svoj put. Ponovo sam čitao Bibliju, Duh proroštva i istorijske članke, i bio još uvereniji da sam izabrao pravog Sina iz Biblije. Dok sam se molio, upitao sam Gospoda da li je moguće da zadržim svoje zvanje, jer sam smatrao velikom privilegijom da budem propovednik crkve ostatka. Ali, ako sam i to morao žrtvovati, učiniću to sa radošću i bez prigovora. Reči su mi došle:

Izgoniće vas iz zbornica; a doći će vrijeme kada će svaki koji vas ubije misliti da Bogu službu čini. (3) I ovo će činiti, jer ne poznaše ni Oca ni mene. (Jovan 16:2-3)

Kada bi oni poznavali mog nebeskog Oca i mog Ljubljenog, onda bi znali zašto moram ići tim putem, međutim, oni ih nisu poznavali. Tako sam decembra 2009. godine dobio obaveštenje da više nisam propovednik crkve Adventista sedmoga dana. Kada sam dobio vest, nisam osećao bol, tugu i nije bilo suza. Sa time sam se izborio ranije. Kroz ovaj pad u poniženje i tugu, gledao sam kako su mi preostali samo moj Ljubljeni i Otac na nebesima. Kako je slatko bilo Njihovo društvo, koliko sam radosti osećao zbog stvari koje sam sada razumeo.

Čvrsto sam postavio kurs mog puta uprkos osudama i konfliktima. Suočio sam se sa svojim prijateljima i crkvom i priznao Gospoda Isusa. Ovaj proces je otkrio nekoliko karakternih crta kojima je bila potrebna vatra očišćenja. Ipak, pošto sam postavio svoj put ka jedinorođenom Sinu, ljubav mog detinjstva i mladosti jednostavno nije htela da me pusti bez borbe.

18. Apolion

APOLION¹: Odakle si došao i kuda si krenuo?

HRIŠĆANIN: Dolazim iz grada Uništenja, koje je mesto sveg zla, i idem u gradi Sion.

APOLION: Po ovome što govoriš, vidim da si jedan od mojih sužanja; jer cela je zemlja moja i ja sam joj princ i bog. Kako to da onda ti bežiš od svog kralja? Da ne mislim da mi još možeš služiti, jednim udarcem bih te satio na zemlju.

HRIŠĆANIN: Zaista, rođen sam u tvom kraljevstvu, ali služba tebi je teška, a plata tvoja takva da od nje ne mogoh živeti; jer je plata za greh smrt (Rimljanima 6:23); zato i ja kad dođoh u godine, kao i svi razumni ljudi, počeh razgledati mogu li sebi pomoći.

APOLION: Nema princa koji će tako lako pustiti svoga sužnja, niti ću ja tebe pustiti. *Put hrišćanina*, scena 4.

Posle obaveštenja da su mi akreditivi oduzeti, odlučio sam da ostanem miran. Nisam verovao sebi, da ću odoleti samosažaljenju i pokušati da skrenem pažnju na sebe u neprilici. U ovom raspoloženju sam ostao nekih mesec dana, ali jednog jutra sam se probudio sa osvedočenjem da je priroda moje javne službe zahtevala javno izvinjenje zbog mog verovanja i zastupanja Trojstva. U svetlosti mog Ljubljenog i Oca, ovaj greh mi je bio veoma bolan i odlučio sam da uradim sve što je neophodno da ispravim svoj put. Napisao sam pismo izvinjenja i priznanja u vezi mog Ljubljenog. Poslao sam ga svim

1 Jevrejski - Abadon, Grčki - Apolion, Uništitelj. *Prim. Prev.*

svojim pratiocima moje veb stranice Maranatha Media. Osećao sam da im dugujem izvinjenje. Poslao sam, takođe, pisma i svim crkvama u kojima sam radio kao pastor i zatražio im da mi oprostite što sam ih učio ovoj lažnoj doktrini.

Pošto je ovaj problem bio poznat široj javnosti, odlučio sam da napišem nekoliko članaka u kojima sam objasnio svoju odluku u vezi mog Ljubljenog. Određeni deo je prihvatio moju odluku i zahvaljivao je Bogu, dok sam objašnjavao da i dalje verujem da je adventistička crkva Božja zavetna crkva. Moja odluka u vezi mog Ljubljenog me je koštala gubitka mnogih mojih prijatelja u crkvi, a moja odluka u pitanju Njegove crkve je izazvala otuđenje mnogih koji su izrazili veru u jedinorođenog Sina.

Nekoliko puta sam se pitao da li je potrebno otuđenje baš svih. Sigurno je postojao neki skriveni motiv koji ni meni nije bio poznat! Za čoveka koji želi mir, ljubav i prijateljstvo, zašto se činilo da idem u suprotnom pravcu od svih ovih ljudi? Osećao sam da mogu potpuno da razumem one koji su me osuđivali i zaključivali da sam jednostavno izazivač raskola, jer nemam šta pametnije da radim sa sobom. Bilo bi mi mnogo teže da dođem do tog zaključka da su okolnosti bile drugačije. Ipak, ovo je bilo posledica slatke radosti, mira i ljubavi koju sam iskusio sa svojim Ljubljenim. Nisam tražio put borbe; želeo sam da pratim milozvučni glas mog Ljubljenog.

U to vreme, problemi našeg mlađeg sina sa autizmom su se povećavali. Postao je nervozniji i agresivniji. U isto vreme sam i ja osetio da mi je sve teže i teže da ostanem miran u napetim situacijama. Bez našeg znanja, cela porodica je pokupila neki parazit iz cisterne, iz koje smo pili vodu i on je posebno jako pogodio mog mlađeg sina i mene. U isto vreme otkrili smo da je kuća koju smo iznajmljivali imala dosta buđi. Ovo je napravilo nekoliko problema našoj porodici. Odlučili smo da se preselimo u neko mesto sa suvljom klimom, još uvek nesvesni ovog parazita. Stres kojeg sam imao zbog mojih odnosa sa crkvom, kombinovan sa efektima ovog parazita, potpuno je rasturio moj nervni sistem. Dok sam bio u tom stanju, moj mlađi sin je takođe bio preplavljen ovim problemom, pa su njegova frustracija i bol prerasli u bes koji je doveo do nekoliko agresivnih ispada punih gneva.

U mom zdravstvenom stanju, koje je imalo više slojeva kompleksnosti i problemima sa crkvenim odgovorom na moju ljubav prema mom Ljubljenom, ušao sam u veoma mračan period koji je trajao više od

godine. U to vreme, morao sam revnosno da se molim da bih skupio snage samo da prođem kroz još jedan dan. Držao sam se Psalama i molio Gospoda da mi pomogne. Sve je izgledalo kao da se srušilo na mene i stigao sam do tačke kada sam osećao da je život bez smisla. I u sred ovog velikog konflikta, slatki utešni Isusov Duh je dolazio, posebno Subotom, da nam pomogne. Koliko je blagotvorna Isusova uteha. On je moj slatki Utešitelj u vreme suda.

Svaki put kada bih pokušao da napišem neki članak, ili da iznesem ono što sam naučio, izgledalo je kao da nam se kuća okrenula naopačke. Pali bismo na kolena i molili za pomoć i ona bi stigla.

Posle mnogo meseci u ovoj teškoj situaciji, osetio sam da sam potonuo u duboki očaj iz kog sam mislio da nikada neću pobeći. U tom pomračenom stanju uma, čuo sam kušačev glas kako mi se obraća. Sugerisao mi je da me je Gospod ostavio, i pitao se zašto i ja njega ne bih ostavio? Odmah sam nazreo ko se krije iza tog glasa i držao sam se Biblije i Isusa. Radije bih umro nego da izdam svoju ljubav prema mom Ljubljenom. Apolion, koji je video moje oslabljeno stanje, pokušao je da me natera da odbacim svog Ljubljenog. Oslabio sam do te mere, da sam bio mršaviji od svoje žene, ali sam se i dalje držao milosti svog Gospoda i Njegovog obećanja:

Dugo čekah GOSPODA, i saže se k meni, i ču viku moju.
(2) Izvadi me iz jame, koja buči, i iz gliba, i postavi kamen na mogo moje, i utvrdi stope moje. (3) I metnu u usta moja pjesmu novu, hvalu Bogu našem. Vide mnogi, i počinju se bojati GOSPODA, i uzdati se u Njega. (Psalam 40:1-3)

Moja žena i ja, prošli smo test koji nismo mislili da je moguće izdržati, ali i dalje smo bili zaljubljeni u Sina Božjeg. Ubrzo posle ovih događaja, otkrili smo parazita, dobili odgovarajuću terapiju i počeli polako da ozdravljujemo. Svaki dan je bivao pomalo lakši i bolji. Stekli smo iskustvo da, bilo šta što posedujemo u domu, a ne slavi Boga, može napraviti problem u domu. Uz molitvu, pregledali smo sve što posedujemo i uklonili sve što bi na bilo koji način oslikavalo duh ovog sveta.

Iako je ovo vreme bilo izuzetno teško, shvatili smo da su mnogi elementi nečistoće uklonjeni iz naših života. Iako je neprijatelj pokušavao da nas skrene sa puta istine, naš Ljubljeni Spasitelj je učinio da sve ove okolnosti izađu na dobro po nas.

U svakom danu u kojem imamo mir, znamo da su anđeli našeg nebeskog Oca sa nama i da nas štite od zla. Naše nevolje su nam, u stvari, učinile da vidimo ovu zaštitu punu ljubavi. Ove stvari više ne uzimamo zdravo za gotovo, kao nekad.

Da smo predvideli ovaj put koji je bio pred nama, i teškoće koje smo pretrpeli, naše srce bi pretrnulo do muke. Milostivo smo prošli kroz ovaj vatreni sud bez znanja šta je sledeće što nas čeka. Idući polako, dan po dan, držali smo se uz našeg dragog Oca i Njegovog Sina, verujući da će kada bude vreme, spasenje doći.

Tada, Apolion, videvši svoju priliku, počeo da se približava Hrišćaninu i rvajući se sa njim, obori ga, te Hrišćaninu ispade mač iz ruke. Tada reče Apolion, sada sam bezbedan od tebe: i time ga umalo ubi, pa Hrišćanin počeo očajavati. Ali po volji Božjoj, dok se Apolion spremaše da zada poslednji udarac da potpuno svrši sa ovim dobrim čovekom, Hrišćanin ispruži svoju ruku, te dohvati mač govoreći: Nemoj mi se radovati, neprijatelju moj; ako padoh, ustaću. (Mihej 7:8); I govoreći to na smrt ga probode, usled čega posrnu kao neko ko primi smrtonosnu ranu. Hrišćanin videvši to napade ga opet govoreći: Ali u svemu ovome pobeđujemo Onog radi koji nas je ljubio.. (Rimljanima 8:37). I tada Apolion raširi svoja zmajevska krila, i pobeže da ga Hrišćanin više ne vide. (Jakov 4:7)

U ovoj bitci koju čovek zamisliti ne može, ukoliko ne ču i ne vide, kao što ja videh i čuh, kakve užasne krike i urlike Apolion ispuštaše za sve vreme bitke; govoraše kao zmaj: a sa druge strane, kakvi uzdasi i stenjanje se čuše iz Hrišćaninovog srca. Ne videh kroz čitavu borbu da se Hrišćanin osmehnuo, ali kada shvati da je ranio Apoliona svojim mačem sa dve oštrice; tada ga, u istinu, videh gde se osmehuje, i gleda gore! Ali to beše najužasnijii prizor koji ikad videh.

Kada bitka beše gotova, Hrišćanin reče, daću hvalu onome koji me izbavi iz usta lavovskih, onome koji mi pomože protiv Apoliona. *Put hrišćanina*, scena IV.

19. Utešitelj

Dok idemo hodočasnikovim putem i suočavamo se sa različitim pravcima, postoji jedna stavka koja posebno pruža utehu.

Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grijehe narodne. (18) Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju. (Jevrejima 2:17-18)

Biblija nam govori da nam Isus može pomoći u iskušenjima, jer je i On bio kušan. Ako je Isus sada na nebu i posreduje kod Oca za nas, kako nam onda On može pomagati? Isus je ovo objasnio svojim učenicima veoma pažljivo kada im je rekao da mora da ide.

Reče mu Simon Petar: Gospode! Kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem ne možeš sad ići za mnom. (38)
Petar mu reče: Gospode! Zašto sad ne mogu ići za tobom?
Dušu ću svoju položiti za te. (Jovan 13:36-37)

Petar je voleo svog Gospoda i nije želeo da se rastavi sa Njim. Tužno je upitao Isusa zašto ga ne može pratiti. U sledećim poglavljima Jevanđelja po Jovanu, Isus im objašnjava kako će i dalje biti sa njima, iako ih mora fizički napustiti.

Isus govori učenicima da ih ne muči to, da On ide da im pripremi dom i da će se vratiti. Dalje, u Jovanu 14:4-11, Isus objašnjava svoju vezu sa Ocem i kako je On predstavlja izraz Očevog lika.

U šestom stihu, Isus daje veoma važnu reč sa kojom su uglavnom svi upoznati. On govori da je On Put, Istina i Život. Činjenica, da se Isus sam sebi obraća kao istini, veoma je važna u narednim stihovima.

Dok im Isus objašnjava bliskost veze koju imaju On i Otac, On im govori da zatraže od Oca bilo šta što im može zatrebati u Njegovo ime.

I ako što zaištete u moje ime, ja ću učiniti. (Jovan 14:14)

Nemojmo zaboraviti da se cela ova rasprava između Isusa i Njegovih učenika vodi zato što ih muči pomisao da ih On napušta. U ovom trenutku Isus želi da im olakša misli. Tada govori:

Ako imate ljubav k meni, zapovijesti moje držite. (16) I ja ću umoliti Oca, i daće vam drugoga Utješitelja da bude s vama vavijek: (17) Duha istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer u vama stoji, i u vama će biti. (18) Neću vas ostaviti sirotne; doći ću k vama.(Jovan 14:15-18)

Isus govori o drugom Utešitelju, koji će doći od Oca. Obratite pažnju šta je Isus rekao:

1. Utešitelj je Duh istine
2. Svet ga ne poznaje
3. Učenici ga već poznaju
4. On je sada u njima
5. On će biti u njima
6. Isus ih neće ostaviti sirotne (neutešne)
7. On sam će doći k njima.

Ako je Isus istina, onda je Duh istine Duh Hristov. Isus nije ranije spominjao Utešitelja, a ipak naglašava da ga učenici poznaju jer je On u njima. Ko je onaj koji je bio sa njima? Isus! Tada je Isus to pojednostavio. Naglašava da ih neće ostaviti neutešne, već će On sam doći k njima.

Kasnije u poglavlju, Isus naziva Utešitelja, Svetim Duhom.

A Utješitelj Duh svijeti, kojega će Otac poslati u ime moje, on će vas naučiti svemu i napomenuće vam sve što vam rekoh. (Jovan 14:26)

Zašto deluje kao da Isus govori da će On doći da ih uteši, a u drugim stihovima deluje kao da će poslati nekog drugog? Isus je često govorio o sebi u trećem licu. Pogledajte ove stihove:

Kad on iziđe, onda Isus reče: sad se proslavi Sin čovječij, i Bog se proslavi u njemu. (Jovan 13:31)

Kaže vam da će ih odbraniti brzo. Ali Sin čovječij kad dođe hoće li naći vjeru na zemlji? (Luka18:8)

U ovim stihovima Isus govori o Sinu čovječijem kao o nekom drugom, a ipak govori o sebi. Ovo je bilo uobičajno za Isusa.

Šta još možemo saznati o Duhu Svetome? Obratite pažnju na ove paralelne stihove.

Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašega govoriće iz vas. (Matej 10:20)

A kad vas povedu da predaju, ne brinite se naprijed šta ćete govoriti, niti mislite: nego što vam se da u onaj čas ono govorite; jer vi nećete govoriti nego Duh Sveti. (Marko 13:11)

Vidite li kako se Sveti Duh, u Jevanđelju po Marku 13:11, naziva Očevim Duhom? U Jevanđelju po Mateju 10:20, Isus dodatno objašnjava učenicima:

A kad dođe Utješitelj, koga ću vam poslati od Oca, Duh istine, koji od Oca izlazi, on će svjedočiti za mene. (Jovan 15:26)

Sveti Duh proizilazi od Oca i donosi ličnu prisutnost Oca i Njegovog Sina. Kroz službu Svetog Duha, Isus dolazi lično da nas uteši. Obratite pažnju kako se Biblija odnosi prema Duhu u sadašnjosti i u paraleli.

Kuda bih otišao od Duha tvojega, i od lica tvojega kuda bih utekao? (Psalam 139:7)

Iz ovog razloga Pavle koristi nekoliko termina naizmenično.

A vi nijeste u tijelu nego u **duhu**; jer **Duh Božij** u vama živi. A ako ko nema **Duha Hristova**, on nije njegov. (10)
A ako je Hristos u vama, onda je tijelo mrtvo grijeha radi a **Duh** živ pravde radi. (Rimljanima 8:9-10)

Obratite pažnju na povezanost:

Duh = Duh Božji = Duh Hristov = Hristos = Duh

Sve ove stvari govore nam da kroz Duha Svetoga, Isus može da nas uteši i ohrabri. Ovaj divni dar teče od Božjeg prestola kao moćna reka i teče u srca svih onih koji su žedni Hrista.

I pokaza mi čistu rijeku vode života, bistru kao kristal, koja izlažaše od prijestola Božjega, i jagnjetova. (Otkrivenje 22:1)

A u posljednji veliki dan praznika stajaše Isus i vikaše govoreći: ko je žedan neka dođe k meni i pije. (38) Koji me vjeruje, kao što Pismo reče, iz njegovog tijela poteći će rijeke žive vode. (39) A ovo reče za Duha kojega poslije primiše oni koji vjeruju u ime njegovo: jer Duh Sveti još ne bješe na njima, jer Isus još ne bješe proslavljen. (Jovan 7:37-39)

A koji pije od vode koje ću mu ja dati neće ožednjati dovijeka: nego voda što ću mu ja dati biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni. (Jovan 4:14)

Živa voda (*voda života*) o kojoj je Isus govorio ženi na bunaru, poseban je dar Njegove prisutnosti kroz službu Svetoga Duha.

Da li razumemo kako ovo funkcioniše?

Vetar duva gde hoće i fijuk njegov čuješ, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Tako je sa svakim koji je rođen od Duha. (Jovan 3:8, Čarnić)

Mi ne znamo kako nas Isus teši kroz Duha Svetog; mi samo znamo da je On onaj koji nam dolazi. Zašto je Isus naš Utešitelj? Biblija nam daje odgovor na ovo pitanje:

Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju. (Jevrejima 2:18)

Ova jednostavna istina mi je bila veoma dragocena. Ovako sam zaista mogao upoznati mog Ljubljenog. Bez Duha istine, ne bih mogao znati Njega koji je istina. Ako je Duh posebna ličnost, kao što se u Trojstvu tvrdi, onda bi cela služba Duha bio proces upoznavanja i voljenja tog bića. Onda ne dolazi da nas uteši Isus nego neko drugi. Ali, jedino Isus zna kako se ja osećam, te osećam da me samo On može uistinu utešiti.

Trojstvo čini ovaj proces veoma komplikovanim. Isus je rekao:

A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti što čuje, i javiću vam što će biti unapredak. (Jovan 16:13)

Duh ne govori od sebe, što znači da kako god da Duh radi, on nije naš fokus kao posebna ličnost od Hrista, Hristos je naš fokus, i Hristos je naš Utešitelj.

Sećam se prvog puta kada sam postao svestan da je Isus sam bio prisutan uz mene, a ne neka misteriozna osoba bez tela koja nikada nije bila u mojoj koži, niti koja je razumela moja iskušenja. Plakao sam od radosti koliko je ovo bilo jednostavno. Kao što je Isus rekao svojim učenicima da ne bi bili potišteni, jer će doći da ih uteši, tako Hristos sada dolazi i k nama da nas uteši da bismo bili sa Njim.

Kroz vatru očišćenja kroz koju sam prošao, kada sam priznao mog Ljubljenog i kada sam se suočio sa Apolionom, moja najdraža uteha je bila ta što sam znao da je Isus sa mnom, ohrabrujući me, podržavajući me, pomažući mi, snažeći me, voleći me i blagosiljajući me. O, kakve dragocene misli. O, kakva slavna istina.

Dolazak Ilije mi je ukazao na dva ljubavnika koja su tražila moju ruku, i zahvaljujući vatri očišćenja, barijera na mom putu u Svetinju nad svetinjama je bila uklonjena. Isus kaže:

Znam tvoja djela; gle, dadoh pred tobom vrata otvorena i niko ih ne može zatvoriti, jer imaš malo sile, i držao si moju riječ, i nijesi se odrekao imena mojega. (Otkrivenje 3:8)

Za one koji se ne odriču imena Sina Božjeg, vrata u Svetinju nad svetinjama su otvorena.

Intermeco IV

Moje srce će zapevati, moj Ljubljeni, jer si mi pomogao da razumem zašto sam te stalno gubio. Moje nasleđe od Adama i zavodničke veštine kušača, skrenule su me sa puta, zbunile me i ožalostile moje srce. Iako sam te izgubio i dalje sam se nadao.

Ljubljeni moj siđe u vrt svoj, k lijevama mirisnoga bilja, da pase po vrtovima i da bere ljiljane. (2) Ja sam Ljubljenoga svojega i moj je Ljubljeni moj, koji pase među ljiljanima. (3) Lijepa si ljubljena moja, kao tersa, krasna si kao Jerusolim, strašna kao vojska sa zastavama. (Pjesma nad pjesmama. 6:1-3)

U vatri pročišćenja, moje srce je promenjeno, moj um je obnovljen. Kroz veru, čujem tvoje reči upućene meni.

Ali je jedna golubica moja, bezazlena moja, jedinica u matere svoje, izabrana u roditeljke svoje. Vidješe je djevojke i nazivaše je blaženom; i carice i inoče hvališe je. (9) Ko je ona što se vidi kao zora lijepa kao mesec, čista kao sunce, strašna kao vojska sa zastavama? (10) Siđoh u orašje da vidim voće u dolu, da vidim cvate li vinova loza, pupe li šipci. (11) Ne doznah ništa, a duša me moja posadi na kola Aminadavova. (12) Vrati se, vrati se, sulamko, vrati se, vrati se, da te gledamo. Šta ćete gledati na sulamci? Kao ćete vojničke. (Pjesma nad Pjesmama 6:8-12)

Vratio sam se, moj Ljubljeni, verujući da je vrt mog karaktera procvetao i da si radostan zbog mene. Mesec je svedok pod nogama mojim i sunce je moja odora; na mojoj je glavi kruna sa dvanaest zvezda. Zmaj je hteo da me proždere, ali tvoja palica beše sa mnom u dolini sjena smrtnoga. Sedeo sam za tvojim stolom u prisustvu mojih neprijatelja

i tvoja “zastava nada mnom beše ljubav.” “Zasigurno će me milost i dobrota pratiti u sve moje dane.”

Kroz vatre žalosti, moj duboki strah od tvog Oca je izašao na videlo. Pitao sam se da li će me prihvatiti? Da li će blagosloviti ljubav koju osećam prema tebi? Znam da si želeo da me vodiš k Ocu u Svetinju nad svetinjama, ali moji strahovi su me nadjačali i odneli me od vas.

Kada sam čuo korake Tvog Oca, kako se približava ka sudijskoj stolici, moje srce je potonulo u meni. Plašio sam se da će nas razdvojiti zbog mojih grehova! Ali slušajući utešni glas iz pustinje, saznao sam da je Tvoj Otac kao i ti; jer si sve nasledio od Njega.

Sada koraci tvog Oca ka sudijskoj stolici nisu više koraci osude, već koraci ka Njegovom zabludalom sinu. Njegove ruke su raširene mene radi, Ljubljeni moj! Tvoj Otac me voli, Ljubljeni moj! Tvoj Otac me prihvata, Ljubljeni moj! Zaista, blagosloviće našu ljubav, zaista će me zaručiti za tebe.

Ja sam Ljubljenoga svojega, i njega je želja za mnom. (11) Hodi, Ljubljeni moj, da idemo u polje, da noćujemo u selima. (12) Ranićemo u vinograde da vidimo cvati li vinova loza, zameće li se grožđe, cvatu li šipci; ondje ću ti dati ljubav svoju. (Pjesma nad pjesmama 7:10-12)

Peti deo. Svetinja nad svetinjama

20. Zaručen od Oca

Mogućnost da se potpuno opustim u ljubavi mog Spasitelja, zavisila je ne samo od Njegovih obećanja meni, već i od prihvatanja i odobravanja Njegovog Oca. Kroz godine mog proučavanja Biblije, naučio sam da na sudu moram stati pred Boga i zaista se sresti sa Ocem mog Ljubljenog u Svetinji

nad svetinjama.

Nelagoda zbog upoznavanja Oca mog Ljubljenog je često bila skrivena od drugih, pa čak i od mene, ali se manifestovala na različite načine. Svaki put kada bih pao u greh, ja bih se pokajao, ali bi mi se često dogodilo da uđem u stanje poricanja. Moj duboko usađeni strah me je terao ka zabavi, samopovlađivanju i samosažaljenju.

Kada sam počeo da proučavam Bibliju i zaista počeo da cenim svog Spasitelja, put ka Svetinji nad svetinjama je postao jasniji. Tada sam shvatio da je od 1844. godine, moj Ljubljeni zauzeo posebnu službu posredovanja i suda u Svetinji nad svetinjama.

Tešio sam se time što me Isus predstavlja pred Ocem. Čak sam mogao videti i dokaze da me Otac voli. Ali seme kušača, koje se ticalo moje potrebe za poštovanjem i odobravanjem kroz moja dostignuća,

sudarilo se direktno za realnošću ovog bića na tronu koje daje život svima.

Dokle god je postojala i trunka ljubavi prema idolu mog kušača, ne bih bio u stanju da stanem pred Izvor svega i pred Izvor zakona i osetim mogućnost da se odmorim. Ovo je razlog zašto većina hrišćanskog sveta odbacuje da je sud počeo 1844. godine. Mnogi hrišćani, iz emotivnih razloga, ne žele da upoznaju Oca; oni samo žele da zamišljaju Isusa i da veruju da je onakav kakvim su ga oni zamislili.

Jedini razlog zašto bismo želeli da uđemo u Svetinju nad svetinjama je taj što volimo našeg Spasitelja. Kao i Jestira, možemo reći:

...i ja ću sa svojim djevojkama postiti također, pa ću onda otići k caru, ako i nije po zakonu, i ako poginem, neka poginem. (Knjiga o Jestiri 4:16)

Naš divni Ljubljeni nas priprema da se suočimo sa čime god je potrebno da bismo se držali Njega. Još jedna gotovo neverovatna stvar u našoj mogućnosti da pristupimo Ocu u Svetinji nad svetinjama jeste, da ako zaista volimo Isusa, samo tada ćemo zaista poznati Očevo srce i Njegovu ljubav prema nama. Ceo proces je siguran.

Kada mi je Ilija¹ došao i pokazao jasnu razliku između Trojstva i Oca i Sina, video sam da je osoba zvana Otac u Trojstvu nedostižna mom srcu. On nije zaista bio Isusov Otac, i zato nije zaista predao svog Sina. Kada je izgovorio reči "Ovo je Sin moj ljubazni," deo mene se radovao, ali drugi neizrečeni deo je osećao da ovo nije prava realnost.

Kada sam upoznao Božjeg Sina, on mi je otvorio put prilaza ka Ocu; Njegov prilaz Ocu je postao kamen temeljac mom prilazu. Očeva ljubav prema Njegovom Sinu je postala kamen temeljac Njegovoj ljubavi prema meni. Samo kroz ovaj pravi odnos Oca i Sina, mogao sam spoznati da me Otac voli i prihvata.

Jedino sam se kroz princip nasleđa mogao utešiti u ovim rečima:

...koji vidje mene, vidje Oca; (Jovan 14:9)

Moje srce se ohrabrilo kada sam spoznao istovetnost mog Ljubljenog i Njegovog Oca:

¹ Kada kažem da mi je Ilija došao, misli se na Ilijinu poruku koja pravi jasnu razliku između Oca i Sina i Trojstva.

Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u ljubaznome. (Efescima 1:6)

Toliko puta sam pročitao ove reči, rekao sebi da verujem u njih, i držao ih se. Ali često sam zaticao sebe kako otpadam od puta koji vodi u Svetinju nad svetinjama i odlazim drugim putem. Da mi Ilija nije otkrio moju tajnu, ljubav ka samom sebi kroz izopačenost Trojstva, nikada se ne bih osetio sigurnim da priđem Ocu mog Ljubljenog.

Mnogi članovi crkve su već napustili ovaj proces. Oni objavljuju da je "Isus uzeo njihovu osudu" ili da je 1844. godina jednostavno mala i beznačajna ceremonija primenjivanja pomirenja, kojom se vasionom svetu otkriva ono što je Bog već znao. Sve ovo znači da se takva ljudska srca neće odreći semena zmijske koje odbija istinu da je Otac izvor svega.

Nijedna od ovih teoloških smicalica neće otkloniti realnost da nam je potrebno istinito prihvatanje Ženikovog Oca. Jedino realnost Oca, koji predaje svog Sina za naše grehe, može obuzeti dušu dovoljno jako da izdrži iskustvo u Svetinji nad svetinjama.

Po tom se pokazala ljubav Božja k nama što Bog Sina svojega jedinorodnoga posla na svijet da živimo kroza nj.
(10) U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da on pokazala ljubav k nama, i posla Sina svojega da očisti grijeha naše. (Prva Jovanova 4:9-10)

U očima velikog sudije vasionog sveta, svaka paralelna realnost koja se priključuje ideji da je Bog u stvari tri bića, poljuljaće temelj da je Bog dao svog Sina jer nas voli. Metaforičan dar znači metaforično prihvatanje, koje je potpuno izloženo ispitu na sudu.

Za duše koje pronalaze radost u jedinorođenom Sinu, Očevi koraci ka prestolu sudije na nebesima su pravi koraci. Za one koji vole sebe, ovo je samo još jedna metafora velike ljubavi Boga Trojstva, koja se projektuje na ljudske duše da bi pribavila izvor nadanja. Um koji veruje u Trojstvo često mora da smatra korake Oca ka Svetinji nad svetinjom metaforičkim, jer pravi koraci ka sudu ih previše plaše.

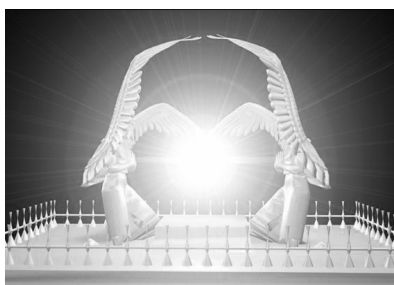
Za one koji su dugo gledali u oči našeg Spasitelja, Očevi koraci otkrivaju Njegovu čežnju da zaruči svog Sina nevesti. Proces suda otkriva ko zaista voli Njegovog Sina i ko se pri tom može zapečatiti da živi sa Njim zauvek. Samo oni koji poznaju Oca kroz Njegovog Sina mogu naći tajno mesto Svetinje nad svetinjama.

Ne trebamo se plašiti Božjeg suda. On izgara da nam pokaže svoje prihvatanje puno ljubavi. Ključ je jednostavno u priznanju ko su On i Njegov Sin, i u tom priznanju imamo večni život.

A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista. (Jovan 17:3)

Zar nećemo pristupiti prestolu milosti sa sigurnošću i smelošću znajući da će sve naše potrebe biti zadovoljene i da Otac zaista odobrava našu ljubav prema Njegovom Sinu?

21. Pred kovčegom zaveta

Realnost Očeve ljubavi kroz Hrista daje moć duši da priđe sudskom prestolu. Dok pristupamo sudskom prestolu, prisustvo zakona izaziva u nama osećanje velike potrebe. Naša potreba nas nagoni da tražimo snagu da prebrodimo; život je više oblikovan po molitvi nego tek na priči. Zasluge posrednika zauzimaju centralnu poziciju za grešnika. Naše verovanje da su naše molbe uslišene se nalazi u našoj sigurnosti da je Hristos naš posrednik.

Kada bismo planirali put u afričke džungle, da upoznamo kralja neke zemlje, da li bismo se osećali sigurnim kada bi upitali našeg prvog komšiju da bude posrednik u tome, a koji je samo pozajmio knjigu o toj zemlji iz biblioteke? Očigledno, kvalifikacije našeg komšije o običajima na dvoru tog kralja nam ne bi uopšte ulivale osećaj sigurnosti.

Ako bismo putovali u jednu takvu zemlju, i verovali jednom od kraljevih službenika, da li bismo se tada mogli osećati sigurnije? Ne, jer taj čovek koji poznaje kralja i običaje veoma dobro, ne zna ništa o našoj zemlji, običajima i potrebama. Naša sigurnost u to da će ovaj posrednik razumeti naše zahteve bi bila na veoma niskom nivou.

Kada pristupimo Božjem prestolu, imamo hitnu potrebu da znamo da je naš posrednik dobro razumeo potrebe Boga i ljudi. Poruka u Jevrejima 1 i 2, posebno otkriva Isusa kao posrednika koji zaista može da posreduje.

Obratimo pažnju:

Bog koji je negda mnogo puta različnijem načinom govorio ocevima preko proroka, govori i nama u pošljedak dana ovijeh preko Sina, (2) kojega postavi našljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. (3) Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha našijeh, sjede s desne strane prijestola veličine na visini, (4) i toliko bolji posta koliko preslavnije ime od njihova dobi. (Jevrejima 1:1-4)

Da li, na osnovu gornjeg pasusa, možemo biti sigurni da Isus poznaje Božji um i srce? Kada postanemo svesni da je Isus istovetan Ocu i da ga je Njegovo nasleđe od Oca načinilo daleko kvalifikovanijim od anđela, tada možemo reći, "Slava Gospodu!" Možemo biti sigurni da će Isus moći da predstavlja Oca i da nam kaže tačno ono što mu je na umu.

Tada u Jevrejima, u drugom poglavlju, čitamo:

Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola; (15) I da izbavi one koji god od straha smrti u svem životu biše robovi. (16) Jer se zaista ne prima anđela, nego se prima sjemena Avraamova. (17) Zato bješe dužan da u svemu bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštencički pred Bogom, da očisti grijeha narodne. (18) Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći onima koji se iskušavaju. (Jevrejima 2:14-18)

Iz ovih reči vidimo da je Isus preuzeo našu prirodu. Bio je kao mi u svemu. Zna kako je biti premoren i pritisnut od strane mnogih besnih ljudi. Zna kako je to osećati se napuštenim. Bio je iskušan u svemu kao i mi, ali je ipak bez greha. Kada shvatimo da je Isus Sin čovečiji i Sin Božji, možemo imati puno poverenje da će izneti naše molitve pred Oca i zauzvrat doneti nam snagu, utehu i ohrabrenje od Njega.

Većina protestantskih crkava uči da Isus posreduje na nebesima. Ali pošto ne postoji verovanje da Isus ulazi u Svetinju nad svetinjama da izvrši konačno očišćenje, ne postoji potreba da žalostimo dušu i

odbacimo sve grehe. Ovo se može porediti sa opuštenim prelaskom preko mosta Golden Gejt. Ako verujemo da će Isus posredovati za grehe bez prestanka, tada se možemo prepustiti pokušajima da živimo dobar život, ali da ne moramo biti revnosni, jer uvek možemo tražiti oprostjenje; milosti nikada neće doći kraj.

Ipak, potreba da ostavimo svaki greh dolazi onda kada shvatimo da će posredovanje za greh prestati pred Isusov drugi dolazak. Potreba za službom u Svetinji nad svetinjama može biti posmatrana na sledeći način. Ovo se može porediti sa putovanjem preko Nijagarinih vodopada preko žice. Jednom, kada shvatimo da će posredovanje za greh prestati pred drugi Hristov dolazak, postajemo nalik čoveku koji je svojevolejno skočio na kolica sa jednim točkom i dozvolio Čarlsu Blondinu, majstoru hodanja po žici, da ga prenese preko klisure Nijagara. Dok priča teče, negde oko polovine puta žica počinje da se ljulja. Blondin je rekao čoveku da ustane. Ovo je iziskivalo krajnje poverenje, ali je čovek ustao. Dok je to kratko vreme sedeo u kolicima, bio je u prilici da svojim očima vidi Blondinovo umeće. Blondin je veštima manevrima prebacio čoveka na svoja leđa i preneo ga ostatak puta.

Ako verujete da je put na nebo jednostavna šetnja preko mosta Golden Gejt, da li biste morali da se držite svog posrednika da biste sačuvali život? Ne! Mogli biste se šetati 10 metara od Njega i biti bezbedni. Ne biste morali da se toliko približite svom Spasitelju, pa ne biste bili ni toliko svesni svojih greha ili ne biste morali naučiti nešto više o Ocu kroz Sina. Svetinja nad svetinjama nas stavlja pred žicu preko koje je naš Spasitelj spreman da nas prenese ako smo za to voljni. Iskustvo u Svetinji nad svetinjama neće nikome dopustiti da pređe u nebeski Hanan sopstvenom snagom. Iskustvo u Svetinji nad svetinjama iziskuje od nas da se potpuno prepustimo našem Posredniku, da mu verujemo da će posredovati za nas i da će nam dati snage da prebrodimo sve ovo. Kao što Biblija kaže:

I doći ću k vama na sud; (Malahija 3:5)

Bog će na sudu biti blizu onih koji su pravi tragaoci, da pomogne da pronađu lažne nauke onih koji preziru put spasenja. Biblija nam govori:

Ali mi imamo samo jednoga Boga Oca, od kojega je sve, i mi u Njemu, i jednoga Gospoda Isusa Hrista, kroz kojega je sve, i mi kroza nj. (Prva Korinćanima 8:6)

Jer je jedan Bog, i jedan posrednik Boga i ljudi, čovjek Hristos Isus. (Prva Timotiju 2:5)

Vidimo da postoji jedan Bog, Otac, i postoji jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Isus Hrist. Ako prihvatim doktrinu Trojstva, onda moram verovati da je Bog sačinjen od Oca, Sina i Svetoga Duha i jednog posrednika Isusa Hrista. Ovo čini čoveka Isusa i posrednikom, a i nekoga kome se posreduje. Da li je moguće da neko posreduje kada je i njemu samom potrebno posredovanje? Zar ne bi ova situacija bila smatrana pristrasnošću?

Ako je Isus Bog na isti način kao Otac, zašto bi onda Ocu trebalo posredovanje više nego Sinu? Kako Isus može predstavljati Oca ako ne dolazi od Oca? Posredovanje može biti samo simboličko, jer nema razlike između Oca i Sina, osim po zvanju.

Pravi i efektivni posrednik mora imati poziciju koja se jasno identifikuje kao različita od onih kojima je potrebno posredovanje. Nasleđe koje je Isus dobio od Oca čini jasnu razliku između njih. Ono takođe dozvoljava Hristu da u potpunosti predstavlja Boga svojom prirodom. On je posebno biće, ali je sa Bogom i zato je uistinu Bog nasleđem. Kao Božji Sin koji se utelovio u čoveka, On se razlikuje od nas, ali je jedan od nas nasleđem. U ovome se Hristos razlikuje od svih; a to je dvojno nasleđe od Boga i čoveka, koje ga kvalifikuje da bude pravi posrednik između Boga i ljudi.

Jednom kada spoznamo ove stvari o našem Spasitelju, možemo se u potpunosti osloniti na Njega i verovati da će nam pomoći da pređemo preko uske žice. Pravi posrednik obezbeđuje pravo posredovanje za pravo spasenje. Simbolički posrednik Trojstva, obezbeđuje simboličku predstavu simboličkog Oca, koji obezbeđuje simboličku moć i simboličko spasenje koje je jednako smrti.

Ovo je još jedan odlučujući razlog zašto sam izabrao svog Ljubljenog pre nego Trojstvo. Samo jedinorođeni Sin može da obezbedi pravo posredovanje istinskim predstavljanjem. Moje poverenje u mog Ljubljenog Spasitelja me osnažuje u veri da stupim pred Oca na sudu.

Ali ga GOSPOD neće pustiti u ruke njegove, niti će dati da ga okrive kad se stanu suditi. (Psalam 37:33)

Samo moj Ljubljeni, kojeg sam izabrao, mi je dozvolio da prođem celim putem kroz Svetinju, jer je On jedini put ka Ocu.

Ko je ona što ide gore iz pustinje naslanjajući se na Ljubljenog svoga? Pod jabukom probudih te, gdje te rodi mati tvoja, gdje te rodi roditeljka tvoja. (6) Metni me kao pečat na srce svoje, kao pečat na mišicu svoju, jer je ljubav jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; žar je njezin kao žar ognjen, plamen Božji. (7) Mnoga voda ne može ugasiti ljubavi, niti je rijeke potopiti. Da ko daje sve imanje doma svojega za tu ljubav, osramotio bi se. (Pjesma nad pjesmama 8:5-7)

22. Radost u mom Ljubljenom

Postoje mnoge misli koje bih mogao podeliti sa vama i razloge zašto uživam u svom Ljubljenom, ali ni nekoliko tomova ne bi bilo dovoljno da se to iskaže, kao što Jovan kaže:

A ima i drugo mnogo što učini Isus, koje kad bi se redom popisalo, ni u sami svijet, mislim, ne bi mogle stati napisane knjige. Amin. (Jovan 21:25)

Ali, moram sa vama podeliti razlog zašto sam izabrao svog Ljubljenog i zašto je On slađi nego ceo svet.

Postoje mnogi hrišćani koji slede ovu ideju kada pričaju o ljubavi Božjoj.

“Ljubav je od nekoga ko voli, i ljubavlju se nešto voli.”
Augustin. De Trinitate “O Trojstvu” Knjiga VIII

Iz ove izjave ljubavi, za koju se veruje da postoji u Trojstvu, nalazimo sledeće:

Ako je Bog zaista -u svojoj suštini– Bog “ljubavi” (Jovan 3:16 i 1. Jovanova 4:8), onda treba da sagledamo sledeće momente. Da li bi neko, ko je postojao kroz čitavu večnost i ko nas je stvorio iz ljubavi prema svom obličju – da li bi ovaj Bog zaista mogao biti voljen ako je postojao samo kao usamljeno biće? Zar nije ljubav, pogotovu božanska ljubav, moguća jedino ako je onaj koji je stvorio naš univerzum ispoljavao “ljubav” u svojoj božanskoj množini kroz celu večnost...

[slede citati Brusa Mecgera] “Unitarijanci se slažu sa činjenicom da je ‘Bog ljubav.’ Ali ove reči ‘Bog je ljubav’, nemaju pravi smisao osim ako Bog nije barem dve osobe. Ljubav je nešto što osoba oseća prema drugoj osobi. Ako je Bog jedna osoba, onda pre stvaranja univerzuma, on nije bio ljubav. **Jer, ako je ljubav suština Boga, morao je posedovati večni objekat ljubavi. Dalje, savršena ljubav je moguća jedino među dvoje jednakih.** Kao što čovek ne može da zadovolji ili realizuje svoju moć ljubavi voleći životinje, **tako ni Bog ne može da realizuje svoju ljubav prema ljudima ili bilo kom stvorenju. Pošto je beskonačan, on mora večno posedovati beskonačan objekat svoje ljubavi,** neki *alter ego* („*drugo ja*”, *prim. prev.*), ili, koristeći jezik tradicionalne hrišćanske teologije, jednosuštni, večni, i jednaki Sin. Trojstvo, Viden, Mun i Riv, Stranica 115, 116.

Prva stavka na koju treba obratiti pažnju je referenca ka 1. Jovanovoj 4:8, koja govori da je “Bog ljubav.” Oni koji podržavaju Trojstvo bi nam rekli da se “Bog je ljubav” odnosi na tri osobe jednakog statusa koje vole jedna drugu, ali ako pročitamo ovaj stih u njegovom neposrednom kontekstu, nalazimo nešto sasvim drugačije.

(1. Jovanova 4:7-12) Ljubazni! Da ljubimo jedan drugoga; jer je ljubav od Boga, i svaki koji ima ljubav od Boga je rođen, i poznaje Boga. (8) Ako i nema ljubavi ne pozna Boga; **jer je Bog ljubav.** (9) **Po tom se pokazala ljubav Božja k nama što Bog Sina svojega jedinorodnoga poslao na svijet** da živimo kroza nj. (10) U ovom je ljubav ne da mi pokazasmo ljubav k Bogu, nego da on pokazala ljubav k nama, i poslao Sina svojega da očisti grijehe naše. (11) Ljubazni! Kad je ovako Bog pokazao ljubav k nama, i mi smo dužni ljubiti jedan drugoga. (12) **Boga niko ne vidje nikad:** ako imamo ljubav među sobom Bog u nama stoji, i ljubav je njegova savršena u nama.

Koliko sam ja razumeo ove stihove, Jovan definiše Božju ljubav u njegovom davanju Sina da umre za nas. Zato na kraju osmog stiha, on definiše Boga kao ljubav i tada proširuje ovu definiciju u manifestaciju Boga koji šalje svog Sina. Zar ovo ne ukazuje da se radi o istom Bogu koji se spominje i u stihovima devet do dvanaest? Da li ovo ne ukazuje na to da je Bog u osmom stihu Otac, koji svoju ljubav otkriva u davanju svog Sina?

Druga stvar koju bih želeo da naglasim je grčka reč koju Jovan koristi u 1. Jovanovoj 4:8; *agape*. Moje razumevanje reči *agape* je da je to ljubav koja daje pre nego da traži ljubav. Kada, nasuprot ovome, pogledamo ljubav koja se opisuje u Trojstvu, vidimo da je Bogu potreban objekat sličan Njemu da bi prikazao punu moć u iskazivanju ljubavi. Ovakav tip ljubavi traži vrednost i upotpunjuje potrebu. Ovo nije *agape* već neki drugi tip ljubavi.

Agape se često poredi sa *erosom*, kojeg nema u Novom zavetu, ali je istaknut u grčkoj filozofiji. *Eros* se može odnositi na vulgarnu, telesnu ljubav, ali u kontekstu helenske misli, uzima formu duhovne ljubavi koja stremi da postane najveće dobro. **Eros je želja da se poseduje i uživa;** [Potreba ili želja za drugim] *agape* je volja da se služi bez ograničenja... **Eros je privučen onome što ima veću vrednost;** [Potreba za jednakošću ili jednakim statusom] *agape* ide i onima koji nemaju vrednost. **Eros otkriva vrednost** [traži jednakost] gde *agape* stvara vrednost [čini jednakim]. *Agape* je dar ljubavi, dok je *eros* potreba ljubavi. **Eros izvire iz nedostataka koji moraju biti zadovoljeni.** *Agape* je preplavljujuće obilje Božje milosti. ('Svemogućí Bog: Sila, Mudrost, Svetost i Ljubav', D. Bloesch, 2006, stranica 147.)

Iako bi se mnogi adventisti iznenadili kada bi čuli da neko spaja *eros* sa Božjom ljubavlju, ovo se podrazumeva u Rimokatoličkoj crkvi.

Bog je apsolutini i ultimativni izvor svih bića; ali ovaj univerzalni princip stvaranja - *logos*, prvobitni razlog - je u isto vreme ljubavnik sa svom strašću istinske ljubavi. **Eros je ovako uzvišeno oplemenjen, ali u istvo vreme toliko pročišćen da postaje jedno sa *agape*.** Papa Benedikt IX Enciklika, 2005, *Deus Caritas Est* "Bog je Ljubav."

Evo jedne od najvećih razlika između Trojstva i Oca i Sina, i zaista želim da podvučem ovu veoma bitnu poentu:

Trojstvo traži jednakost, dok Otac stvara jednakost.

Neizrecivo tužna realnost Trojstva je ta, da ako se prava ljubav može naći samo u traženju onoga ko je jednak, onda svako ko je manje jednak Bogu nikada ne može primiti savršenu ljubav. Ako se naš koncept Boga sastoji od tri jednake osobe jednake moći koje vole

jedna drugu, onda mi nikada ne možemo biti vredni njihove savršene ljubavi. Sa ovakvim razumevanjem Boga, postajemo podložni traženju puteva kako bi nam se oči otvorile, a mi postali kao bogovi (1. Mojsijeva 3:5), a sve da bismo postali vredni Božje savršene ljubavi. Trojstvo me tera da pokušavam da bude kao Svevišnji, da bih zaslužio Njegovu savršenu ljubav.

Slatka realnost mog Ljubljenog je da su mu sve stvari date od Oca.

Jer kako što Otac ima život u sebi, tako daje i Sinu da ima život u sebi; (Jovan 5:26)

Ako je Bog dao svom Sinu da ima život u sebi, zar onda ovo nije izraz *agapea*? Bog Otac čini svog Sina vrednim i čini ga jednakim? Zar nije to ono što piše u 1. Jovanovoj 4:8? Zar ovo nije ono što Elen Vajt kaže?

“Bog je Hristov Otac; Hristos je Sin Božji. **Hristu je dat uzvišeni položaj. On je učinjen jednakim Ocu.** Svi Božji planovi su otkriveni Njegovom Sinu.” Svedočanstva za *Crkvu* 8, stranica 268.

Pošto je mom Ljubljennom sve dao Otac, to znači da kada gledam u Sina Božjeg, gledam Onoga koji je sve uložio u Njega. Ne gledam više u lik nekoga ko je prihvaćen jer je jednak, već nekoga ko je učinjen jednakim zato što je prihvaćen.

Znam da je moj Gospod Isus Hristos nasledio sve od Oca i da je kroz to nasleđe ima potpunu božansku prirodu, i u tom nasleđu sam u mogućnosti da čujem Očev glas pun ljubavi kako se obraća svom Sinu. Reči Otac i Sin imaju značenje kroz nasleđe u reči *agape* koju *eros* poriče.

U ovim dragocenim Očevim rečima Sinu, osećam se sigurnim u posinaštvu. Božji *agape*, teče kroz Sina i govori mi:

I gle, glas s neba koji govori: ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji. (Matej 3:17)

I reči koje su izrečene Isusu na Jordanu, ”Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji” obuhvata celo čovečanstvo. Bog je govorio o Isusu kao našem predstavniku. Sa svim našim gresima i slabostima, nismo odbačeni kao bezvredni. “Kojom nas oblagodati u ljubaznome.” (Efescima 1:6). Slava koja je počivala na Hristu je zavet Božje ljubavi prema nama. On nam govori o moći molitve, kako Božje uho može čuti naš glas, i da naše molitve mogu biti prihvaćene na nebeskom

dvoru. Zemlja je odsečena od nebesa kroz greh, i otuđila se od te zajednice, ali Isus nas je ponovo spojio sa sferom slave. Njegova ljubav je obgrlila ljude i dotakla najviša nebesa. Svetlost koja je došla na glavu našeg Spasitelja, doći će i na nas dok se molimo za pomoć protiv iskušenja. **Glas koji je govorio Isusu, govori svakoj duši koja veruje, Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji.** “Ljubazni! Sad smo djeca Božja, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.” (Prva Jovanova 3:2); DA 113

Celo Hristovo nasleđe otkriva da Otac oseća *agape* prema svom Sinu. Ako Sin nije primio nasleđe, onda ne možemo biti sigurni da Bog oseća *agape* prema svom Sinu. Ako Sin poseduje sve sam od sebe i jednostavno je dao sve sebi, onda bi Otac kao priznanje svemu što Sin poseduje, *osećao Filos*¹ prema Sinu. Ipak, Otac je rekao da oseća *agape* prema svom Sinu. Ovo može postati stvarnost jedino kroz Hristovo nasledstvo. Jedino davanjem svega svom Sinu, Otac može osećati *agape* prema Njemu, jer samo tada možemo biti sigurni da Božja ljubav nije bazirana na nerazdvojivim kvalitetima Sina i tada nas ova ljubav oslobađa.

Kroz *agape*, koji je opisan u Prvoj Jovanovoj 4:8, mogu se uhvatiti za ove reči jer mi *agape* daje vrednost i dozvoljava mi da verujem da sam i ja Njegov sin kroz Hrista, dok bi me *eros* osuđivao jer traži vrednost koju ja nemam. *Agape* mi se obraća na umirujući način dok čitam ove redove:

...nego idi k mojoj braći, i kaži im: vraćam se k Ocu svojemu i Ocu vašemu, i Bogu svojemu i Bogu vašemu.
(Jovan 20:17)

Isusov Otac je moj Otac, i Isusov Bog je moj Bog i sve to dobijam kroz Hrista, jedinstvenog Sina Božjeg koji je najveći prikaz *agapea* koji se može naći u univerzumu. Ovo je razlog zašto Otac uzdiže svog Sina i daje mu ime veće od svih, jer je Isus Hristos najveće otkrivenje Božje *agape* ljubavi.

Godinama me je Trojstvo suptilno odvajalo od činjenice da bih mogao biti voljen od strane Boga. Taj jednaki, večni status njegovih članova

1 “Filos”: Ljubav prema skupini prijatelja sa kojima uživamo da provodimo vreme. Bazirano je na principu jednakosti - privlače nas ljudi kojima se divimo, koji nam se dopadaju, i sa kojima imamo mnogo sličnosti. Kim Džons, www.agapetruth.com

mi je urezao u um tužnu malu laž, da Bog traži da imamo vrednost i traži one koji su mu jednaki.

Sada Vam mogu pun radosti reći da me je poznanje jedinorođenog Sina oslobodilo od te grozne laži, i sada mogu videti svog nebeskog Oca koji ima savršenu ljubav prema meni kako je uložio u mene sva nebeska bogatsva, jer je dao svog Sina da umre za mene. Više ne moram pokušavati da budem "kao Višnji", Njegova savršena *agape* ljubav je sve što mi treba da ostanem zadovoljan u sferi u kojoj sam stvoren.

U Hristu Isusu moja radost je kompletna. Dok gledam svog moćnog Princa i vidim ga ogrnutog Očevom *agape* ljubavlju, preplavljen sam zadovoljstvom. Našao sam počinak svojoj duši i zaista, ovaj jaram je lagan i Njegov teret je lak!

Pogovor

Dragi Oče koji si na nebesima, kako te hvalim, poštujem i obožavam zbog tvoje nežne milosti i beskrajne ljubavi umilostivši se i davši nam svoga Sina, Sveštenika i Princa. Zahvaljujem ti što si me spasao sigurne smrti i otkrio mi opasnosti i lukavstva kušača. Jasno si mi pokazao da su njegova obećana prazna i da su njegovi temelji na pesku.

Zahvaljujem ti što si me vodio korak po korak ka Svetinji nad svetinjama. Sada vidim na ovim svetim zidovima obeležja koja si postavio. (1. Carevima 6:20) Hranio si me nebeskim hlebom i osvetljavao si mi put čistom svetlošću. Poslao si Iliju da me uteši, i dozvolio si vatri da me pročisti. A ipak, kroz sve ove svari, poslao si Duha svoga Sina u moje srce koji govori, "Ava Oče."

Dragi Oče, oslanjam se na uveravanja Tvoje reči. Osećanja me preplave kada mislim o ovim stvarima. Zato sam usidren u sigurnosti Tvojih reči. Ko bi mogao poverovati da će siroti, slabi i bezumni čovek kao što sam ja, moći da pridobije naklonost mog GOSPODA i dar Njegovog Sina.

Tvoj tron stoji u pravdi i istini. Pa ipak, iznad svega ovoga krunisan si milošću, strpljenjem i ljubavlju – agape ljubavlju koja stvara vrednost umesto da je traži.

Oče, dozvoli mi da ostanem sa tobom u Svetinji nad svetinjama; neka sva moja nečistoća bude uzeta. Neka Duh Tvoga Sina uvek obitava uz mene i uči me Tvojim zapovestima. Želim da Tvoj zakon bude zapisan u mom srcu i čeznem da o njemu razmišljam dan i noć.

Verujem da moj Ljubljeni priprema mesto za nas u Tvojoj velikoj kući. Suze mi naviru na lice jer me pun ljubavi primaš u svoj dom i što želiš da budem tamo.

Ove stvari iznosim pred Tebe u ime mog Ljubljenog, Tvog jedinorođenog Sina. Amin.

